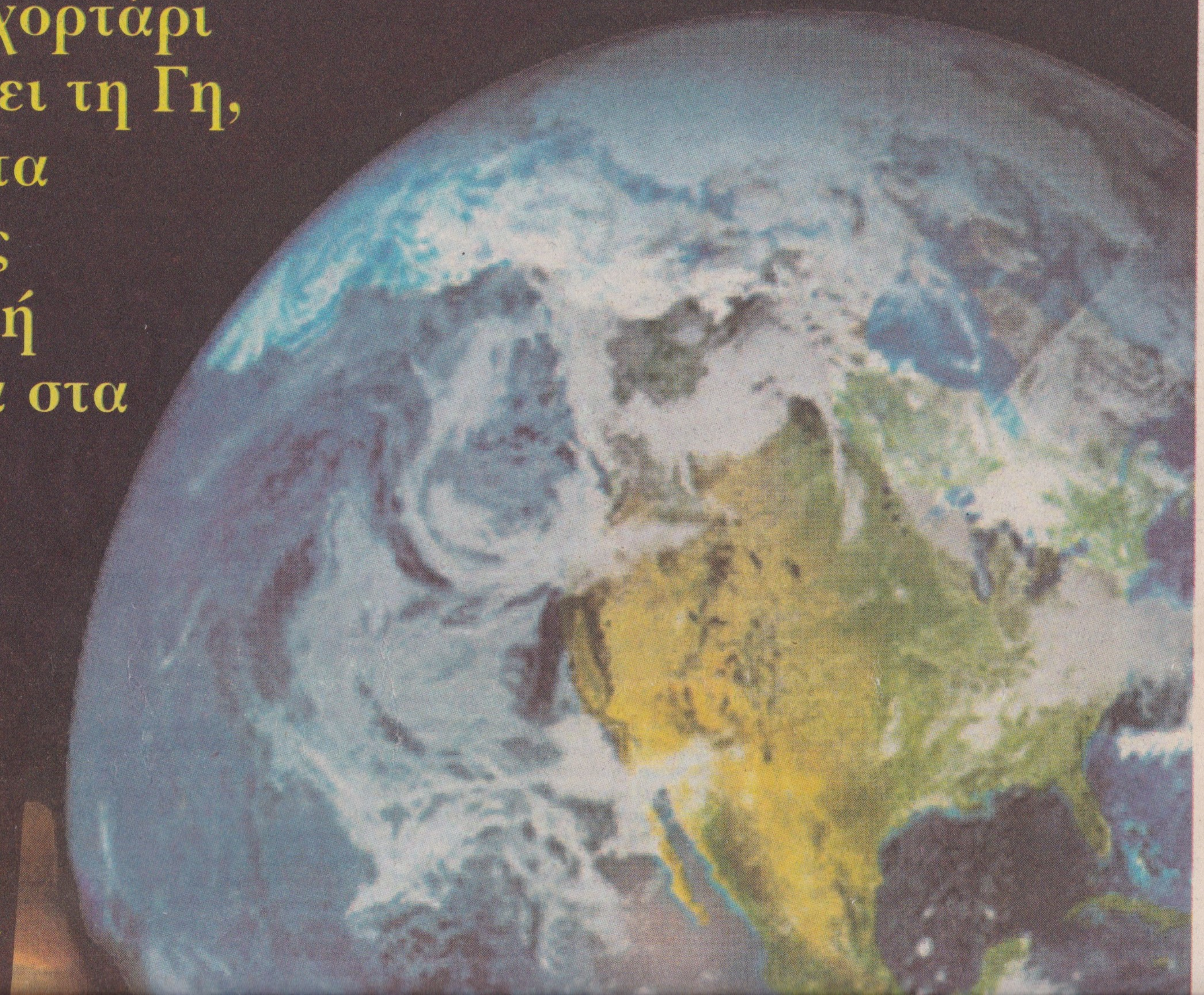
ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

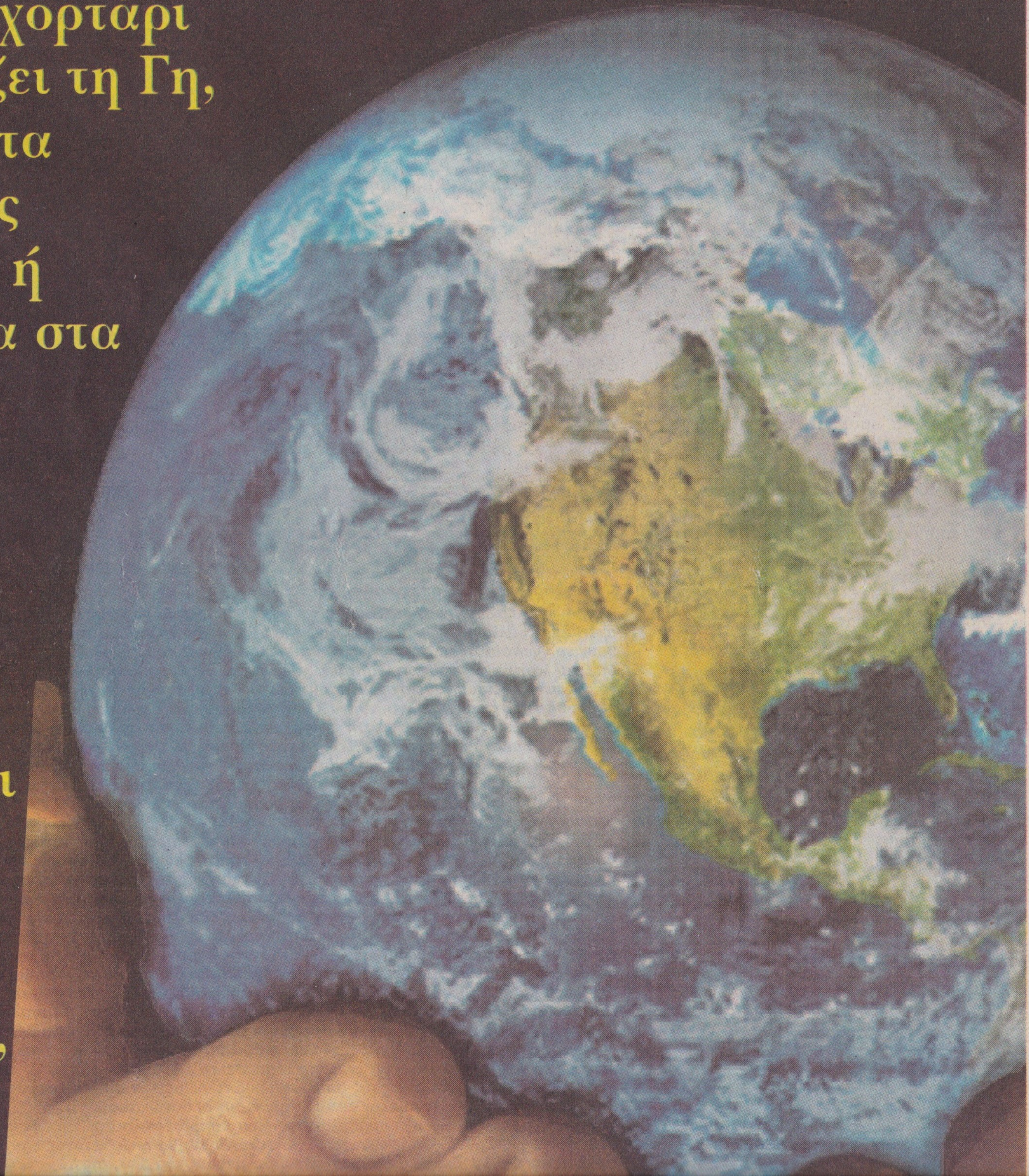
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 96
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2010
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Όσο το χορτάρι
θα αγκαλιάζει τη Γη,
όσο τα κύματα
της θάλασσας
θα γαληνεύουν ή
θα σκάνε αγριεμένα στα
βράχια,
όσο ο ουρανός
θα συναντιέται
με τη γη,
όσο οι άνθρωποι
θα συνεχίζουν
να ονειρεύονται και
να παλεύουν με

1,5 ΕΥΡΩ

Όσο το χορτάρι
θα αγκαλιάζει τη Γη,
όσο τα κύματα
της θάλασσας
θα γαληνεύουν ή
θα σκάνε αγριεμένα στα
βράχια,
όσο ο ουρανός
θα συναντιέται
με τη γη,
όσο οι άνθρωποι
θα συνεχίζουν
να ονειρεύονται και
να παλεύουν με
ανιδιοτέλεια για
ένα λεύτερο και
δημιουργικό κόσμο,
τόσο η δύναμη
της εξουσίας

με τη γη,
όσο οι άνθρωποι
θα συνεχίζουν
να ονειρεύονται και
να παλεύουν με
ανιδιοτέλεια για
ένα λεύτερο και
δημιουργικό κόσμο,
τόσο η δύναμη
της εξουσίας
θα μειώνεται

Το μόνο της ζωής του ταξίδιον...

Όσοι, κυριευμένοι από εθνικοανεξαρτησιακά, πατριωτικά, ίσως και παλαιοκομμουνιστικά πρωτόγονα ένστικτα, ελεεινολογούσαν τον Γιωργάκη ότι αυτοταπεινώθηκε και υποβιβάστηκε σε «υπάλληλο του ΔΝΤ», με την ιστορικής σημασίας συμφωνία για μεταβίβαση του ελέγχου της χώρας στις Μεγάλες Δυνάμεις, είναι φανερό ότι δεν θέλουν ή δεν μπορούν να αντιληφθούν τι τρέχει με το πριγκιπάτο των Παπανδρέου.

Ο Οίκος των Παπανδρέου όμως δεν παίρνει εντολές από κανένα. Αντιθέτως, είναι αυτός που φόρτωσε -με το έτσι θέλω- στις πλάτες του ΔΝΤ, της ΕΕ και της ΕΚΤ το ασήκωτο βάρος να πολεμούν κάθε μέρα με την υπουργική Πασοκαρία για τα κρατικά χρέη και ελλείμματα, λες και του τα χρωστούσαν. Και αυτό μόνο και μόνο για να συνεχίζει απερίσπαστος ο Γιωργάκης το αγαπημένο του σπόρ, τα ταξίδια τις διαλέξεις και τις υποδείξεις. Και όμως, αγόγγυστα, αυτοί οι διάκονοι της Παγκόσμιας Οικονομίας, καμπουριασμένοι από την πολλή δουλειά, φορούν τις μάσκες και τα γάντια τους για να βουτήξουν στα ιζήματα του κρατικού βάλτου.

Πολλοί άνθρωποι που έχουν πάρει στα σοβαρά τον ρόλο τους, και θεωρούν ότι έχουν μέρος της ευθύνης για το κράτος, έχουν κριτικάρει αυτή την «αμεριμνησία» του Πρίγκηπα να αναθέτει στους άλλους τις δουλειές που -υποτίθεται- ότι θα έπρεπε να κάνει ο ίδιος. Προειδοποιούν μάλιστα: «mind the GAP» όπου -καλά καταλάβατε- GAP (κενό) ο George A. Panandreou.

Και αυτοί αδυνατούν να δουν πέρα από

Απλώς έχει καλύτερα πράγματα να κάνει από το να διοικεί έλληνες.

Ας το παραδεχτούμε, ο Γεώργιος των Παπανδρέου δεν είναι κάποιος Πασόκος του συρμού. Είναι ένας σύγχρονος Μαχάτμα Γκάντι που ζει και αναπνέει για την Παγκόσμια Διακυβέρνηση και δεν θα ησυχάσει αν δεν ταξιδέψει στα πέρατα του κόσμου για να μεταφέρει τα μηνύματά του. Τίποτα δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο σε αυτούς τους ιδιότυπους τρελούς που λέγονται οραματιστές. Ακόμα και το αεροσκάφος του τον εγκατέλειψε λόγω βλάβης μετά από εκατομμύρια χιλιόμετρα πτήσης και ο Γιωργάκης ήταν έτοιμος να ταξιδέψει τρέχοντας ως τις Βρυξέλλες, για να παραστεί στην σύνοδο του Ευρωπαϊκού Σοσιαλιστικού Κόμματος, όπου το κύριο θέμα θα ήταν (τι άλλο;) η παγκόσμια διακυβέρνηση.

Ασφαλώς δεν υπάρχει τίποτα πιο ενοχλητικό για έναν Οραματιστή από το να του διακόπτουν τα οράματα οι κραυγές απόγνωσης εκατομμυρίων ανθρώπων που βλέπουν πως πρόκειται να γίνουν παρανάλωμα του πυρός, σαν ξερόκλαδα, από τους νέους εργασιακούς και ασφαλιστικούς νόμους. Τότε το ταξίδι γίνεται διέξοδος και φυγή από την πραγματικότητα. Άλλα δεν έχει το δικαίωμα ένας –ανισόρροπος για τους πολλούς– οραματιστής να ζει και εκτός πραγματικότητας;

Αλλά, τι είναι η Παγκόσμια Διακυβέρνηση; Σε πολύ αδρές γραμμές είναι αυτό που έκανε πράξη ο ίδιος ο Γιωργάκης με την άνοδό του στην εξουσία. Ένα τεράστιο Πείραμα σε έναν ολόκληρο εδαφικό και κοινωνικό χώρο όπου η παραδοσιακή μορφή του κράτους υποκλίνεται ταπεινά μπροστά στο μεγαθηριακό υπερ-κράτος, που μία από τις επαρχίες του θα έχει την «τιμή» να είναι και ο ελλαδικός χώρος. Με απόλυτη τάξη και καταμερισμό εργασίας. Την οικονομία αναλαμβάνει η ΕΕ, την αξιολόγηση της οικονομίας οι ΗΠΑ, το εμπόριο οι Κινέζοι, την στρατιωτική ασφάλεια του Αιγαίου και του Ιονίου ο τουρκικός στρατός, τον εξοπλισμό και την εκπαίδευση των σωμάτων ασφαλείας το Ισραήλ κοκ. Διεθνή ύδατα παντού!

Με την οργιαστική φαντασία του ο Γιωργάκης καβάλα στο ξύλινο αλογάκι του καλπάζει από τις ασιατικές στέπες ως τις Βρυξέλλες, χαράζει και σβήνει σύνορα στην ψεύτικη υδρόγειο-αμπαζούρ, συντρώγει με Τσεγκισχάνους και Μωάμεθ Πορθητές, κερδίζει κρίσιμες μάχες, παρέα με τον πιστό του υπηρέτη, έναν νέγρο που του έσωσε κάποτε την ζωή ο πρίγκηπάς μας, ονόματι Μπαράκ Ομπάμα.

Έφτασε μάλιστα στο σημείο να απαιτήσει να... ενταχθούν αμέσως τα Δυτικά Βαλκάνια στο μηχανισμό της ΕΕ, για λογαριασμό του Ερντογάν. Οι Μεγάλοι κοίταξαν συνοφρυωμένοι άλλα δεν έκαναν καμία παρατήρηση. Τι νόημα έχει η παρατήρηση σε ένα παιδάκι που βρίζει και κάνει γκριμάτσες, επειδή το καημένο έχει κάποια νοητική υστέρηση!

«Πρόεδρε ξύπνα, έχεις υπουργικό συμβούλιο»! Και μονομιάς το όνειρο διαλύθηκε σαν σκόνη, ένας στρόβιλος πήρε και σήκωσε τα αλόγατα, τους χάρτες και τον φτωχό Ομπάμα.

Από μακριά ακουγόταν το μονότονο παραλήρημα ενός τρελού: Είναι τρομερά άδικο αυτό που γίνεται, αλλά πρέπει να γίνει για το καλό του τόπου, απεριόριστος πόνος, δάκρυ και δυστυχία αλλά πρέπει να σεβαστούμε το μνημόνιο και να φανούμε ακόμα πιο σκληροί. Κόβουμε τις συντάξεις για να μην βρεθούμε στην δύσκολη στιγμή να τις κόψουμε, Λοβέρδο τι πας να κάνεις, πως θα ξανακατέβεις βουλευτής;

Λεόν

Σύντροφοι και συντρόφισσες,
φίλες και φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν σε διάφορες περιοχές από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Συντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Μετρούν και ξαναμετρούν οι εξουσιαστές τα κουκιά τους εκτιμώντας τους εσωκομματικούς συσχετισμούς, αλλά και την δυναμική όσων, κραδαίνοντας τη σημαία της «διάσπασης», προσπαθούν να «μείνουν μέσα στο παιχνίδι» εις όφελος φυσικά του συνόλου του πολιτικού σιναφιού. Μ' άλλα λόγια, «χωρίζουν» τα τσανάκια τους για να σταθεροποιήσουν την σχέση τους, «μαλώνουν» για να καθίσουν αύριο στο ίδιο τραπέζι. Οι διαφορές τους δεν θα μπορούσαν να αφορούν την ουσία, που παραμένει η συνυπευθυνότητά τους για τα δεινά που υφίσταται πλήθος ανθρώπων κάθε ηλικίας. Είναι μια γνωστή τεχνική της εξουσίας που ακολουθούν με απόλυτο συγχρονισμό, τόσο οι ανανεωτικοί του ΣΥΝ, όσο και η Μπακογιάννη και οι «διαφωνούντες» του Πασοκ.

Εμφανίζονται, λοιπόν, οι αποχωρήσαντες ότι συγκρούονται με το κομματικό κατεστημένο ή με την κομματική πλειοψηφία, «ρισκάροντας» με την έξοδό τους από το κομματικό μαντρί, επειδή τάχα αφουγκράζονται την κοινωνική δυσαρέσκεια, που φουντώνει και θέλουν να την εκφράσουν. Περσινά ξινά σταφύλια θα πει κάποιος.

Οσιακά, πατριωτικά, ίσως και παλαιοκομμουνιστικά πρωτόγονα ένστικτα, ελεεινολογούσαν τον Γιωργάκη ότι αυτοταπεινώθηκε και υποβιβάστηκε σε «υπάλληλο του ΔΝΤ», με την ιστορικής σημασίας συμφωνία για μεταβίβαση του ελέγχου της χώρας στις Μεγάλες Δυνάμεις, είναι φανερό ότι δεν θέλουν ή δεν μπορούν να αντιληφθούν τι τρέχει με το πριγκιπάτο των Παπανδρέου.

Ο Οίκος των Παπανδρέου όμως δεν παίρνει εντολές από κανένα. Αντιθέτως, είναι αυτός που φόρτωσε -με το έτσι θέλω- στις πλάτες του ΔΝΤ, της ΕΕ και της ΕΚΤ το ασήκωτο βάρος να πολεμούν κάθε μέρα με την υπουργική Πασοκαρία για τα κρατικά χρέη και ελλείμματα, λες και του το χρωστούσαν. Και αυτό μόνο και μόνο για να συνεχίζει απερίσπαστος ο Γιωργάκης το αγαπημένο του σπόρ, τα ταξίδια τις διαλέξεις και τις υποδείξεις. Και όμως, αγόγγυστα, αυτοί οι διάκονοι της Παγκόσμιας Οικονομίας, καμπουριασμένοι από την πολλή δουλειά, φορούν τις μάσκες και τα γάντια τους για να βουτήξουν στα ιζήματα του κρατικού βάλτου.

Πολλοί άνθρωποι που έχουν πάρει στα σοβαρά τον ρόλο τους, και θεωρούν ότι έχουν μέρος της ευθύνης για το κράτος, έχουν κριτικάρει αυτή την «αμεριμνησία» του Πρίγκηπα να αναθέτει στους άλλους τις δουλειές που -υποτίθεται- ότι θα έπρεπε να κάνει ο ίδιος. Προειδοποιούν μάλιστα: «mind the GAP» όπου -καλά καταλάβατε- GAP (κενό) ο George A. Panandreou.

Και αυτοί αδυνατούν να δουν πέρα από την μύτη τους.

ήταν έτοιμος να ταξιδέψει τρέχοντας ως τις Βρυξέλλες, για να παραστεί στην σύνοδο του Ευρωπαϊκού Σοσιαλιστικού Κόμματος, όπου το κύριο θέμα θα ήταν (τι άλλο;) η παγκόσμια διακυβέρνηση.

Ασφαλώς δεν υπάρχει τίποτα πιο ενοχλητικό για έναν Οραματιστή από το να του διακόπτουν τα οράματα οι κραυγές απόγνωσης εκατομμυρίων ανθρώπων που βλέπουν πως πρόκειται να γίνουν παρανάλωμα του πυρός, σαν ξερόκλαδα, από τους νέους εργασιακούς και ασφαλιστικούς νόμους. Τότε το ταξίδι γίνεται διέξοδος και φυγή από την πραγματικότητα. Άλλα δεν έχει το δικαίωμα ένας –ανισόρροπος για τους πολλούς– οραματιστής να ζει και εκτός πραγματικότητας;

Αλλά, τι είναι η Παγκόσμια Διακυβέρνηση; Σε πολύ αδρές γραμμές είναι αυτό που έκανε πράξη ο ίδιος ο Γιωργάκης με την ά-

Με την οργιαστική φαντασία του ο Γιωργάκης καβάλα στο ξύλινο αλογάκι του καλπάζει από τις ασιατικές στέπες ως τις Βρυξέλλες, χαράζει και σβήνει σύνορα στην ψεύτικη υδρόγειο-αμπαζούρ, συντρώγει με Τσεγκισχάνους και Μωάμεθ Πορθητές, κερδίζει κρίσιμες μάχες, παρέα με τον πιστό του υπηρέτη, έναν νέγρο που του έσωσε κάποτε την ζωή ο πρίγκηπάς μας, ονόματι Μπαράκ Ομπάμα.

Έφτασε μάλιστα στο σημείο να απαιτήσει να... ενταχθούν αμέσως τα Δυτικά Βαλκάνια στο μηχανισμό της ΕΕ, για λογαριασμό του Ερντογάν. Οι Μεγάλοι κοίταξαν συνοφρυωμένοι άλλα δεν του έκαναν καμία παρατήρηση. Τι νόημα έχει η παρατήρηση σε ένα παιδάκι που βρίζει και κάνει γκριμάτσες, επειδή το καημένο έχει κάποια νοητική υστέρηση!

βρεθούμε στην δύσκολη στιγμή να τις κόψουμε, Λοβέρδο τι πας να κάνεις, πως θα ξανακατέβεις βουλευτής;

Λεόν

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Συντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Μετρούν και ξαναμετρούν οι εξουσιαστές τα κουκιά τους εκτιμώντας τους εσωκομματικούς συσχετισμούς, αλλά και την δυναμική όσων, κραδαίνοντας τη σημαία της «διάσπασης», προσπαθούν να «μείνουν μέσα στο παιχνίδι» εις όφελος φυσικά του συνόλου του πολιτικού σιναφιού. Μ' άλλα λόγια, «χωρίζουν» τα τσανάκια τους για να σταθεροποιήσουν την σχέση τους, «μαλώνουν» για να καθίσουν αύριο στο ίδιο τραπέζι. Οι διαφορές τους δεν θα μπορούσαν να αφορούν την ουσία, που παραμένει η συνυπευθυνότητά τους για τα δεινά που υφίσταται πλήθος ανθρώπων κάθε ηλικίας. Είναι μια γνωστή τεχνική της εξουσίας που ακολουθούν με απόλυτο συγχρονισμό, τόσο οι ανανεωτικοί του ΣΥΝ, όσο και η Μπακογιάννη και οι «διαφωνούντες» του Πασοκ.

Εμφανίζονται, λοιπόν, οι αποχωρήσαντες ότι συγκρούονται με το κομματικό κατεστημένο ή με την κομματική πλειοψηφία, «ρισκάροντας» με την έξοδό τους από το κομματικό μαντρί, επειδή τάχα αφουγκράζονται την κοινωνική δυσαρέσκεια, που φουντώνει και θέλουν να την εκφράσουν. Περσινά ξινά σταφύλια θα πει κάποιος.

Υπάρχει, όμως, μια διαφορά με το παρελθόν. Με την παραδοχή της «απώλειας μέρους της εθνικής κυριαρχίας» από τον Παπανδρέου, ομολογείται και η επαναδιαπραγμάτευση της ισχύος των υπαρχόντων κομματικών σχηματισμών. Η έκταση και τα χαρακτηριστικά της επέμβασης του ΔΝΤ, της ΕΕ και της ΕΚΤ, είναι τέτοια που δεν υπάρχει πλέον η ανάγκη ισχυρών κομματικών μηχανισμών, τουλάχιστον έτσι όπως αυτοί προσδιορίζονταν και προσδιόριζαν το λεγόμενο δικομματικό σύστημα. Η κατάτμηση των κομματικών σχηματισμών έρχεται να συμβαδίσει αφ' ενός με την διάλυση ενός κοινωνικού χώρου, όπως τον γνωρίζαμε και αφ' ετέρου με την μεταβίβαση του συνόλου των νομοθετικών αρμοδιοτήτων στα χέρια των δανειστών και «σωτήρων» (ΔΝΤ, ΕΕ και ΕΚΤ), τους οποίους ουσιαστικά ψήφισαν όσοι άσκησαν το εκλογικό τους δικαίωμα στις τελευταίες εκλογές. Είναι ενδεικτικό ότι ολοένα και περισσότεροι πολιτικοί ή μεγαλοδημοσιογράφοι ομολογούν ότι «ο τρόπος λήψης αποφάσεων είναι ολοένα και λιγότερο δημοκρατικός».

Κοινός στόχος, παραμένει η κατασκευή αναχώματος που θα συγκρατήσει το χείμαρρο της κοινωνικής οργής, που όλοι αναμένουν να ξεσπάσει το φθινόπωρο. Μια κοινωνική οργή που δεν αντιπροσωπεύεται ούτε από τους αποκλεισμούς των λιμανιών από τα κομματικά στελέχη του ΚΚΕ, ούτε από τις άψυχες απεργίες που κηρύττουν οι συνδικαλιστές της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Οι αποδοκιμασίες αλλά και οι προπηλακισμοί που εισπράττουν οι πολιτικοί σε κάθε δημόσια εμφάνισή τους, όχι μόνο δεν μειώνονται, αλλά συνεχώς πληθαίνουν, γεγονός που δεν μπορούν να αποκρύψουν τα ΜΜΕ, ενώ η επιβολή μέτρων εκ μέρους του ΔΝΤ, της ΕΕ και ΕΚΤ δεν βρίσκει απέναντι μια κοινωνία έτοιμη για ...εθνικοανεξαρτησιακούς αγώνες (το μνημόνιο προβλέπει οι συντάξεις να μείνουν στα συμφωνημένα επίπεδα για 50 χρόνια...).

Έχουμε, λοιπόν, κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι οι εξουσιαστές δεν έχουν να αντιμετωπίσουν ένα επιφανειακό πρόβλημα ή μια «κρίση» πολιτικής εκπροσώπησης της κοινωνίας με εύκολα προσδιορίσιμη ημερομηνία λήξης. Η κοινωνική αποστροφή για τους πολιτικούς, την πολιτική και τα κόμματα δεν ξεκίνησε με την ανακοίνωση των όρων της σφαγής των αμνών (βλ. εργασια-

Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν σε διάφορες περιοχές από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (ή αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5–7μμ

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη
5.30 – 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ – 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο
της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας

ας, καμπουριασμένοι από την πολλή δουλειά, φορούν τις μάσκες και τα γάντια τους για να βουτήξουν στα ιζήματα του κρατικού βάλτου.

Πολλοί άνθρωποι που έχουν πάρει στα σοβαρά τον ρόλο τους, και θεωρούν ότι έχουν μέρος της ευθύνης για το κράτος, έχουν κριτικάρει αυτή την «αμεριμνησία» του Πρίγκηπα να αναθέτει στους άλλους τις δουλειές που -υποτίθεται- ότι θα έπρεπε να κάνει ο ίδιος. Προειδοποιούν μάλιστα: «mind the GAP» όπου -καλά καταλάβατε- GAP (κενό) ο George A. Panandreou.

Και αυτοί αδυνατούν να δουν πέρα από την μύτη τους.

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5–7μμ

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη
5.30 – 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ – 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

****

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται
στον Παναγιώτη Αιδλιο,
ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

από τον Κύκλο Σύνταξης

Συντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

Μετρούν και ξαναμετρούν οι εξουσιαστές τα κουκιά τους εκτιμώντας τους εσωκομματικούς συσχετισμούς, αλλά και την δυναμική όσων, κραδαίνοντας τη σημαία της «διάσπασης», προσπαθούν να «μείνουν μέσα στο παιχνίδι» εις όφελος φυσικά του συνόλου του πολιτικού σιναφιού. Μ' άλλα λόγια, «χωρίζουν» τα τσανάκια τους για να σταθεροποιήσουν την σχέση τους, «μαλώνουν» για να καθίσουν αύριο στο ίδιο τραπέζι. Οι διαφορές τους δεν θα μπορούσαν να αφορούν την ουσία, που παραμένει η συνυπευθυνότητά τους για τα δεινά που υφίσταται πλήθος ανθρώπων κάθε ηλικίας. Είναι μια γνωστή τεχνική της εξουσίας που ακολουθούν με απόλυτο συγχρονισμό, τόσο οι ανανεωτικοί του ΣΥΝ, όσο και η Μπακογιάννη και οι «διαφωνούντες» του Πασοκ.

Εμφανίζονται, λοιπόν, οι αποχωρήσαντες ότι συγκρούονται με το κομματικό κατεστημένο ή με την κομματική πλειοψηφία, «ρισκάροντας» με την έξοδό τους από το κομματικό μαντρί, επειδή τάχα αφουγκράζονται την κοινωνική δυσαρέσκεια, που φουντώνει και θέλουν να την εκφράσουν. Περσινά ξινά σταφύλια θα πει κάποιος.

Υπάρχει, όμως, μια διαφορά με το παρελθόν. Με την παραδοχή της «απώλειας μέρους της εθνικής κυριαρχίας» από τον Παπανδρέου, ομολογείται και η επαναδιαπραγμάτευση της ισχύος των υπαρχόντων κομματικών σχηματισμών. Η έκταση και τα χαρακτηριστικά της επέμβασης του ΔΝΤ, της ΕΕ και της ΕΚΤ, είναι τέτοια που δεν υπάρχει πλέον η ανάγκη ισχυρών κομματικών μηχανισμών, τουλάχιστον έτσι όπως αυτοί προσδιορίζονταν και προσδιόριζαν το λεγόμενο δικομματικό σύστημα. Η κατάτμηση των κομματικών σχηματισμών έρχεται να συμβαδίσει αφ' ενός με την διάλυση ενός κοινωνικού χώρου, όπως τον γνωρίζαμε και αφ' ετέρου με την μεταβίβαση του συνόλου των νομοθετικών αρμοδιοτήτων στα χέρια των δανειστών και «σωτήρων» (ΔΝΤ, ΕΕ και ΕΚΤ), τους οποίους ουσιαστικά ψήφισαν όσοι άσκησαν το εκλογικό τους δικαίωμα στις τελευταίες εκλογές. Είναι ενδεικτικό ότι ολοένα και περισσότεροι πολιτικοί ή μεγαλοδημοσιογράφοι ομολογούν ότι «ο τρόπος λήψης αποφάσεων είναι ολοένα και λιγότερο δημοκρατικός».

Κοινός στόχος, παραμένει η κατασκευή αναχώματος που θα συγκρατήσει το χείμαρρο της κοινωνικής οργής, που όλοι αναμένουν να ξεσπάσει το φθινόπωρο. Μια κοινωνική οργή που δεν αντιπροσωπεύεται ούτε από τους αποκλεισμούς των λιμανιών από τα κομματικά στελέχη του ΚΚΕ, ούτε από τις άψυχες απεργίες που κηρύττουν οι συνδικαλιστές της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Οι αποδοκιμασίες αλλά και οι προπηλακισμοί που εισπράττουν οι πολιτικοί σε κάθε δημόσια εμφάνισή τους, όχι μόνο δεν μειώνονται, αλλά συνεχώς πληθαίνουν, γεγονός που δεν μπορούν να αποκρύψουν τα ΜΜΕ, ενώ η επιβολή μέτρων εκ μέρους του ΔΝΤ, της ΕΕ και ΕΚΤ δεν βρίσκει απέναντι μια κοινωνία έτοιμη για ...εθνικοανεξαρτησιακούς αγώνες (το μνημόνιο προβλέπει οι συντάξεις να μείνουν στα συμφωνημένα επίπεδα για 50 χρόνια...).

Έχουμε, λοιπόν, κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι οι εξουσιαστές δεν έχουν να αντιμετωπίσουν ένα επιφανειακό πρόβλημα ή μια «κρίση» πολιτικής εκπροσώπησης της κοινωνίας με εύκολα προσδιορίσιμη ημερομηνία λήξης. Η κοινωνική αποστροφή για τους πολιτικούς, την πολιτική και τα κόμματα δεν ξεκίνησε με την ανακοίνωση των όρων της σφαγής των αμνών (βλ. εργασιακά, ασφαλιστικό). Οι βαλβίδες αποσυμπίεσης για την ώρα περιλαμβάνουν αποκλειστικά τον εκφοβισμό μπροστά στο «όραμα» μιας ολικής πτώχευσης και την «αγορά», κατ' αυτόν τον τρόπο, πολύτιμου χρόνου. Θα αποδειχθεί, όμως και σύντομα, ότι ο βρεγμένος την βροχή δεν τη φοβάται.

Το ζήτημα, λοιπόν από αναρχικής σκοπιάς δεν έχει να κάνει μόνο με την διαπίστωση ότι το κράτος, οι θεσμοί και οι μηχανισμοί του θα έρθουν αντιμέτωποι με μια κλιμακούμενη κοινωνική βία. Τα ερωτήματα είναι ήδη εδώ και έχουν τεθεί επανειλημμένα. Υπάρχει σοβαρή αναρχική προοπτική ή το μόνο που ευελπιστούν οι αναρχικοί είναι μια επανάληψη του Δεκέμβρη του 2008, της εξεγερσιακής δυναμικής αλλά και των προβλημάτων που αναδείχθηκαν τότε; Η δολοφονία τριών ανθρώπων κατά τη διάρκεια της σημαντικής διαδήλωσης της 5ης Μάη είναι ακόμη νωπή και ο πραγματικός της αντίκτυπος δεν έχει αποτιμηθεί ακόμη, παρ' ότι είναι φανερό ότι θα επηρεάσει με καταλυτικό τρόπο πολλές και διάφορες εξελίξεις. Και παρ' ότι κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι ήταν κεραυνός εν αιθρία, τίποτα δεν μπορεί να είναι όπως πριν, όσο και να μην μπορούν να το πιστέψουν οι συμμορίες που την έφεραν εις πέρας, εκείνοι που τις πρόσταζαν και εκείνοι που έσπευσαν να προσφέρουν την πολιτική τους κάλυψη. Ούτε ξεχνάμε, ούτε συγχωρούμε...

Ιούλιος 2010

Κύκλος Σύνταξης

τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (ή αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Μπορείτε ακόμη να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ
Απαραίτητα είναι, και πάλι, τα ακριβή στοιχεία καθώς και ένα τηλέφωνο.

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

Είναι αδύνατον, για μιαν ακόμη φορά, να μην αναγνωρίσει κανείς το γεγονός ότι το «παλαιστινιακό» βρίσκεται στο κέντρο μιας δίνης που έρχεται να επηρεάσει, αλλά και να σημαδέψει τις σφαίρες επιρροής μιας πληθώρας κρατών. Μ' άλλα λόγια, για μιαν ακόμη φορά, εύκολα και δικαιολογημένα μπορεί να παρατηρήσει κάποιος, πως ένα τόσο μικρό κομμάτι γης μπορεί να αποτελεί για τους κυρίαρχους το κέντρο μιας, στην κυριολεξία, παγκόσμιας «σκακιέρας». Μόνο που –όπως και στο παρελθόν έχει αποδειχθεί με τον πλέον αιματηρό τρόπο– για τους κυρίαρχους δεν υπάρχει αμελητέο έδαφος στην Μέση Ανατολή.

Σύντομη αναδρομή

Δεν είναι τυχαίο ότι ο προσδιορισμός Μέση Ανατολή, που σαφώς δεν υιοθετήθηκε μόνο ως γεωγραφικός ορισμός μιας περιοχής, περιελάμβανε και τα Βαλκάνια στις αρχές του 20ου αιώνα. Η Μέση Ανατολή, λοιπόν, περικλείει τις ηπειρωτικές περιοχές της Δυτικής Ασίας, της Βόρειας Αφρικής, αλλά και τα ανατολικά σύνορα της Ε.Ε., ενώ ορίζει τα βόρεια και ανατολικά θαλάσσια σύνορα της Μεσογείου και των νότιων ακτών του Εύξεινου Πόντου και της Κασπίας θάλασσας και τέλος συμπεριλαμβάνει κλειστές θάλασσες, όπως η Ερυθρά, και κόλπους, όπως ο Περσικός, αλλά και θαλάσσια περάσματα στρατηγικής σημασίας για όποιον τα ελέγχει, όπως αυτά της διώρυγας του Σουέζ, του Άντεν και του Χορμούζ. Μ' άλλα λόγια, με την στενή έννοια, πρόκειται για τον ενδιάμεσο χώρο μεταξύ των περιοχών του Νείλου και της Μεσοποταμίας, από την Αίγυπτο ως την Περσία και με την ευρύτερη έννοια για την περιοχή που εκτείνεται από το Μαρόκο ως το Πακιστάν, δηλαδή από τον Ατλαντικό έως τον Γάγγη ποταμό. Σ' ένα σχετικό εδάφιο για την θεμελίωση της πόλης της Βαγδάτης, ο ιστορικός και γεωγράφος του 9ου αιώνα αλ-Γιακουμπί αναφέρει τα εξής λόγια του χαλίφη Αλ-Μανσούρ (754-775): «Αυτό το νησί, ανάμεσα στον Τίγρη ανατολικά και στον Ευφράτη δυτικά, είναι του Τζαμάλ, του Ισπαχάν και των επαρχιών του Χορασάν. Δοξάστε τον Θεό που διαφύλαξε αυτό το μέρος για μένα και ανάγκασε όλους αυτούς που ήρθαν πριν από εμένα, να το παραμελήσουν. Στο όνομα του Θεού, θα το οικοδομήσω. Μετά θα κατοικήσω εδώ όσο θα ζω κι οι απόγονοί μου θα κατοικήσουν μετά από εμένα. Αυτή σίγουρα θα γίνει η πιο πλούσια πόλη στον κόσμο».

Δεν χρειάζεται, λοιπόν, παρά μια ματιά στον παγκόσμιο χάρτη για να καταλάβει κανείς γιατί πριν χιλιάδες χρόνια αυτοκρατορίες, όπως αυτή του Αλεξάνδρου ή η ρωμαϊκή, ολοκληρώθηκαν ως τέτοιες με την αιματηρή επέλαση και κατάκτηση του συγκεκριμένου γεωγραφικού χώρου. Από τον 6ο μέχρι τον 11ο αιώνα, οι αραβικές[1] και μουσουλμανικές αυτοκρατορίες επιβλήθηκαν στην Εγγύς και Μέση Ανατολή και κυβέρνησαν στην Ισπανία, στην Πορτογαλία και στην Σικελία ευρωπαϊκούς πληθυσμούς, μέχρι η αποδυνάμωση και η διάσπαση αυτοκρατοριών, όπως εκείνη των Σελτζούκων, να ανοίξει το δρόμο για την άφιξη των πρώτων Σταυροφόρων (1096). Στην συνέχεια ήρθε η σειρά του Σαλαντίν να δημιουργήσει μια Συρο-αιγυπτιακή μουσουλμανική αυτοκρατορία και να ανακαταλάβει λίγο πριν πεθάνει το (1193) την Ιερουσαλήμ από τους Σταυροφόρους, ενώ οι επιδράσεις των κατακτήσεων της Μογγολικής Αυτοκρατορίας στον αραβικό κόσμο περιορίστηκαν στο Ιράκ που προσαρτήθηκε με κέντρο το Ιράν. Στα μέσα του 13ου αιώνα, η εξουσία των Μαμελούκων Τούρκων ένωσε με την σειρά της το αιγυπτιακό με το συριακό κράτος και αντιμετώπισε με επιτυχία χριστιανούς και μογγόλους εισβολείς, για να επιβληθεί πλέον, από τον 15ο αιώνα και μάλιστα για τέσσερις αιώνες, στην περιοχή η οθωμανική αυτοκρατορία. Το 1498 ο Βάσκο ντε Γκάμα, έχοντας περιπλεύσει το Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας, αποβιβάζεται στην Ινδία για να επιστρέψει έναν χρόνο μετά στην Λισαβόνα με ένα φορτίο μπαχαρικών και έχοντας ανοίξει ένα νέο δρόμο για την Ανατολή που ακολούθησαν γρήγορα άγγλοι, γάλλοι, πορτογάλοι και ολλανδοί. Η αραβι-

Για τη Γάζα

ζεζίνσκι,[2] ήδη από το 1997, υποστήριζε ότι «πρωταρχικό συμφέρον της Αμερικής είναι να εξασφαλίσει ότι καμία δύναμη δεν θα καταφέρει να ελέγξει αυτόν τον γεωπολιτικό χώρο και ότι η παγκόσμια κοινότητα θα έχει ανεμπόδιστη χρηματιστική και οικονομική πρόσβαση σε αυτή την περιοχή».

Από την ίδρυση του Ισραηλίτικου κράτους στην ίδρυση της ΧΑΜΑΣ

χνά κανείς το γεγονός ότι από τους αραβοϊσραηλινούς πολέμους (1956, 1967, 1973, 1982) νικητής έβγαινε σε κάθε περίπτωση το ισραηλινό κράτος, με αποτέλεσμα να μπορεί αργότερα να διαπραγματεύεται από θέση ισχύος είτε την επιστροφή των υψωμάτων του Γκολάν στην Συρία, είτε το όρος Σινά στην Αίγυπτο.

Θα επισημάνουμε, ακόμη, ότι μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1970 και πριν την επικράτηση της ιρανικής επανάστασης, το

ρας». Μόνο που –όπως και στο παρελθόν έχει αποδειχθεί με τον πλέον αιματηρό τρόπο– για τους κυρίαρχους δεν υπάρχει αμελητέο έδαφος στην Μέση Ανατολή.

Σύντομη αναδρομή

Δεν είναι τυχαίο ότι ο προσδιορισμός Μέση Ανατολή, που σαφώς δεν υιοθετήθηκε μόνο ως γεωγραφικός ορισμός μιας περιοχής, περιελάμβανε και τα Βαλκάνια στις αρχές του 20ου αιώνα. Η Μέση Ανατολή, λοιπόν, περικλείει τις ηπειρωτικές περιοχές της Δυτικής Ασίας, της Βόρειας Αφρικής, αλλά και τα ανατολικά σύνορα της Ε.Ε., ενώ ορίζει τα βόρεια και ανατολικά θαλάσσια σύνορα της Μεσογείου και των νότιων ακτών του Εύξεινου Πόντου και της Κασπίας θάλασσας και τέλος συμπεριλαμβάνει κλειστές θάλασσες, όπως η Ερυθρά, και κόλπους, όπως ο Περσικός, αλλά και θαλάσσια περάσματα στρατηγικής σημασίας για όποιον τα ελέγχει, όπως αυτά της διώρυγας του Σουέζ, του Άντεν και του Χορμούζ. Μ' άλλα λόγια, με την στενή έννοια, πρόκειται για τον ενδιάμεσο χώρο μεταξύ των περιοχών του Νείλου και της Μεσοποταμίας, από την Αίγυπτο ως την Περσία και με την ευρύτερη έννοια για την περιοχή που εκτείνεται από το Μαρόκο ως το Πακιστάν, δηλαδή από τον Ατλαντικό έως τον Γάγγη ποταμό. Σ' ένα σχετικό εδάφιο για την θεμελίωση της πόλης της Βαγδάτης, ο ιστορικός και γεωγράφος του 9ου αιώνα αλ-Γιακουμπί αναφέρει τα εξής λόγια του χαλίφη Αλ-Μανσούρ (754-775): «Αυτό το νησί, ανάμεσα στον Τίγρη ανατολικά και στον Ευφράτη δυτικά είναι μια αγορά για ολόκληρο τον κόσμο. Όλα τα καράβια, που ανεβαίνουν τον Τίγρη από το Ουαζίτ, την Βασόρα, την Ουμπουλά, το Αχβάζ, το Φαρς, το Ομάν, τη Γυαμάμα, το Μπαχρέιν και πέρα, θα έρχονται και θα ρίχνουν άγκυρα εδώ. Τα πλοία, μέσω του Τίγρη, θα φέρνουν εμπορεύματα κατεβαίνοντας από τη Μοσούλη, την Ντιγιάρ-Ράμπια, το Αζερμπαϊτζάν και την Αρμενία και μέσω του Ευφράτη, από το Ντιγιάρ Μπουντάρ, τη Ράκκα, τη Συρία και τις παραμεθόριες βαλτώδεις περιοχές, την Αίγυπτο και τη βόρεια Αφρική και θα ξεφορτώνουν εδώ. Θα είναι η λεωφόρος για τους λαούς

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

τορίες, όπως αυτή του Αλεξάνδρου ή η ρωμαϊκή, ολοκληρώθηκαν ως τέτοιες με την αιματηρή επέλαση και κατάκτηση του συγκεκριμένου γεωγραφικού χώρου. Από τον 6ο μέχρι τον 11ο αιώνα, οι αραβικές[1] και μουσουλμανικές αυτοκρατορίες επιβλήθηκαν στην Εγγύς και Μέση Ανατολή και κυβέρνησαν στην Ισπανία, στην Πορτογαλία και στην Σικελία ευρωπαϊκούς πληθυσμούς, μέχρι η αποδυνάμωση και η διάσπαση αυτοκρατοριών, όπως εκείνη των Σελτζούκων, να ανοίξει το δρόμο για την άφιξη των πρώτων Σταυροφόρων (1096). Στην συνέχεια ήρθε η σειρά του Σαλαντίν να δημιουργήσει μια Συρο-αιγυπτιακή μουσουλμανική αυτοκρατορία και να ανακαταλάβει λίγο πριν πεθάνει το (1193) την Ιερουσαλήμ από τους Σταυροφόρους, ενώ οι επιδράσεις των κατακτήσεων της Μογγολικής Αυτοκρατορίας στον αραβικό κόσμο περιορίστηκαν στο Ιράκ που προσαρτήθηκε με κέντρο το Ιράν. Στα μέσα του 13ου αιώνα, η εξουσία των Μαμελούκων Τούρκων ένωσε με την σειρά της το αιγυπτιακό με το συριακό κράτος και αντιμετώπισε με επιτυχία χριστιανούς και μογγόλους εισβολείς, για να επιβληθεί πλέον, από τον 15ο αιώνα και μάλιστα για τέσσερις αιώνες, στην περιοχή η οθωμανική αυτοκρατορία. Το 1498 ο Βάσκο ντε Γκάμα, έχοντας περιπλεύσει το Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας, αποβιβάζεται στην Ινδία για να επιστρέψει έναν χρόνο μετά στην Λισαβόνα με ένα φορτίο μπαχαρικών και έχοντας ανοίξει ένα νέο δρόμο για την Ανατολή που ακολούθησαν γρήγορα άγγλοι, γάλλοι, πορτογάλοι και ολλανδοί. Η αραβική Εγγύς Ανατολή, ως δρόμος του εμπορίου, υπερφαλαγγίζεται και πλέον θα φθάσουμε τον 19ο αιώνα, ώστε να περάσουν και πάλι οι κύριοι δρόμοι του παγκόσμιου εμπορίου και όχι μόνο απ' αυτήν.

Η μεταβίβαση «αρμοδιοτήτων» σε διαδόχους όπως η βρετανική αυτοκρατορία, αλλά και σε γαλλικά αποικιακά συμφέροντα, ξεκινά με την λήξη του Α΄ παγκόσμιου εξουσιαστικού πολέμου, ενώ με το τέλος του Β΄ Παγκόσμιου εξουσιαστικού πολέμου καταγράφεται η δυναμική «είσοδος» των ΗΠΑ στην περιοχή, αλλά και η σοβιετική επιρροή σε μια σειρά «ανεξάρτητων» αραβικών κρατών, όπως η Λιβύη, η Συρία ή το Ιράκ.

Η μεταψυχροπολεμική περίοδος ανέδειξε, για μιαν ακόμη φορά, σε μια ιστορία χιλιάδων χρόνων την ζωτικότητα της δια-

ζεζίνσκι,[2] ήδη από το 1997, υποστήριζε ότι «πρωταρχικό συμφέρον της Αμερικής είναι να εξασφαλίσει ότι καμία δύναμη δεν θα καταφέρει να ελέγξει αυτόν τον γεωπολιτικό χώρο και ότι η παγκόσμια κοινότητα θα έχει ανεμπόδιστη χρηματιστική και οικονομική πρόσβαση σε αυτή την περιοχή».

Από την ίδρυση του Ισραηλίτικου κράτους στην ίδρυση της ΧΑΜΑΣ

Οι συνθήκες ίδρυσης το 1948 του ισραηλινού κράτους, με την εκδίωξη αρχικά 750.000 παλαιστινίων από τις εστίες τους, (αργότερα έφθασαν περίπου τα 3.000.000 οι παλαιστίνιοι στα προσφυγικά στρατόπεδα στον Λίβανο, στην Συρία στην Ιορδανία κ.α.), οι βασανισμοί, οι ταπεινώσεις, οι δολοφονίες που υπέστησαν είναι γνωστές όσο και το συλλογικό αίσθημα της περηφάνιας, που ανακτήθηκε με την απαρχή της αντίστασης και της εξέγερσης, και μας έχουν απασχολήσει διεξοδικά σε μια σειρά κειμένων σε παλαιότερα φύλλα της Διαδρομής Ελευθερίας. Οι εικόνες των νεαρών, που συμμετείχαν τόσο στην πρώτη ιντιφάντα το 1987 (τον ερχομό της οποίας δεν είχαν προβλέψει ούτε έλεγχαν οι ηγέτες όλων των τάσεων της παλαιστινιακής αντίστασης), όσο και στην δεύτερη το

χνά κανείς το γεγονός ότι από τους αραβοϊσραηλινούς πόλεμους (1956, 1967, 1973, 1982) νικητής έβγαινε σε κάθε περίπτωση το ισραηλινό κράτος, με αποτέλεσμα να μπορεί αργότερα να διαπραγματεύεται από θέση ισχύος είτε την επιστροφή των υψωμάτων του Γκολάν στην Συρία, είτε το όρος Σινά στην Αίγυπτο.

Θα επισημάνουμε, ακόμη, ότι μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1970 και πριν την επικράτηση της ιρανικής επανάστασης, το ιρανικό καθεστώς αποτελούσε ζωτικό παράγοντα για την πολιτική «ασφάλειας» των ΗΠΑ στον Περσικό Κόλπο. Το ίδιο συνέβη αργότερα και με το ιρακινό καθεστώς μέχρι τον τερματισμό του ιρακινο-ιρανικού πολέμου το 1988.

Προτού αναφερθούμε στα πρόσφατα γεγονότα θα τονίσουμε, επίσης, ότι η τωρινή «κρίση» στο παλαιστινιακό και γενικότερα στην Μέση Ανατολή σχετίζεται χρονικά με ένα συγκεκριμένο στάδιο των «ειρηνευτικών» διαδικασιών, που η έναρξη τους (Μαδρίτη, Όσλο) εντάσσεται χρονικά και όχι μόνο, στην λεγόμενη μεταψυχροπολεμική περίοδο, έτσι όπως αυτή ορίσθηκε από την λεγόμενη κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Έχει προηγηθεί, όπως είπαμε, η πρώτη ιντιφάντα που ξέσπασε στις 8 Δεκεμβρίου του 1987 και έμεινε γνωστή ως η εξέγερση με τις πέτρες νεαρών (σεχάμπ)

και του Χορμούς. Μ' άλλα λόγια, με την στενή έννοια, πρόκειται για τον ενδιάμεσο χώρο μεταξύ των περιοχών του Νείλου και της Μεσοποταμίας, από την Αίγυπτο ως την Περσία και με την ευρύτερη έννοια για την περιοχή που εκτείνεται από το Μαρόκο ως το Πακιστάν, δηλαδή από τον Ατλαντικό έως τον Γάγγη ποταμό. Σ' ένα σχετικό εδάφιο για την θεμελίωση της πόλης της Βαγδάτης, ο ιστορικός και γεωγράφος του 9ου αιώνα αλ-Γιακουμπί αναφέρει τα εξής λόγια του χαλίφη Αλ-Μανσούρ (754-775): «Αυτό το νησί, ανάμεσα στον Τίγρη ανατολικά και στον Ευφράτη δυτικά είναι μια αγορά για ολόκληρο τον κόσμο. Όλα τα καράβια, που ανεβαίνουν τον Τίγρη από το Ουαζίτ, την Βασόρα, την Ουμπουλά, το Αχβάζ, το Φαρς, το Ομάν, τη Γυαμάμα, το Μπαχρέιν και πέρα, θα έρχονται και θα ρίχνουν άγκυρα εδώ. Τα πλοία, μέσω του Τίγρη, θα φέρνουν εμπορεύματα κατεβαίνοντας από τη Μοσούλη, την Ντιγιάρ-Ράμπια, το Αζερμπαϊτζάν και την Αρμενία και μέσω του Ευφράτη, από το Ντιγιάρ Μπουντάρ, τη Ράκκα, τη Συρία και τις παραμεθόριες βαλτώδεις περιοχές, την Αίγυπτο και τη βόρεια Αφρική και θα ξεφορτώνουν εδώ. Θα είναι η λεωφόρος για τους λαούς

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 9ος•ΦΥΛΛΟ 96•
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2010
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 10682
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

των Τούρκων ένωσε με την σειρά της το αιγυπτιακό με το συριακό κράτος και αντιμετώπισε με επιτυχία χριστιανούς και μογγόλους εισβολείς, για να επιβληθεί πλέον, από τον 15ο αιώνα και μάλιστα για τέσσερις αιώνες, στην περιοχή η οθωμανική αυτοκρατορία. Το 1498 ο Βάσκο ντε Γκάμα, έχοντας περιπλεύσει το Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας, αποβιβάζεται στην Ινδία για να επιστρέψει έναν χρόνο μετά στην Λισαβόνα με ένα φορτίο μπαχαρικών και έχοντας ανοίξει ένα νέο δρόμο για την Ανατολή που ακολούθησαν γρήγορα άγγλοι, γάλλοι, πορτογάλοι και ολλανδοί. Η αραβική Εγγύς Ανατολή, ως δρόμος του εμπορίου, υπερφαλαγγίζεται και πλέον θα φθάσουμε τον 19ο αιώνα, ώστε να περάσουν και πάλι οι κύριοι δρόμοι του παγκόσμιου εμπορίου και όχι μόνο απ' αυτήν.

Η μεταβίβαση «αρμοδιοτήτων» σε διαδόχους όπως η βρετανική αυτοκρατορία, αλλά και σε γαλλικά αποικιακά συμφέροντα, ξεκινά με την λήξη του Α΄ παγκόσμιου εξουσιαστικού πολέμου, ενώ με το τέλος του Β΄ Παγκόσμιου εξουσιαστικού πολέμου καταγράφεται η δυναμική «είσοδος» των ΗΠΑ στην περιοχή, αλλά και η σοβιετική επιρροή σε μια σειρά «ανεξάρτητων» αραβικών κρατών, όπως η Λιβύη, η Συρία ή το Ιράκ.

Η μεταψυχροπολεμική περίοδος ανέδειξε, για μιαν ακόμη φορά, σε μια ιστορία χιλιάδων χρόνων την ζωτικότητα της διαδρομής Καυκάσου-Μεσοποταμίας-Περσικού κόλπου και Κασπίας Θάλασσας-Ανατολικής Μεσογείου-Βαλκανίων. Είναι χαρακτηριστικό ότι η διαδικασία ενοποίησης των κυριαρχικών μοντέλων, μετά την απομάκρυνση από την προηγούμενη «στατική» κατάσταση των δύο πόλων (συνασπισμένων μπλοκ της κυριαρχίας), έφερε στο προσκήνιο στην περιοχή, η οποία ορίζεται ως ευρασιατικά βαλκάνια, ένα πραγματικά εθνοτικό μωσαϊκό, που περιλαμβάνει το Καζακστάν, την Κιργισία, το Τατζικιστάν, το Ουζμπεκιστάν, το Τουρκμενιστάν, το Αζερμπαϊτζάν, την Αρμενία και την Γεωργία (χώρες του Καυκάσου οι τρεις τελευταίες), καθώς και το Αφγανιστάν. Ο Μπρζεζίνσκι,[2] ήδη από το 1997, υποστήριζε ότι «πρωταρχικό συμφέρον της Αμερικής είναι να εξασφαλίσει ότι καμία δύναμη δεν θα καταφέρει να ελέγξει αυτόν τον γεωπολιτικό χώρο και ότι η παγκόσμια κοινότητα θα έχει ανεμπόδιστη χρηματιστική και οικονομική πρόσβαση σε αυτή την περιοχή».

Από την ίδρυση του Ισραηλίτικου κράτους στην ίδρυση της ΧΑΜΑΣ

Οι συνθήκες ίδρυσης το 1948 του ισραηλινού κράτους, με την εκδίωξη αρχικά 750.000 παλαιστινίων από τις εστίες τους, (αργότερα έφθασαν περίπου τα 3.000.000 οι παλαιστίνιοι στα προσφυγικά στρατόπεδα στον Λίβανο, στην Συρία στην Ιορδανία κ.α.), οι βασανισμοί, οι ταπεινώσεις, οι δολοφονίες που υπέστησαν είναι γνωστές όσο και το συλλογικό αίσθημα της περηφάνιας, που ανακτήθηκε με την απαρχή της αντίστασης και της εξέγερσης, και μας έχουν απασχολήσει διεξοδικά σε μια σειρά κειμένων σε παλαιότερα φύλλα της Διαδρομής Ελευθερίας. Οι εικόνες των νεαρών, που συμμετείχαν τόσο στην πρώτη ιντιφάντα το 1987 (τον ερχομό της οποίας δεν είχαν προβλέψει ούτε έλεγχαν οι ηγέτες όλων των τάσεων της παλαιστινιακής αντίστασης), όσο και στην δεύτερη το 2000, συμβόλισαν τον αγώνα κάθε καταπιεσμένου, που αψηφά την παντοδυναμία ενός πάνοπλου κράτους και γενικότερα κάθε κατακτητή και ενέπνευσαν τους αγωνιζόμενους σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Θα θυμίσουμε μόνο ότι σ' όλη αυτή την διαδρομή τα αραβικά κράτη δεν υστέρησαν διόλου στην καταπίεση, που επέδειξαν στους κατατρεγμένους παλαιστίνιους, ενώ η «αλληλεγγύη» τους είχε να κάνει είτε με την κοινωνική πίεση που δέχονταν, είτε με ίδια συμφέροντα και διαπραγματεύσεις με το ισραηλινό κράτος και τον υπερατλαντικό του πάτρωνα, καθώς και με τα συμφέροντα ρώσων και ευρωπαίων εξουσιαστών. Επίσης δεν θα πρέπει να ξεχνά κανείς το γεγονός ότι από τους αραβοϊσραηλινούς πόλεμους (1956, 1967, 1973, 1982) νικητής έβγαινε σε κάθε περίπτωση το ισραηλινό κράτος, με αποτέλεσμα να μπορεί αργότερα να διαπραγματεύεται από θέση ισχύος είτε την επιστροφή των υψωμάτων του Γκολάν στην Συρία, είτε το όρος Σινά στην Αίγυπτο.

Θα επισημάνουμε, ακόμη, ότι μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1970 και πριν την επικράτηση της ιρανικής επανάστασης, το ιρανικό καθεστώς αποτελούσε ζωτικό παράγοντα για την πολιτική «ασφάλειας» των ΗΠΑ στον Περσικό Κόλπο. Το ίδιο συνέβη αργότερα και με το ιρακινό καθεστώς μέχρι τον τερματισμό του ιρακινο-ιρανικού πολέμου το 1988.

Προτού αναφερθούμε στα πρόσφατα γεγονότα θα τονίσουμε, επίσης, ότι η τωρινή «κρίση» στο παλαιστινιακό και γενικότερα στην Μέση Ανατολή σχετίζεται χρονικά με ένα συγκεκριμένο στάδιο των «ειρηνευτικών» διαδικασιών, που η έναρξη τους (Μαδρίτη, Όσλο) εντάσσεται χρονικά και όχι μόνο, στην λεγόμενη μεταψυχροπολεμική περίοδο, έτσι όπως αυτή ορίσθηκε από την λεγόμενη κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Έχει προηγηθεί, όπως είπαμε, η πρώτη ιντιφάντα που ξέσπασε στις 8 Δεκεμβρίου του 1987 και έμεινε γνωστή ως η εξέγερση με τις πέτρες νεαρών (σεχάμπ) παλαιστινίων (ο μισός πληθυσμός στα κατεχόμενα είναι νέοι κάτω των 15 ετών και το εβδομήντα τοις εκατό μέχρι τριάντα) από τα προσφυγικά στρατόπεδα, που αντί να υποχωρήσει, προς έκπληξη τόσο της PLO, όσο και των ανενεργών μέχρι εκείνη την στιγμή Αδελφών Μουσουλμάνων, φούντωνε μέρα με την μέρα διαρκώς και περισσότερο. Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι, αφού με προκήρυξή τους με την υπογραφή Κίνημα Ισλαμικής Αντίστασης προέτρεπαν στο να ενταθεί η εξέγερση, στη συνέχεια έσπευσαν να συγκροτήσουν την Χαμάς (ζήλος).

Η Χαμάς, υπό την πνευματική ηγεσία

συνέχεια στη σελίδα 4

συνέχεια από τη σελίδα 3

του σεΐχη Άχμαντ Γιασίν, έκφραζε ένα παλαιστινιακό ισλαμικό κίνημα που διεύθυναν κληρικοί, γιατροί, φαρμακοποιοί, μηχανικοί και εκπαιδευτικοί, άνθρωποι, δηλαδή, προερχόμενοι από θεοσεβούμενα μεσαία στρώματα. Με το ξέσπασμα της εξέγερσης η Χαμάς (η επίσημη διακήρυξη της γίνεται τον Φλεβάρη του 1988) προσπαθεί να μείνει κοντά και να προσεταιριστεί την εξεγερμένη ανεξέλεγκτη νεολαία, έργο που θα γίνει πιο εύκολο λόγω της ισραηλινής καταστολής, που σχεδόν εξαφανίζει το Μάρτιο του 1988 τις οργανώσεις της Ισλαμικής Τζιχάντ (ριζοσπαστική ένοπλη οργάνωση). Η ιντιφάντα, λοιπόν, αναζωπυρώνει το διεθνές ενδιαφέρον και σηματοδοτεί την απαρχή σημαντικότατων ανταγωνισμών στις μέχρι τότε δεδομένες συνθήκες εκπροσώπησης των παλαιστινίων.[3]

Η «νέα τάξη πραγμάτων»

Λίγα χρόνια αργότερα, η συμβολική απαρχή του τέλους της λεγόμενης ψυχροπολεμικής περιόδου ανοίγει τον δρόμο για την πρώτη επέμβαση στον Περσικό Κόλπο, με την οποία οι ΗΠΑ εγκαινιάζουν τη «νέα τάξη πραγμάτων» στην Μέση Ανατολή, ενώ ήδη έχουν φέρει εις πέρας μαζί με τους ευρωπαίους εταίρους τον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας και την κατασκευή προτεκτοράτων στην περιοχή.

Ας δούμε, όμως, τι σημειώνει, εκτός πολλών άλλων, επί του θέματος ο νυν υπουργός εξωτερικών του τουρκικού κράτους Αχμέτ Νταβούτογλου: *«Με την κρίση του Κόλπου επιχειρήθηκε αρχικά να καθυστερήσουν οι εκδηλώσεις αντίδρασης των μαζών, οι οποίες υφίσταντο πιέσεις από καθεστώτα τύπου παραδοσιακής μοναρχίας και γραφειοκρατικής δικτατορίας, και εμφάνισης εναλλακτικών αναζητήσεων βασισμένων σε ευρεία πολιτική συμμετοχή και παρόμοιων εκείνων της Ανατολικής Ευρώπης, ενώ αργότερα αυτές είτε εξουδετερώθηκαν, είτε διοχετεύθηκαν προς άλλες κατευθύνσεις. Πριν την κρίση του Κόλπου, η διάδοση αναζητήσεων περί νέων πολιτικών πεδίων νομιμοποίησης βασιζόμενων σε μαζική συμμετοχή σε πολλές χώρες της Μέσης Ανατολής, με κυριότερες την Ιορδανία και την Τυνησία, αποτελούσε μια σοβα-*

λαμβάνει σημαντικά στελέχη «τρομοκρατικών» οργανώσεων και να διακόψει την αντιισραηλινή προπαγάνδα.

Στην διάσκεψη του Καμπ Ντέιβιντ, που πραγματοποιήθηκε τον Ιούλιο του 2000, συμμετείχαν ο πρόεδρος των ΗΠΑ Μ. Κλίντον, ο πρωθυπουργός του Ισραήλ Εχούντ Μπάρακ και ο επικεφαλής της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO) Γιάσερ Αραφάτ.

Αν κάτι έχει σημασία από την διάσκεψη αυτή δεν είναι, αυτή τη φορά, η αναγνώριση του «τρομοκράτη» Αραφάτ από ΗΠΑ και Ισραήλ ή αντίστοιχα η εκ μέρους του αναγνώριση των συνομιλητών του, αλλά η ολοφάνερη βούληση και των δύο πλευρών

ντίθεση απέναντι σε ορισμένες πολιτικές της εξουσίας. Οι ακτιβιστές δεν είναι και ούτε μπορούν να συγχέονται με τους αναρχικούς, αφού, σε αντίθεση με τους τελευταίους, στοχεύουν στο να ακουστούν από κάποια τουλάχιστον κέντρα εξουσίας, που είναι δεκτικά σε τέτοιου τύπου αλλαγές. Θέλουν να πετύχουν, λοιπόν, κάποιους συγκεκριμένους σκοπούς, όπως λόγου χάρη τη μείωση των ρύπων, ή την αντιμετώπιση του κυκλοφοριακού, την υπεράσπιση διαφόρων «μειονοτήτων» ή τη μείωση των τιμών σε διάφορα προϊόντα, την καταπολέμηση της φτώχειας ή των ασθενειών στον λεγόμενο τρίτο κόσμο κλπ. Πολλές φορές, αυτές οι αλλαγές βρίσκονταν ήδη στην ατζέντα διαφόρων πολιτικών ελίτ ή ακόμα και συνασπισμών κρατών, που προτιμούν να προβάλλεται η υλοποίησή τους ως αποδοχή αιτημάτων διαφόρων Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, που φέρνουν τα ζητήματα στην επικαιρότητα, διεκδικώντας την συμπάθεια της «κοινής γνώμης», αλλά και την κατοχύρωση των «αγνών» τους προθέσεων. Ακτιβιστές, όπως είπαμε, ονομάζονται και μέλη περιβαλλοντικών οργανώσεων (λ.χ. η GreenPeace), που σε πολλές περιπτώσεις έχουν χάσει ακόμα και την ζωή τους σε αποστολές ενάντια σε φαλαινοθηρικά ή σε πλοία μεγάλων εταιρειών, που προκαλούν τεράστια οικολογική καταστροφή. Το ότι δίνει, όμως, κάποιος την ζωή του για κάτι που πιστεύει, το ότι επιδεικνύει αυταπάρνηση, δεν εξωραΐζει αυτομάτως τον σκοπό για τον οποίο δραστηριοποιείται, ούτε καθιστά κοινωνικά απελευθερωτική την προσπάθεια στην οποία συμμετείχε.

Είναι, επίσης, γνωστή η τακτική πληθώρας κρατών που έχουν οργανώσει, συμμετάσχει ή αποκομίσει διάφορα οφέλη από ανθρωποσφαγές σε τόσα και τόσα σημεία του πλανήτη, να διοργανώνουν ή να διευκολύνουν κατόπιν την αποστολή «ανθρωπιστικών» οργανώσεων για να απαλύνουν τον πόνο και την δυστυχία των θυμάτων τους. Εξ ίσου «συγκινητικό» είναι και το ενδιαφέρον τους για την ανοικοδόμηση, όσων καταστράφηκαν κατά την διάρκεια των «ευγενών» πολέμων τους.

σλαμικής Τζιχάντ (ριζοσπαστική ένοπλη οργάνωση). Η ιντιφάντα, λοιπόν, αναζωπυρώνει το διεθνές ενδιαφέρον και σηματοδοτεί την απαρχή σημαντικότατων ανταγωνισμών στις μέχρι τότε δεδομένες συνθήκες εκπροσώπησης των παλαιστινίων.[3]

Η «νέα τάξη πραγμάτων»

Λίγα χρόνια αργότερα, η συμβολική απαρχή του τέλους της λεγόμενης ψυχροπολεμικής περιόδου ανοίγει τον δρόμο για την πρώτη επέμβαση στον Περσικό Κόλπο, με την οποία οι ΗΠΑ εγκαινιάζουν τη «νέα τάξη πραγμάτων» στην Μέση Ανατολή, ενώ ήδη έχουν φέρει εις πέρας μαζί με τους ευρωπαίους εταίρους τον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας και την κατασκευή προτεκτοράτων στην περιοχή.

Ας δούμε, όμως, τι σημειώνει, εκτός πολλών άλλων, επί του θέματος ο νυν υπουργός εξωτερικών του τουρκικού κράτους Αχμέτ Νταβούτογλου: *«Με την κρίση σε μαζική συμμετοχή σε πολλές χώρες της Μέσης Ανατολής, με κυριότερες την Ιορδανία και την Τυνησία, αποτελούσε μια σοβαρή απειλή για την νεοαποικιακή συγκρότηση. Με την εκδήλωση της κρίσης του Κόλπου τη θέση αυτών των αναζητήσεων έλαβαν εκ νέου οι γραφειοκρατικές δικτατορίες και οι μοναρχίες».*[4]

Η αφετηρία, λοιπόν, των «ειρηνευτικών» συνομιλιών για το παλαιστινιακό έπεται του πρώτου πολέμου στον Κόλπο.[5]

Με την συμφωνία του Όσλο το 1993, που υπογράφηκε στον κήπο του Λευκού Οίκου τον Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου με οικοδεσπότη τον Μ. Κλίντον, το ισραηλινό κράτος, που εκπροσωπήθηκε από τον Γιτζάκ Ράμπιν, αναγνώρισε κατ' αρχήν τους «τρομοκράτες» της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO) με επικεφαλής τον Γιάσερ Αραφάτ, ενώ η PLO αναγνώρισε με την σειρά της την ύπαρξη του ισραηλινού κράτους, εξαφανίζοντας από τον καταστατικό της χάρτη την απαίτηση για την καταστροφή του. Η παλαιστινιακή αρχή, που συγκρότησε μια αστυνο- και Ισραήλ ή αντίστοιχα η εκ μέρους του αναγνώριση των συνομιλητών του, αλλά η ολοφάνερη βούληση και των δύο πλευρών να διακοπούν οι διαπραγματεύσεις, ύστερα από μια ακόμη επίδειξη ισχύος και σφαγών από τους ισχυρότερους και έντασης της ένοπλης αντίστασης, αλλά και της εξέγερσης (ιντιφάντα) από τον ασθενέστερο. Το πάγωμα των διαπραγματεύσεων, το φθινόπωρο του 2000 στο Καμπ Ντέιβιντ, που αφορούσε και το τελικό καθεστώς των Ιεροσολύμων, εξασφαλίστηκε με την προβοκατόρικη επίσκεψη του Αριέλ Σαρόν (καταχωρημένος στην μνήμη των παλαιστινίων –και όχι μόνο– ως υπεύθυνος για τις σφαγές αμάχων στα προσφυγικά στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα το 1982) στο ιερό τέμενος για τους μουσουλμάνους αλ-Ακτσά. Η βίαιη διακοπή των διαπραγματεύσεων ήταν επιθυμητή και για την παλαιστινιακή πλευρά, καθώς η διαπραγμάτευση του ζητήματος της Ιερουσαλήμ (ιερού τόπου για τους μουσουλμάνους) ήταν πολύ πάνω από την «δικαιοδοσία» του Αραφάτ, σε ένα ζήτημα ταμπού

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»
δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright.
Τα κείμενα και οι ειδήσεις
που δημοσιεύονται
δεν αποτελούν «πνευματική ιδιοκτησία»
του Κύκλου Σύνταξης
και μπορούν να χρησιμοποιηθούν,
απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση
της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης
και διακίνησης των απόψεων.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων χωρίς αντίτιμο

Πολλές φορές, αυτές οι αλλαγές βρίσκονταν ήδη στην ατζέντα διαφόρων πολιτικών ελίτ ή ακόμα και συνασπισμών κρατών, που προτιμούν να προβάλλεται η υλοποίησή τους ως αποδοχή αιτημάτων διαφόρων Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, που φέρνουν τα ζητήματα στην επικαιρότητα, διεκδικώντας την συμπάθεια της «κοινής γνώμης», αλλά και την κατοχύρωση των «αγνών» τους προθέσεων. Ακτιβιστές, όπως είπαμε, ονομάζονται και μέλη περιβαλλοντικών οργανώσεων (λ.χ. η GreenPeace), που σε πολλές περιπτώσεις έχουν χάσει ακόμα και την ζωή τους σε αποστολές ενάντια σε φαλαινοθηρικά ή σε πλοία μεγάλων εταιρειών, που προκαλούν τεράστια οικολογική καταστροφή. Το ότι δίνει, όμως, κάποιος την ζωή του για κάτι που πιστεύει, το ότι επιδεικνύει αυταπάρνηση, δεν εξωραΐζει αυτομάτως τον σκοπό για τον οποίο δραστηριοποιείται, ούτε καθιστά κοινωνικά απελευθερωτική την προσπάθεια στην οποία συμμετείχε.

Είναι, επίσης, γνωστή η τακτική πληθώρας κρατών που έχουν οργανώσει, συμμετάσχει ή αποκομίσει διάφορα οφέλη από ανθρωποσφαγές σε τόσα και τόσα σημεία του πλανήτη, να διοργανώνουν ή να διευκολύνουν κατόπιν την αποστολή «ανθρωπιστικών» οργανώσεων για να απαλύνουν τον πόνο και την δυστυχία των θυμάτων τους. Εξ ίσου «συγκινητικό» είναι και το ενδιαφέρον τους για την ανοικοδόμηση, όσων καταστράφηκαν κατά την διάρκεια των «ευγενών» πολέμων τους.

Θα ξεκαθαρίσουμε κάτι ακόμα. Το γεγονός ότι πίσω από ΜΚΟ βρίσκονται κρατικά συμφέροντα δεν σημαίνει ότι όσοι συμμετέχουν σε τέτοιες προσπάθειες είναι πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών του τάδε ή του δείνα κράτους, και έχουν ιδιοτελή συμφέροντα. Θα ήταν, λοιπόν, τουλάχιστον ανόητος κάποιος να πιστεύει ότι όσοι γιατροί έχουν σπεύσει να συνδράμουν άρρωστα παιδιά στην Αφρική υπό την αιγίδα ΜΚΟ έχουν στρατολογηθεί από την CIA ή τη Μοσάντ, κάτι που δεν σημαίνει από την άλλη πλευρά ότι μπορεί κάποιος να επικαλείται άγνοια του τρόπου εμπλοκής κρατών σ' αυτές.

Ο «Στολίσκος της Ελευθερίας» και οι στρατηγικές εξουσίας

Ας έρθουμε, όμως, στην περίπτωση των 700 επιβαινόντων στον «Στολίσκο της Ελευθερίας», οι οποίοι χαρακτηρίστηκαν

τους Αχμέτ Νταβούτογλου: *«Με την κρίση σε μαζική συμμετοχή σε πολλές χώρες της Μέσης Ανατολής, με κυριότερες την Ιορδανία και την Τυνησία, αποτελούσε μια σοβαρή απειλή για την νεοαποικιακή συγκρότηση. Με την εκδήλωση της κρίσης του Κόλπου τη θέση αυτών των αναζητήσεων έλαβαν εκ νέου οι γραφειοκρατικές δικτατορίες και οι μοναρχίες».*[4]

Η αφετηρία, λοιπόν, των «ειρηνευτικών» συνομιλιών για το παλαιστινιακό έπεται του πρώτου πολέμου στον Κόλπο.[5]

Με την συμφωνία του Όσλο το 1993, που υπογράφηκε στον κήπο του Λευκού Οίκου τον Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου με οικοδεσπότη τον Μ. Κλίντον, το ισραηλινό κράτος, που εκπροσωπήθηκε από τον Γιτζάκ Ράμπιν, αναγνώρισε κατ' αρχήν τους «τρομοκράτες» της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO) με επικεφαλής τον Γιάσερ Αραφάτ, ενώ η PLO αναγνώρισε με την σειρά της την ύπαρξη του ισραηλινού κράτους, εξαφανίζοντας από τον καταστατικό της χάρτη την απαίτηση για την καταστροφή του. Η παλαιστινιακή αρχή, που συγκρότησε μια αστυνομική δύναμη 30.000 ανδρών, ανέλαβε τον έλεγχο του 45% των εδαφών της Δυτικής Όχθης που κατέλαβε το ισραηλινό κράτος το 1967 και χωρίστηκαν με την συμφωνία αυτή σε τρεις ζώνες. Ανέλαβε, επίσης, τον έλεγχο της Λωρίδας της Γάζας. Στα εδάφη που ορίστηκαν ως δεύτερη ζώνη, οι παλαιστίνιοι θα είχαν την πολιτική εξουσία, ενώ το ισραηλινό κράτος θα είχε την ευθύνη της ασφάλειας της, όσο για την τρίτη ζώνη, η οποία περιελάμβανε εδάφη που είχαν εποικιστεί, θα παρέμενε υπό ισραηλινή εξουσία. Η Παλαιστινιακή αρχή ανέλαβε και ορισμένες άλλες υποχρεώσεις ως αντάλλαγμα, όπως το «καθήκον» να συλλάβει και Ισραήλ ή αντίστοιχα η εκ μέρους του αναγνώριση των συνομιλητών του, αλλά η ολοφάνερη βούληση και των δύο πλευρών να διακοπούν οι διαπραγματεύσεις, ύστερα από μια ακόμη επίδειξη ισχύος και σφαγών από τους ισχυρότερους και έντασης της ένοπλης αντίστασης, αλλά και της εξέγερσης (ιντιφάντα) από τον ασθενέστερο. Το πάγωμα των διαπραγματεύσεων, το φθινόπωρο του 2000 στο Καμπ Ντέιβιντ, που αφορούσε και το τελικό καθεστώς των Ιεροσολύμων, εξασφαλίστηκε με την προβοκατόρικη επίσκεψη του Αριέλ Σαρόν (καταχωρημένος στην μνήμη των παλαιστινίων –και όχι μόνο– ως υπεύθυνος για τις σφαγές αμάχων στα προσφυγικά στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα το 1982) στο ιερό τέμενος για τους μουσουλμάνους αλ-Ακτσά. Η βίαιη διακοπή των διαπραγματεύσεων ήταν επιθυμητή και για την παλαιστινιακή πλευρά, καθώς η διαπραγμάτευση του ζητήματος της Ιερουσαλήμ (ιερού τόπου για τους μουσουλμάνους) ήταν πολύ πάνω από την «δικαιοδοσία» του Αραφάτ, σε ένα ζήτημα ταμπού για τον αραβικό μουσουλμανικό κόσμο.

Στη γλώσσα, λοιπόν, της διπλωματίας η κορύφωση της «έντασης» είναι ελεγχόμενη, ενώ η υποχώρηση της «κρίσης» αποτελεί φυσική εξέλιξη της «σύγκρουσης».

Ακτιβισμός, ΜΚΟ και κυριαρχικές επιδιώξεις

Προτού περάσουμε στα πρόσφατα γεγονότα θα κάνουμε μια μικρή παρένθεση. Ο όρος **ακτιβισμός ή ακτιβιστής** έχει καθιερωθεί για να χαρακτηρίσει έναν τρόπο κοινωνικής δραστηριοποίησης, που **θέλει να δηλώσει το πέρασμα στην ενεργητική α**θιστά κοινωνικά απελευθερωτική την προσπάθεια στην οποία συμμετείχε.

Είναι, επίσης, γνωστή η τακτική πληθώρας κρατών που έχουν οργανώσει, συμμετάσχει ή αποκομίσει διάφορα οφέλη από ανθρωποσφαγές σε τόσα και τόσα σημεία του πλανήτη, να διοργανώνουν ή να διευκολύνουν κατόπιν την αποστολή «ανθρωπιστικών» οργανώσεων για να απαλύνουν τον πόνο και την δυστυχία των θυμάτων τους. Εξ ίσου «συγκινητικό» είναι και το ενδιαφέρον τους για την ανοικοδόμηση, όσων καταστράφηκαν κατά την διάρκεια των «ευγενών» πολέμων τους.

Θα ξεκαθαρίσουμε κάτι ακόμα. Το γεγονός ότι πίσω από ΜΚΟ βρίσκονται κρατικά συμφέροντα δεν σημαίνει ότι όσοι συμμετέχουν σε τέτοιες προσπάθειες είναι πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών του τάδε ή του δείνα κράτους, και έχουν ιδιοτελή συμφέροντα. Θα ήταν, λοιπόν, τουλάχιστον ανόητος κάποιος να πιστεύει ότι όσοι γιατροί έχουν σπεύσει να συνδράμουν άρρωστα παιδιά στην Αφρική υπό την αιγίδα ΜΚΟ έχουν στρατολογηθεί από την CIA ή τη Μοσάντ, κάτι που δεν σημαίνει από την άλλη πλευρά ότι μπορεί κάποιος να επικαλείται άγνοια του τρόπου εμπλοκής κρατών σ' αυτές.

Ο «Στολίσκος της Ελευθερίας» και οι στρατηγικές εξουσίας

Ας έρθουμε, όμως, στην περίπτωση των 700 επιβαινόντων στον «Στολίσκο της Ελευθερίας», οι οποίοι χαρακτηρίστηκαν και αυτοί ακτιβιστές.

Έχει γραφεί κατά κόρον ότι η «νίκη» των ακτιβιστών ήταν διασφαλισμένη, αφού αν κατόρθωναν να φθάσουν στο λιμάνι της Γάζας, θα έσπαγαν τον αποκλεισμό, ενώ εάν τους σταματούσαν οι ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις δια της βίας και μάλιστα με αιματηρή κατάληξη, θα μετατρέπονταν σε μάρτυρες κερδίζοντας την διεθνή συμπάθεια, ξεσηκώνοντας την κατακραυγή ενάντια στο ισραηλινό κράτος.

«Η πολιορκία θα αρθεί σε κάθε περίπτωση. Αν ο στόλος φτάσει στη Γάζα αυτό θα αποτελέσει μια νίκη και για τη Γάζα και για τους ακτιβιστές που βρίσκονται στα πλοία.

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»
δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright.
Τα κείμενα και οι ειδήσεις
που δημοσιεύονται
δεν αποτελούν «πνευματική ιδιοκτησία»
του Κύκλου Σύνταξης
και μπορούν να χρησιμοποιηθούν,
απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση
της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης
και διακίνησης των απόψεων.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων χωρίς αντίτιμο σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ. Αυτή είναι μια πάγια διαδικασία που θα συνεχίσουμε να την τηρούμε.

Όσοι/ες έχουν κάποια σκεψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο

69 73 79 92 07
ή μέσω του email:
diadromi@revolution.gr

Αν πάλι μπλοκαριστεί από πειρατές κι αυτό θα είναι νίκη, διότι το κράτος του Ισραήλ θα αντιμετωπίσει ένα πολιτικό σκάνδαλο σε διεθνές επίπεδο», είχε δηλώσει χαρακτηριστικά ο παλαιστίνιος πρωθυπουργός Ισμαήλ Χανίγια πριν την αναχώρηση της αποστολής. Όπως είναι γνωστό, το ισραηλινό κράτος είχε κατηγορηματικά δηλώσει ότι θα σταματούσε τα πλοία, θα τα οδηγούσε σε ισραηλινό λιμάνι, όπου θα έλεγχε το φορτίο τους και κατόπιν θα φρόντιζε για την μεταφορά της βοήθειας οδικώς στη Γάζα.

Η τουρκική αποστολή οργανώθηκε από το Ίδρυμα Ανθρωπιστικής Βοήθειας Insani Yardim Vakfi, IHH, που έχει στενές σχέσεις με την τουρκική κυβέρνηση και το κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΡ) του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν.[6] Το τουρκικό πλοίο «Mavi Marmara» –στο οποίο επέβαιναν 580 άτομα–, η ναυαρχίδα του «Στολίσκου της Ελευθερίας», παραχωρήθηκε για τον συγκεκριμένο σκοπό από τον Δήμο Κωνσταντινούπολης, και ήταν εξοπλισμένο με ισχυρό τηλεπικοινωνιακό σύστημα με δυνατότητα μεταφοράς ήχου και εικόνας.

Δεν χωρά, λοιπόν, καμία αμφιβολία ότι μια αναβαθμισμένη τουρκική αποστολή και μάλιστα κάτω από την φανερή αιγίδα του τουρκικού κράτους, παράπεμπε και στην υλοποίηση συγκεκριμένων στόχων. Παρ' όλα αυτά, Τούρκοι κυβερνητικοί βουλευτές και ευρωβουλευτές αποσύρθηκαν από την αποστολή την «τελευταία στιγμή» ύστερα από τις κατάλληλες νουθεσίες. Θα σημειώσουμε, επίσης, ότι το κυπριακό κράτος απαγόρευσε την επιβίβαση στον βουλευτή του Πασοκ Οδυσσέα Βουδούρη, στον βουλευτή του Συριζα Τάσο Κουράκη, στον ευρωβουλευτή του κυβερνώντος κόμματος (ΑΚΕΛ) Κυριάκο Τριανταφυλλίδη και ακόμη σε έναν σουηδό βουλευτή, τρεις ιρλανδούς και σ' έναν βούλγαρο. Αξιοσημείωτο είναι, επίσης, το γεγονός ότι ορισμένοι βουλευτές επιβιβάστηκαν σε πλοία του «στόλου της Ελευθερίας» στο λιμάνι της Αμμοχώστου (της κατεχόμενης από την Τουρκία πλευράς της Κύπρου), ενώ ένα ακόμα πλοίο, που παρουσίασε τεχνικό πρόβλημα, με γερμανούς επιβάτες,

τηρή επέμβαση των ισραηλινών κομάντος με αποτέλεσμα την δολοφονία εννέα τούρκων ακτιβιστών, προβλήθηκε ως υπερασπιστής των συμφερόντων των παλαιστινίων, ενώ το ισραηλινό ως ο «αδέξιος ταραχοποιός της Μέσης Ανατολής», για τους «φιλειρηνιστές» και δημοκράτες της Δύσης. Στις 7 Ιουνίου, στη διακρατική σύνοδο για την ασφάλεια στην Ασία, ο Ερντογάν, μεταξύ άλλων, δηλώνει ότι «είναι απαραίτητο η Χαμάς και η Αλ Φατάχ να είναι υπέρ της ειρήνης. Η Χαμάς μας εξουσιοδοτεί και επιζητεί λύση. Θα συνομιλήσουμε και με την Αλ Φατάχ», ενώ τονίζει, επίσης, ότι «ήταν λάθος να χαρακτηριστεί η Χαμάς τρομοκρατική οργάνωση».

Αυτήν ακριβώς την επιθυμία για εμπλοκή στις «ειρηνευτικές» συνομιλίες εξέφρα-

ακυρώθηκαν μετά τα γεγονότα. Γι' αυτό είναι κάτι σαν το κουτόχορτο για αδαείς τα επιχειρήματα που λένε ότι «η δημιουργία δικτύου αλληλεγγύης στον λαό της Γάζας» οδήγησε σε κρίση τον «βασικό άξονα της δυτικής ηγεμονίας στην περιοχή, τον άξονα Τουρκίας-Ισραήλ». Οι λυκοφιλίες των εξουσιαστών προσδιορίζονται και προσαρμόζονται πάνω σε αμοιβαία συμφέροντα και παρεκκλίνουν εκεί που αυτά «απομακρύνονται» έστω και για λίγο.

Το «νέο στρατηγικό περιβάλλον», όμως, για το τουρκικό κράτος δεν αρχίζει και τελειώνει στην Μέση Ανατολή, αλλά εντάσσει τη συγκεκριμένη περιοχή έτσι όπως αυτή συνδέεται εκ νέου, τόσο με τα Βαλκάνια, όσο και με τον Καύκασο.

Στα τέλη Μαΐου, η αλβανική βουλή έλα-

κομάντος να προσεγγίζουν με φουσκωτά τον στολίσκο, αλλά και να πραγματοποιούν απόβαση κατεβαίνοντας με σχοινιά από ελικόπτερα. Κατά την απόβαση στο τουρκικό πλοίο της αποστολής αντιμετωπίζονται με πυροβολισμούς όσοι οργανωμένα προσπάθησαν να αντισταθούν, ενώ πολλοί από τους δολοφονημένους έχουν δεχθεί σφαίρες σχεδόν εξ επαφής στο κεφάλι. Η επιχείρηση, φυσικά, δεν θα μπορούσε παρά να έχει σχεδιαστεί από κοινού με τις ΗΠΑ. Οι κτηνωδίες του ισραηλινού κράτους συνεχίζονται με λιντσαρίσματα των συλληφθέντων, βασανισμούς και ηλεκτροσόκ, ακόμα και «καταπραϋντικές» ενέσεις σ' όσους αντιστέκονταν.

Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που υποστήριξαν ότι το αποτέλεσμα ήταν προϊόν κακής οργάνωσης και σχεδιασμού ή το πολύ πολύ αλαζονείας που οδήγησε σε μια «μη αναγκαία αιματοχυσία» εκ μέρους της ισραηλινής στρατιωτικής ή πολιτικής ηγεσίας. Εμείς θα μιλήσουμε ξεκάθαρα **για επιλογή της αιματοχυσίας** εκ μέρους του ισραηλινού κράτους. Τουρκικά μέσα ενημέρωσης αναφέρουν την ύπαρξη εγγράφου, που περιέχει λίστα θανάτου συγκεκριμένων ατόμων που είχαν υποδειχθεί στους κομάντος που επιτέθηκαν στην τουρκική αποστολή.

Είτε έτσι, είτε αλλιώς, η ισραηλινή πλευρά γνώριζε καλά ποιοι ήταν οι επιβαίνοντες σε κάθε πλοίο, όπως γνώριζε και τις προθέσεις τους. Δεν υπάρχει, λοιπόν, σε καμία περίπτωση, η πιθανότητα του αιφνιδιασμού. Αυτό ακριβώς ήθελε να καταδείξει και ο ισραηλινός Υφυπουργός άμυνας Ματάν Βιλνάι, όταν δήλωσε ότι: «*Οι στρατιώτες αντέδρασαν όπως έπρεπε. Θεωρούσαν ότι είχαν να κάνουν με υπέρμαχους ενός ανθρωπιστικού σκοπού, αλλά, τελικά, είχαν να κάνουν με αλήτες. Δεν σκοτώθηκαν εννέα ειρηνιστές, αλλά εννέα αλήτες*». Η αιματηρή επέμβαση και η δολοφονία των 9 τούρκων ακτιβιστών έρχεται να μπει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων εν γνώσει όλων των εμπλεκομένων μερών, μη εξαιρούμενων των επιβατών του «Στολίσκου της Ελευθερίας». Η μη ένδειξη υποχωρητικότητας και μάλιστα με τόσο

Γάζα.

Η τουρκική αποστολή οργανώθηκε από το Ίδρυμα Ανθρωπιστικής Βοήθειας Insani Yardim Vakfi, IHH, που έχει στενές σχέσεις με την τουρκική κυβέρνηση και το κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΡ) του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν.[6] Το τουρκικό πλοίο «Mavi Marmara» –στο οποίο επέβαιναν 580 άτομα–, η ναυαρχίδα του «Στολίσκου της Ελευθερίας», παραχωρήθηκε για τον συγκεκριμένο σκοπό από τον Δήμο Κωνσταντινούπολης, και ήταν εξοπλισμένο με ισχυρό τηλεπικοινωνιακό σύστημα με δυνατότητα μεταφοράς ήχου και εικόνας.

Δεν χωρά, λοιπόν, καμία αμφιβολία ότι μια αναβαθμισμένη τουρκική αποστολή και μάλιστα κάτω από την φανερή αιγίδα του τουρκικού κράτους, παράπεμπε και στην υλοποίηση συγκεκριμένων στόχων. Παρ' όλα αυτά, Τούρκοι κυβερνητικοί βουλευτές και ευρωβουλευτές αποσύρθηκαν από την αποστολή την «τελευταία στιγμή» ύστερα από τις κατάλληλες νουθεσίες. Θα σημειώσουμε, επίσης, ότι το κυπριακό κράτος απαγόρευσε την επιβίβαση στον βουλευτή του Πασοκ Οδυσσέα Βουδούρη, στον βουλευτή του Συριζα Τάσο Κουράκη, στον ευρωβουλευτή του κυβερνώντος κόμματος (ΑΚΕΛ) Κυριάκο Τριανταφυλλίδη και ακόμη σε έναν σουηδό βουλευτή, τρεις ιρλανδούς και σ' έναν βούλγαρο. Αξιοσημείωτο είναι, επίσης, το γεγονός ότι ορισμένοι βουλευτές επιβιβάστηκαν σε πλοία του «στόλου της Ελευθερίας» στο λιμάνι της Αμμοχώστου (της κατεχόμενης από την Τουρκία πλευράς της Κύπρου), ενώ ένα ακόμα πλοίο, που παρουσίασε τεχνικό πρόβλημα, με γερμανούς επιβάτες, επίσης κατέπλευσε στο λιμάνι της Αμμοχώστου. Η ενέργεια αυτή του κυπριακού κράτους ήταν απλά μια ακόμη επιβεβαίωση της στενής του συνεργασίας με το ισραηλινό κράτος σε όλα τα επίπεδα (το 2008 ο τότε πρόεδρος Παπαδόπουλος ετοιμαζόταν να προσφέρει την τεχνογνωσία ρωσικών πυραύλων στην ισραηλινή πλευρά ως συνέχεια και επικύρωση των στενών σχέσεων των δύο κρατών). Η παρουσία, βέβαια, ακτιβιστών βουλευτών ή και ευρωβουλευτών δεν μπορεί να νοηθεί μόνο ως ασπίδα για τους υπόλοιπους συμμετέχοντες, αλλά σαφώς **προσδιορίζει και σε μεγάλο βαθμό τον χαρακτήρα του εγχειρήματος**.

Η τουρκική αποστολή, λοιπόν, είχε προετοιμαστεί και στόχευε στην σύγκρουση κατά την στιγμή της ισραηλινής επέμβα-

τηρή επέμβαση των ισραηλινών κομάντος με αποτέλεσμα την δολοφονία εννέα τούρκων ακτιβιστών, προβλήθηκε ως υπερασπιστής των συμφερόντων των παλαιστινίων, ενώ το ισραηλινό ως ο «αδέξιος ταραχοποιός της Μέσης Ανατολής», για τους «φιλειρηνιστές» και δημοκράτες της Δύσης. Στις 7 Ιουνίου, στη διακρατική σύνοδο για την ασφάλεια στην Ασία, ο Ερντογάν, μεταξύ άλλων, δηλώνει ότι «είναι απαραίτητο η Χαμάς και η Αλ Φατάχ να είναι υπέρ της ειρήνης. Η Χαμάς μας εξουσιοδοτεί και επιζητεί λύση. Θα συνομιλήσουμε και με την Αλ Φατάχ», ενώ τονίζει, επίσης, ότι «ήταν λάθος να χαρακτηριστεί η Χαμάς τρομοκρατική οργάνωση».

Αυτήν ακριβώς την επιθυμία για εμπλοκή στις «ειρηνευτικές» συνομιλίες εξέφρασε ήδη πριν λίγα χρόνια και ο υπουργός εξωτερικών της Τουρκίας Νταβούτογλου: «*Η ειρηνευτική διαδικασία της Μέσης Ανατολής, που ξεκίνησε στα πλαίσια μιας τέτοιας συγκυρίας, επηρέασε αρνητικά τις τουρκοαραβικές σχέσεις. Η μη συμμετοχή της Τουρκίας στον πυρήνα τής εν λόγω διαδικασίας και η μη πρόσκλησή της ως ενεργό μέλος στις διαπραγματεύσεις, κυρίως στον οικονομικό τομέα τής εν λόγω διαδικασίας, αποδυνάμωσαν την επιρροή της Τουρκίας στην περιοχή. Η σύναψη στενών σχέσεων με το Ισραήλ στην κατάλληλη συγκυρία, που πρόσφερε η ειρηνευτική διαδικασία αντί της στροφής προς τα σχέδια, που θα κάλυπταν όλη την περιοχή, έτσι ώστε η Τουρκία να εξαλείψει την εν λόγω αδυναμία, έφερε στην επιφάνεια τον ακήρυχτο πό-*

ακυρώθηκαν μετά τα γεγονότα. Γι' αυτό είναι κάτι σαν το κουτόχορτο για αδαείς τα επιχειρήματα που λένε ότι «η δημιουργία δικτύου αλληλεγγύης στον λαό της Γάζας» οδήγησε σε κρίση τον «βασικό άξονα της δυτικής ηγεμονίας στην περιοχή, τον άξονα Τουρκίας-Ισραήλ». Οι λυκοφιλίες των εξουσιαστών προσδιορίζονται και προσαρμόζονται πάνω σε αμοιβαία συμφέροντα και παρεκκλίνουν εκεί που αυτά «απομακρύνονται» έστω και για λίγο.

Το «νέο στρατηγικό περιβάλλον», όμως, για το τουρκικό κράτος δεν αρχίζει και τελειώνει στην Μέση Ανατολή, αλλά εντάσσει τη συγκεκριμένη περιοχή έτσι όπως αυτή συνδέεται εκ νέου, τόσο με τα Βαλκάνια, όσο και με τον Καύκασο.

Στα τέλη Μαΐου, η αλβανική βουλή έλαβε την απόφαση να δοθεί άδεια εισόδου και προσωρινής παραμονής στα αλβανικά χωρικά ύδατα σε πέντε τουρκικά πλοία, μεταξύ των οποίων δύο φρεγάτες με πλήρωμα 1125 άτομα. Πρόκειται για μια σημαντική παρουσία του τουρκικού κράτους στην Αδριατική και στο Ιόνιο. Μεταξύ άλλων λιμανιών θα αγκυροβολήσουν στο λιμάνι Bisht Palla στο Δυρράχιο. Πρόκειται για ένα λιμάνι, την αναβάθμιση του οποίου είχε αρχικά συμφωνήσει να αναλάβει το ελληνικό κράτος, διαθέτοντας τα απαραίτητα κονδύλια, πράγμα που τελικά δεν πραγματοποιήθηκε. Το τουρκικό κράτος, επίσης, έχει ήδη αναλάβει τον εκσυγχρονισμό της ναυτικής ακαδημίας στον Αυλώνα, τον εκσυγχρονισμό της επισκευαστικής μονάδας του Ναυτικού στο Pashaliman του Αυλώνα, τον εκσυγχρονισμό το

κράτους συνεχίζονται με λιντσαρίσματα των συλληφθέντων, βασανισμούς και ηλεκτροσόκ, ακόμα και «καταπραϋντικές» ενέσεις σ' όσους αντιστέκονταν.

Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που υποστήριξαν ότι το αποτέλεσμα ήταν προϊόν κακής οργάνωσης και σχεδιασμού ή το πολύ πολύ αλαζονείας που οδήγησε σε μια «μη αναγκαία αιματοχυσία» εκ μέρους της ισραηλινής στρατιωτικής ή πολιτικής ηγεσίας. Εμείς θα μιλήσουμε ξεκάθαρα **για επιλογή της αιματοχυσίας** εκ μέρους του ισραηλινού κράτους. Τουρκικά μέσα ενημέρωσης αναφέρουν την ύπαρξη εγγράφου, που περιέχει λίστα θανάτου συγκεκριμένων ατόμων που είχαν υποδειχθεί στους κομάντος που επιτέθηκαν στην τουρκική αποστολή.

Είτε έτσι, είτε αλλιώς, η ισραηλινή πλευρά γνώριζε καλά ποιοι ήταν οι επιβαίνοντες σε κάθε πλοίο, όπως γνώριζε και τις προθέσεις τους. Δεν υπάρχει, λοιπόν, σε καμία περίπτωση, η πιθανότητα του αιφνιδιασμού. Αυτό ακριβώς ήθελε να καταδείξει και ο ισραηλινός Υφυπουργός άμυνας Ματάν Βιλνάι, όταν δήλωσε ότι: «*Οι στρατιώτες αντέδρασαν όπως έπρεπε. Θεωρούσαν ότι είχαν να κάνουν με υπέρμαχους ενός ανθρωπιστικού σκοπού, αλλά, τελικά, είχαν να κάνουν με αλήτες. Δεν σκοτώθηκαν εννέα ειρηνιστές, αλλά εννέα αλήτες*». Η αιματηρή επέμβαση και η δολοφονία των 9 τούρκων ακτιβιστών έρχεται να μπει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων εν γνώσει όλων των εμπλεκομένων μερών, μη εξαιρούμενων των επιβατών του «Στολίσκου της Ελευθερίας». Η μη ένδειξη υποχωρητικότητας και μάλιστα με τόσο βίαιο τρόπο εκ μέρους του ισραηλινού κράτους, έρχεται να εγγράψει τις προθέσεις του για την συνέχεια. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι διατεθειμένο να κάτσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με το φιλόδοξο, και όχι μόνο σ' αυτόν τον τομέα, τουρκικό κράτος. Ούτε, βέβαια, θεωρούνται αμελητέες οι εξελίξεις που συνδέονται με την μελλούμενη διαδοχή του καθεστώτος Μουμπάρακ, αλλά αντίθετα είναι στρατηγικής σημασίας για το Ισραήλ, καθώς παραδοσιακά δίνει μεγάλη βαρύτητα στην συμμαχία του με το αιγυπτιακό κράτος και το τουρκικό και όχι τόσο με τον Λίβανο και την Ιορδανία. Το αιγυπτιακό κράτος, φυσικά με την σύμφωνη γνώμη των ΗΠΑ, ανοίγει, μετά το αιματοκύλισμα της τουρκικής αποστολής, επ' αόριστον τα σύνορα του με την Γάζα τα οποία διασχί-

κράτος απαγόρευσε την επιβίβαση στον βουλευτή του Πασοκ Οδυσσέα Βουδούρη, στον βουλευτή του Συριζα Τάσο Κουράκη, στον ευρωβουλευτή του κυβερνώντος κόμματος (ΑΚΕΛ) Κυριάκο Τριανταφυλλίδη και ακόμη σε έναν σουηδό βουλευτή, τρεις ιρλανδούς και σ' έναν βούλγαρο. Αξιοσημείωτο είναι, επίσης, το γεγονός ότι ορισμένοι βουλευτές επιβιβάστηκαν σε πλοία του «στόλου της Ελευθερίας» στο λιμάνι της Αμμοχώστου (της κατεχόμενης από την Τουρκία πλευράς της Κύπρου), ενώ ένα ακόμα πλοίο, που παρουσίασε τεχνικό πρόβλημα, με γερμανούς επιβάτες, επίσης κατέπλευσε στο λιμάνι της Αμμοχώστου. Η ενέργεια αυτή του κυπριακού κράτους ήταν απλά μια ακόμη επιβεβαίωση της στενής του συνεργασίας με το ισραηλινό κράτος σε όλα τα επίπεδα (το 2008 ο τότε πρόεδρος Παπαδόπουλος ετοιμαζόταν να προσφέρει την τεχνογνωσία ρωσικών πυραύλων στην ισραηλινή πλευρά ως συνέχεια και επικύρωση των στενών σχέσεων των δύο κρατών). Η παρουσία, βέβαια, ακτιβιστών βουλευτών ή και ευρωβουλευτών δεν μπορεί να νοηθεί μόνο ως ασπίδα για τους υπόλοιπους συμμετέχοντες, αλλά σαφώς **προσδιορίζει και σε μεγάλο βαθμό τον χαρακτήρα του εγχειρήματος**.

Η τουρκική αποστολή, λοιπόν, είχε προετοιμαστεί και στόχευε στην σύγκρουση κατά την στιγμή της ισραηλινής επέμβασης, κάτι που επίσης, όπως αποδείχθηκε, δεν είχε συμφωνηθεί να γίνει από τους επιβάτες κανενός άλλου πλοιαρίου, που **είχαν συμφωνήσει να κρατήσουν παθητική στάση απέναντι στην ισραηλινή επέμβαση**. Ως εκ τούτου, κανείς δεν μπορεί να κρύψει ότι είχε γίνει αποδεκτή αυτή η «αρμοδιότητα» της τουρκικής αποστολής, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ήδη, από την παραμονή του απόπλου, σε συνέντευξη του ο επικεφαλής του τουρκικού Ιδρύματος Ανθρωπιστικής Βοήθειας Insani Yardim Vakfi, IHH, είχε δηλώσει ότι πρόκειται για **ιερή θρησκευτική αποστολή και ότι υπάρχουν διατεθειμένοι συμμετέχοντες στην τουρκική αποστολή να γίνουν μάρτυρες για τον σκοπό αυτό**.

Το τουρκικό κράτος, μετά και την αιμα-

στινίων, ενώ το ισραηλινό ως ο «αδέξιος ταραχοποιός της Μέσης Ανατολής», για τους «φιλειρηνιστές» και δημοκράτες της Δύσης. Στις 7 Ιουνίου, στη διακρατική σύνοδο για την ασφάλεια στην Ασία, ο Ερντογάν, μεταξύ άλλων, δηλώνει ότι «είναι απαραίτητο η Χαμάς και η Αλ Φατάχ να είναι υπέρ της ειρήνης. Η Χαμάς μας εξουσιοδοτεί και επιζητεί λύση. Θα συνομιλήσουμε και με την Αλ Φατάχ», ενώ τονίζει, επίσης, ότι «ήταν λάθος να χαρακτηριστεί η Χαμάς τρομοκρατική οργάνωση».

Αυτήν ακριβώς την επιθυμία για εμπλοκή στις «ειρηνευτικές» συνομιλίες εξέφρασε ήδη πριν λίγα χρόνια και ο υπουργός εξωτερικών της Τουρκίας Νταβούτογλου: *«Η ειρηνευτική διαδικασία της Μέσης Ανατολής, που ξεκίνησε στα πλαίσια μιας τέτοιας συγκυρίας, επηρέασε αρνητικά τις τουρκοαραβικές σχέσεις. Η μη συμμετοχή της Τουρκίας στον πυρήνα τής εν λόγω διαδικασίας και η μη πρόσκλησή της ως ενεργό μέλος στις διαπραγματεύσεις, κυρίως στον οικονομικό τομέα τής εν λόγω διαδικασίας, αποδυνάμωσαν την επιρροή της Τουρκίας στην περιοχή. Η σύναψη στενών σχέσεων με το Ισραήλ στην κατάλληλη συγκυρία, που πρόσφερε η ειρηνευτική διαδικασία αντί της στροφής προς τα σχέδια, που θα κάλυπταν όλη την περιοχή, έτσι ώστε η Τουρκία να εξαλείψει την εν λόγω αδυναμία, έφερε στην επιφάνεια τον ακήρυχτο πόλεμο στις τουρκοαραβικές σχέσεις»*.

Η στόχευση, λοιπόν, είναι φανερή. Αυτό δεν πρέπει, όμως, να μας κάνει να ξεχνάμε ότι το τουρκικό κράτος είναι ένα παραδοσιακός σύμμαχος του ισραηλινού, εδώ και εξήντα χρόνια, με σημαντικές εμπορικές και στρατιωτικές σχέσεις. Την περίοδο που διανύουμε είναι ενδεικτική η δραστηριοποίηση σημαντικών κατασκευαστικών ομίλων τουρκικών συμφερόντων στο Ισραήλ, ενώ υπό διαπραγμάτευση ήταν, μέχρι πρό τινος, η κατασκευή αγωγού για την προμήθεια νερού στο Ισραήλ. Το τουρκικό κράτος υποστήριξε θερμά την ένταξη του ισραηλινού στον ΟΟΣΑ, ενώ μόνο για το τρέχον έτος ο κοινός σχεδιασμός στο τομέα των ένοπλων δυνάμεων περιελάμβανε τρεις στρατιωτικές ασκήσεις που

ζας» οδήγησε σε κρίση τον «βασικό άξονα της δυτικής ηγεμονίας στην περιοχή, τον άξονα Τουρκίας-Ισραήλ». Οι λυκοφιλίες των εξουσιαστών προσδιορίζονται και προσαρμόζονται πάνω σε αμοιβαία συμφέροντα και παρεκκλίνουν εκεί που αυτά «απομακρύνονται» έστω και για λίγο.

Το «νέο στρατηγικό περιβάλλον», όμως, για το τουρκικό κράτος δεν αρχίζει και τελειώνει στην Μέση Ανατολή, αλλά εντάσσει τη συγκεκριμένη περιοχή έτσι όπως αυτή συνδέεται εκ νέου, τόσο με τα Βαλκάνια, όσο και με τον Καύκασο.

Στα τέλη Μαΐου, η αλβανική βουλή έλαβε την απόφαση να δοθεί άδεια εισόδου και προσωρινής παραμονής στα αλβανικά χωρικά ύδατα σε πέντε τουρκικά πλοία, μεταξύ των οποίων δύο φρεγάτες με πλήρωμα 1125 άτομα. Πρόκειται για μια σημαντική παρουσία του τουρκικού κράτους στην Αδριατική και στο Ιόνιο. Μεταξύ άλλων λιμανιών θα αγκυροβολήσουν στο λιμάνι Bisht Palla στο Δυρράχιο. Πρόκειται για ένα λιμάνι, την αναβάθμιση του οποίου είχε αρχικά συμφωνήσει να αναλάβει το ελληνικό κράτος, διαθέτοντας τα απαραίτητα κονδύλια, πράγμα που τελικά δεν πραγματοποιήθηκε. Το τουρκικό κράτος, επίσης, έχει ήδη αναλάβει τον εκσυγχρονισμό της ναυτικής ακαδημίας στον Αυλώνα, τον εκσυγχρονισμό της επισκευαστικής μονάδας του Ναυτικού στο Pashaliman του Αυλώνα, τον εκσυγχρονισμό του αεροδρομίου στο Kucove και του εργοστασίου πυρομαχικών το Polican.

Στις 2 Μαΐου, το τουρκικό κράτος συνυπογράφει με το ρωσικό συμφωνία κατασκευής, από την ρωσική εταιρεία Atomstroiexpont, του πρώτου πυρηνικού σταθμού με τέσσερις πυρηνικούς αντιδραστήρες στις τουρκικές ακτές της Μεσογείου. Την ίδια στιγμή, μάλιστα, ανακοινώνονται και οι συμφωνίες με Ιράν-Βραζιλία για συνεργασία στην χρήση «ειρηνικής» πυρηνικής ενέργειας, την ώρα που οι ΗΠΑ έχουν βαλτώσει στο Αφγανιστάν, ενώ στο Ιράκ το αντάρτικο αναζωπυρώνεται.

Ας επιστρέψουμε, όμως, στην ισραηλινή επίθεση που εκδηλώνεται στις 4.50 τα ξημερώματα, 70 ναυτικά μίλια μακριά από το λιμάνι της Γάζας, με τους ισραηλινούς

ταδείξει και ο ισραηλινός Υφυπουργός άμυνας Ματάν Βιλνάι, όταν δήλωσε ότι: «*Οι στρατιώτες αντέδρασαν όπως έπρεπε. Θεωρούσαν ότι είχαν να κάνουν με υπέρμαχους ενός ανθρωπιστικού σκοπού, αλλά, τελικά, είχαν να κάνουν με αλήτες. Δεν σκοτώθηκαν εννέα ειρηνιστές, αλλά εννέα αλήτες*». Η αιματηρή επέμβαση και η δολοφονία των 9 τούρκων ακτιβιστών έρχεται να μπει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων εν γνώσει όλων των εμπλεκομένων μερών, μη εξαιρούμενων των επιβατών του «Στολίσκου της Ελευθερίας». Η μη ένδειξη υποχωρητικότητας και μάλιστα με τόσο βίαιο τρόπο εκ μέρους του ισραηλινού κράτους, έρχεται να εγγράψει τις προθέσεις του για την συνέχεια. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι διατεθειμένο να κάτσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με το φιλόδοξο, και όχι μόνο σ' αυτόν τον τομέα, τουρκικό κράτος. Ούτε, βέβαια, θεωρούνται αμελητέες οι εξελίξεις που συνδέονται με την μελλούμενη διαδοχή του καθεστώτος Μουμπάρακ, αλλά αντίθετα είναι στρατηγικής σημασίας για το Ισραήλ, καθώς παραδοσιακά δίνει μεγάλη βαρύτητα στην συμμαχία του με το αιγυπτιακό κράτος και το τουρκικό και όχι τόσο με τον Λίβανο και την Ιορδανία. Το αιγυπτιακό κράτος, φυσικά με την σύμφωνη γνώμη των ΗΠΑ, ανοίγει, μετά το αιματοκύλισμα της τουρκικής αποστολής, επ' αόριστον τα σύνορα του με την Γάζα τα οποία διασχίζουν χιλιάδες παλαιστίνιοι, ενώ ταυτόχρονα προωθούνται τόνοι ιατρικών προμηθειών, τροφίμων και διαφόρων υλικών.

Θα προσθέσουμε, ακόμα, ότι την ίδια ημέρα της ισραηλινής αιματηρής επέμβασης, πραγματοποιείται επίθεση κούρδων ανταρτών με ρουκέτες στο λιμάνι της Αλεξανδρέττας (όρια Τουρκίας-Συρίας) με αποτέλεσμα ο τουρκικός στρατός να χάσει επτά στρατιώτες, ενώ λίγες ημέρες πριν προετοιμαζόταν ο απόπλους τριών ισραηλινών υποβρυχίων γερμανικής κατασκευής εξοπλισμένων με πυραύλους Κρουζ, που διαθέτουν πυρηνικές κεφαλές, προς τον κόλπο κοντά στις ιρανικές ακτές.

Μετά τη «διεθνή κατακραυγή», το ισρα-

συνέχεια στη σελίδα 6

συνέχεια από τη σελίδα 5

ηλινό κράτος επιτρέπει να μεταφερθούν πατατάκια, αναψυκτικά και μαρμελάδες στη Γάζα, ενώ απέστειλε ιστιοφόρα να διαμαρτυρηθούν για την κατοχή της Κύπρου. Από κοντά και το ιρανικό κράτος που αποφασίζει να στείλει και αυτό πλοία με τρόφιμα και φάρμακα ανάμεσα τους και ένα νοσοκομειακό πλοίο, ενώ πλοία ετοιμάζουν και ισραηλινές ειρηνιστικές οργανώσεις.

Κλείνοντας, δεν μπορούμε παρά να αναρωτηθούμε αν αποτελεί ή όχι τραγέλαφο η επίδειξη μιας φρούδας επαναστατικότητας που ζητά την επιστροφή των πλοίων, που κατακρατά το ισραηλινό κράτος, μέσα από κινηματικές διαδικασίες, ενώ λίγο πριν δεν είχε καμία αντίρρηση να θεωρεί ως συναγωνιστές βουλευτές, αλλά και ολόκληρα κράτη που μπορεί βέβαια να «παίζουν τα παιχνιδάκια τους»,

χων του τζιχάντ της πόλης Πεσαβάρ στη φαντασία της επόμενης γενιάς, και οι οικονομικές προτεραιότητες της υποστήριξης των πετρελαϊκών αραβικών χωρών το είχαν αποτυπώσει αυτό, όπως παραπονιόταν ένα ηγετικό στέλεχος της ΟΑΠ, που θα ήταν ευχαριστημένο η οργάνωσή του να έπαιρνε «ακόμα και 10% της βοήθειας που πάει στους μουτζαχεντίν του Αφγανιστάν». Όμως το ξέσπασμα της Ιντιφάντα αλλάζει αυτήν την οπτική: επιτρέπει σε ισλαμιστές να έχουν πρόσβαση σε μια πιο μεγάλη δημοσιότητα σε όλα τα κατεχόμενα εδάφη, ιδιαίτερα στην Γάζα. Η ΟΑΠ χάνει το μονοπώλιό της στην συμβολική αντιπροσώπευση των Παλαιστινίων –και θα χρειαστεί να αγωνιστεί σκληρά για να διατηρήσει την ηγεμονία της». Ζιλ Κεπέλ, *Τζιχάντ, Ο Ιερός Πόλεμος*.

4. Αχμέτ Νταβούτογλου, *Το Στραγηγικό Βάθος, Η Διεθνής Θέση της Τουρκίας*.

5. «Ο δεύτερος πόλεμος στην περιοχή του Κόλπου, σε συνδυασμό με την μείωση της επιρροής των Σοβιετικών στην Μέση Α-

ΤΙ ΘΕΛΟΥΝΕ

«We need global governance. Global financial governance and we need it fast» (Χρειαζόμαστε παγκόσμια διακυβέρνηση, παγκόσμια οικονομική διακυβέρνηση και τη χρειαζόμαστε γρήγορα!)
(Γιώργος Ανδρέα Παπανδρέου, από το βήμα του συνεδρίου του Economist στις 29 Απριλίου 2010).[1]

Τάδε έφη λοιπόν ο Giorgos (στη μητρική του γλώσσα) λίγες μέρες πριν υπογραφεί το μνημόνιο με το ΔΝΤ. Και αν αυτός μοιάζει περισσότερο με παπαγαλάκι που ψελλίζει το μάθημά του, κάποιος άλλος κυρίαρχος (σε καλύτερη θέση από τον ίδιο) μας το είχε κάνει περισσότερο λιανά, λίγους μήνες πριν. Τον Ιούλιο του 2009 στη συνάντηση του G8 στην Ιταλία, ο πρόεδρος της Ρωσίας, Μεντβέντεφ, παρουσίασε στους δημοσιογράφους ένα υπόδειγμα νομίσματος ως υπερεθνικού παγκόσμιου νομίσματος που σκοπός του θα ήταν να υποκαταστήσει το δολάριο ως παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα. «Εδώ είναι», είπε ο Μεντβέντεφ. «Μπορείτε να το δείτε και να το αγγίξετε».[2]

Σήμερα καθημερινά ακούμε για την «κρίση του ευρώ» και τη συνεχή του πτώση έναντι του δολαρίου που τείνει σταδιακά να καταστήσει (και μάλλον θα καταστήσει) την Ευρωζώνη παρελθόν. Η εύκολη ανάγνωση αυτής της εξέλιξης παραπέμπει συνήθως σε πόλεμο από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού (αχ αυτός ο αντι-αμερικανισμός των φιλο-ευρωπαϊστών!). Αυτό που δεν ακούμε είναι πως ταυτόχρονα πληθαίνουν οι αναφορές που θεωρούν και το δολάριο «τελειωμένη υπόθεση» καθώς, παγκοσμίως, οι κυβερνήσεις (πρωτοστατούσης της Κίνας, μέχρι πρότινος πρώτου πιστωτή των ΗΠΑ αλλά όχι πλέον) ξεφορτώνονται δολάρια. Και επί πλέον αυξάνουν τα αποθέματά τους σε

ανθρωπότητα για να επιτευχθούν τα πρώτα ουσιαστικά βήματα σε μια προοπτική παγκόσμιας κυριαρχικής ενοποίησης. Η Κοινωνία των Εθνών, ο ΟΗΕ, η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΟΚ τότε), το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα, το ΝΑΤΟ και πολλοί άλλοι πολιτικοί, οικονομικοί, στρατιωτικοί υπερεθνικοί μηχανισμοί δεν θα είχαν επιτευχθεί χωρίς τη μεσολάβηση των πολέμων αυτών. Οι κυρίαρχοι, άξιοι συνεχιστές των παλαιότερων αυτοκρατόρων έδρεψαν τους καρπούς των κόπων τους μέσα από μια θάλασσα αίματος και δυστυχίας.

Και φυσικά η έλευση αυτών των μηχανισμών χαιρετιζόταν πάντα ως απόπειρα να μην ξαναζήσει η ανθρωπότητα τη φρίκη των πολέμων αυτών, ως εμπέδωση της «διεθνούς συνεργασίας και συνεννόησης» και άλλα παρόμοια κουραφέξαλα. Αυτό εκλαμβανόταν ως χαραμάδα ελπίδας στις εξουθενωμένες κοινωνίες. Αλλά στην πραγματικότητα ήταν εκβιασμός: Δείτε τί μπορούμε να κάνουμε όταν τα σχέδιά μας δεν προχωρούν αλλιώς.

Το έργο δεν άλλαξε (στην ουσία του) από τότε. Τελικά τί αφορά αυτή η κυριαρχική ενοποίηση που προχωρά άλλοτε με «συμφωνίες κυρίων» και άλλοτε εκβιαστικά (με άπειρους τρόπους); Και τελικά τί είναι αυτό που βλέπουμε σήμερα; Είναι μια «καπιταλιστική κρίση»; Είναι η «κατάρρευση του καπιταλισμού»; Είναι το «τέλος του κράτους»; Πρόκειται περί «ιστορικής νομοτέλειας»; Τα ερωτήματα αυτά (αριστερίζουσας προέλευσης κυρίως) πυροδοτούνται από ένα αναμφισβήτητο γεγονός: Οι κυρίαρχοι (ή τουλάχιστον η ισχυρότερη μερίδα τους αλλά αυτό ελάχιστη κοινωνι-

συνέχεια από τη σελίδα 5

ηλινό κράτος επιτρέπει να μεταφερθούν πατατάκια, αναψυκτικά και μαρμελάδες στη Γάζα, ενώ απέστειλε ιστιοφόρα να διαμαρτυρηθούν για την κατοχή της Κύπρου. Από κοντά και το ιρανικό κράτος που αποφασίζει να στείλει και αυτό πλοία με τρόφιμα και φάρμακα ανάμεσα τους και ένα νοσοκομειακό πλοίο, ενώ πλοία ετοιμάζουν και ισραηλινές ειρηνιστικές οργανώσεις.

Κλείνοντας, δεν μπορούμε παρά να αναρωτηθούμε αν αποτελεί ή όχι τραγέλαφο η επίδειξη μιας φρούδας επαναστατικότητας που ζητά την επιστροφή των πλοίων, που κατακρατά το ισραηλινό κράτος, μέσα από κινηματικές διαδικασίες, ενώ λίγο πριν δεν είχε καμία αντίρρηση να θεωρεί ως συναγωνιστές βουλευτές, αλλά και ολόκληρα κράτη που μπορεί βέβαια να «παίζουν τα παιχνιδάκια τους», αλλά «ασκούν πίεση στο Ισραήλ». Τουλάχιστον ηχεί πιο ειλικρινής, όσο και να διαφωνούμε, μια τοποθέτηση που ομολογεί ότι «Προσπαθούμε να επιταχύνουμε την διπλωματία» με τέτοιες αποστολές, οπότε και η επίκληση του διεθνούς δικαίου τοποθετείται ανοικτά και ξάστερα στην βάση του εφικτού «προγράμματος σύγκλισης» με όποια συμφέροντα κρατών το επιτρέπουν.

Αλλά τι να καταλάβουμε και εμείς οι φτωχοί αναρχικοί από επαναστατικά μέτωπα, έχουν και αυτά τα μαλιοτραβήγματά τους....

Συσπείρωση Αναρχικών

1. «Πιο ευλογοφανείς είναι οι προσπάθειες να συνδεθεί η λέξη με την έννοια του νομαδισμού. Αυτό έγινε με πολλούς τρόχων του τζιχάντ της πόλης Πεσαβάρ στη φαντασία της επόμενης γενιάς, και οι οικονομικές προτεραιότητες της υποστήριξης των πετρελαϊκών αραβικών χωρών το είχαν αποτυπώσει αυτό, όπως παραπονιόταν ένα ηγετικό στέλεχος της ΟΑΠ, που θα ήταν ευχαριστημένο η οργάνωσή του να έπαιρνε «ακόμα και 10% της βοήθειας που πάει στους μουτζαχεντίν του Αφγανιστάν». Όμως το ξέσπασμα της Ιντιφάντα αλλάζει αυτήν την οπτική: επιτρέπει σε ισλαμιστές να έχουν πρόσβαση σε μια πιο μεγάλη δημοσιότητα σε όλα τα κατεχόμενα εδάφη, ιδιαίτερα στην Γάζα. Η ΟΑΠ χάνει το μονοπώλιό της στην συμβολική αντιπροσώπευση των Παλαιστινίων –και θα χρειαστεί να αγωνιστεί σκληρά για να διατηρήσει την ηγεμονία της». Ζιλ Κεπέλ, *Τζιχάντ, Ο Ιερός Πόλεμος*.

4. Αχμέτ Νταβούτογλου, *Το Στραγηγικό Βάθος, Η Διεθνής Θέση της Τουρκίας*.

5. «Ο δεύτερος πόλεμος στην περιοχή του Κόλπου, σε συνδυασμό με την μείωση της επιρροής των Σοβιετικών στην Μέση Ανατολή, ενθάρρυνε τις ΗΠΑ να αναζητήσουν ένα συνολικό πλαίσιο επίλυσης του παλαιστινιακού προβλήματος. Η Ουάσιγκτον επιδίωξε να εξευμενίσει τον αραβικό κόσμο, εκφράζοντας την αντίθεση της στον εποικισμό των παλαιστινιακών εδαφών και στηρίζοντας την πρόταση που προέβλεπε την αποχώρηση των Ισραηλινών από τα κατεχόμενα έναντι του τερματισμού των συγκρούσεων. Επιπλέον, εξασφάλισε τη συμμετοχή του Ισραήλ σε μια ειρηνευτική διάσκεψη μέσω μιας σειράς παραχωρήσεων, όπως η διαβεβαίωση ότι θα εμποδίσει με κάθε τρόπο την ανακήρυξη ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους, αλλά και μεθόδων πίεσης, όπως η καθυστέρηση χρηματοδότησης της μετεγκατάστασης των Εβραίων από τη Σοβιετική Ένωση, που ανερχόταν σε 10δις δολάρια [...] Μετά από πολλές φιλονικίες, η διάσκεψη ξεκίνησε το 1991 στη Μαδρίτη και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στην Ουάσιγκτον, όπου η διαφωνία επί του ζητήματος των συμ-

με παπαγαλάκι που ψελλίζει το μάθημά του, κάποιος άλλος κυρίαρχος (σε καλύτερη θέση από τον ίδιο) μας το είχε κάνει περισσότερο λιανά, λίγους μήνες πριν. Τον Ιούλιο του 2009 στη συνάντηση του G8 στην Ιταλία, ο πρόεδρος της Ρωσίας, Μεντβέντεφ, παρουσίασε στους δημοσιογράφους ένα υπόδειγμα νομίσματος ως υπερεθνικού παγκόσμιου νομίσματος που σκοπός του θα ήταν να υποκαταστήσει το δολάριο ως παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα. «Εδώ είναι», είπε ο Μεντβέντεφ. «Μπορείτε να το δείτε και να το αγγίξετε».[2]

Σήμερα καθημερινά ακούμε για την «κρίση του ευρώ» και τη συνεχή του πτώση έναντι του δολλαρίου που τείνει σταδιακά να καταστήσει (και μάλλον θα καταστήσει) την Ευρωζώνη παρελθόν. Η εύκολη ανάγνωση αυτής της εξέλιξης παραπέμπει συνήθως σε πόλεμο από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού (αχ αυτός ο αντι-αμερικανισμός των φιλο-ευρωπαϊστών!). Αυτό που δεν ακούμε είναι πως ταυτόχρονα πληθαίνουν οι αναφορές που θεωρούν και το δολάριο «τελειωμένη υπόθεση» καθώς, παγκοσμίως, οι κυβερνήσεις (πρωτοστατούσης της Κίνας, μέχρι πρότινος πρώτου πιστωτή των ΗΠΑ αλλά όχι πλέον) ξεφορτώνονται δολάρια. Και επί πλέον αυξάνουν τα αποθέματά τους σε SDRs (Special Drawing Rights) που ουσιαστικά είναι αποθεματικό νόμισμα (όχι σε υλική μορφή) του ΔΝΤ.[3]

Η απόπειρα κεντρικοποιημένης διαχείρισης της παγκόσμιας οικονομίας, βρίσκεται λοιπόν καθ' οδόν για να βρεί την έκφρασή της μέσα από ένα παγκόσμιο νόμισμα που θα ελέγχεται από ένα σύνολο υπαρκτών διεθνών μηχανισμών (G20, ΔΝΤ και αρκετοί άλλοι). Και για να μην μπερδευόμαστε, σε απλή γλώσσα και ελεύθερη μετάφραση, κεντρική διαχείριση της παγκόσμιας οικονομίας, σημαίνει κεντρικό σχεδιασμό για το ποιός στον πλανήτη θα πεινάει και ποιός όχι. Αν και βέβαια το θέμα είναι αρκετά πιο περίπλοκο και αποτελεί ένα μέρος μόνο (σημαντικό όμως) αλληλο-υποστηριζόμενων πολιτικών κοινωνικού ελέγχου σε παγκόσμια κλίμακα. Ιστορικά, πάντως, ο νομισματικός έλεγχος αποδείχθηκε ισχυρό μέσον τόσο της κοινω-

σμών χαιρετιζόταν πάντα ως απόπειρα να μην ξαναζήσει η ανθρωπότητα τη φρίκη των πολέμων αυτών, ως εμπέδωση της «διεθνούς συνεργασίας και συνεννόησης» και άλλα παρόμοια κουραφέξαλα. Αυτό εκλαμβανόταν ως χαραμάδα ελπίδας στις εξουθενωμένες κοινωνίες. Αλλά στην πραγματικότητα ήταν εκβιασμός: Δείτε τί μπορούμε να κάνουμε όταν τα σχέδιά μας δεν προχωρούν αλλιώς.

ΤΙ ΘΕΛΟΥΝΕ

Το έργο δεν άλλαξε (στην ουσία του) από τότε. Τελικά τί αφορά αυτή η κυριαρχική ενοποίηση που προχωρά άλλοτε με «συμφωνίες κυρίων» και άλλοτε εκβιαστικά (με άπειρους τρόπους); Και τελικά τί είναι αυτό που βλέπουμε σήμερα; Είναι μια «καπιταλιστική κρίση»; Είναι η «κατάρρευση του καπιταλισμού»; Είναι το «τέλος του κράτους»; Πρόκειται περί «ιστορικής νομοτέλειας»; Τα ερωτήματα αυτά (αριστερίζουσας προέλευσης κυρίως) πυροδοτούνται από ένα αναμφισβήτητο γεγονός: Οι κυρίαρχοι (ή τουλάχιστον η ισχυρότερη μερίδα τους αλλά αυτό ελάχιστη κοινωνική σημασία έχει) κατεδαφίζουν από μόνοι τους το δημιούργημα που έθρεψαν τις τελευταίες δεκαετίες. Η φράση «κατεδαφίζουν από μόνοι τους» υπονοεί ως άκυρη τη μυθολογία των «ενδογενών καπιταλιστικών αντιφάσεων και κρίσεων». Και αναδεικνύει ως ουσιαστική «ιστορική νομοτέλεια» τον πόλεμο ενάντια στα κοινωνικά σύνολα.

Πράγματι, σήμερα η ανθρωπότητα ακούει ζαλισμένη για το ένα κράτος μετά το άλλο να βρίσκεται σε κατάσταση δεδηλωμένης ή «άτυπης» χρεωκοπίας, μια τάση που διευρύνεται συνεχώς, χθες η Ελλάδα, η Ουγγαρία, η Λεττονία, η Ουκρανία, η Ιρλανδία, η Πορτογαλία, η Ισπανία, αύριο ποιος ξέρει; Η Γαλλία; Η Αγγλία; Οι ΗΠΑ; Η Ιαπωνία; Τα σενάρια οργιάζουν, οι διαδικασίες επιταχύνονται με επιστημονική μεθοδολογία και γίνεται όλο και πιο φανερό πως αυτή η κατεδάφιση είναι επιθυμητή α-

με τρόφιμα και φάρμακα ανάμεσα τους και ένα νοσοκομειακό πλοίο, ενώ πλοία ετοιμάζουν και ισραηλινές ειρηνιστικές οργανώσεις.

Κλείνοντας, δεν μπορούμε παρά να αναρωτηθούμε αν αποτελεί ή όχι τραγέλαφο η επίδειξη μιας φρούδας επαναστατικότητας που ζητά την επιστροφή των πλοίων, που κρατά το ισραηλινό κράτος, μέσα από κινηματικές διαδικασίες, ενώ λίγο πριν δεν είχε καμία αντίρρηση να θεωρεί ως συναγωνιστές βουλευτές, αλλά και ολόκληρα κράτη που μπορεί βέβαια να «παίζουν τα παιχνιδάκια τους», αλλά «ασκούν πίεση στο Ισραήλ». Τουλάχιστον ηχεί πιο ειλικρινής, όσο και να διαφωνούμε, μια τοποθέτηση που ομολογεί ότι «Προσπαθούμε να επιταχύνουμε την διπλωματία» με τέτοιες αποστολές, οπότε και η επίκληση του διεθνούς δικαίου τοποθετείται ανοικτά και ξάστερα στην βάση του εφικτού «προγράμματος σύγκλισης» με όποια συμφέροντα κρατών το επιτρέπουν.

Αλλά τι να καταλάβουμε και εμείς οι φτωχοί αναρχικοί από επαναστατικά μέτωπα, έχουν και αυτά τα μαλιστραβήγματά τους....

Συσπείρωση Αναρχικών

1. «Πιο ευλογοφανείς είναι οι προσπάθειες να συνδεθεί η λέξη με την έννοια του νομαδισμού. Αυτό έγινε με πολλούς τρόπους. Τη συνέδεσαν με την εβραϊκή λέξη «Arabha» –σκοτεινή γη ή στέπα– ή πάλι με την εβραϊκή λέξη «Erebh» –ανοργάνωτη ζωή, σ' αντίθεση με την οργανωμένη κι όλο τάξη ζωή των μονίμως εγκαταστημένων κοινοτήτων, την οποία απέρριπταν και περιφρονούσαν οι νομάδες». Bernand Lewis, *Η Ιστορία των Αράβων*.

2. Σύμβουλος επί θεμάτων εθνικής ασφαλείας του προέδρου των ΗΠΑ από το 1977 έως το 1981, Σύμβουλος στο Κέντρο Στρατηγικής και Διεθνών Μελετών και καθηγητής στο μάθημα Εξωτερικής Πολιτικής σε Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον.

3. «Τα παλαιστινιακά στρατόπεδα στο Λίβανο, στη διάρκεια της δεκαετίας του '70, είχαν αντικατασταθεί από εκείνα των υπέρμασμα της Ιντιφάντα αλλάζει αυτήν την οπτική: επιτρέπει σε ισλαμιστές να έχουν πρόσβαση σε μια πιο μεγάλη δημοσιότητα σε όλα τα κατεχόμενα εδάφη, ιδιαίτερα στην Γάζα. Η ΟΑΠ χάνει το μονοπώλιό της στην συμβολική αντιπροσώπευση των Παλαιστινίων –και θα χρειαστεί να αγωνιστεί σκληρά για να διατηρήσει την ηγεμονία της». Ζιλ Κεπέλ, *Τζιχάντ, Ο Ιερός Πόλεμος*.

4. Αχμέτ Νταβούτογλου, *Το Στρατηγικό Βάθος, Η Διεθνής Θέση της Τουρκίας*.

5. «Ο δεύτερος πόλεμος στην περιοχή του Κόλπου, σε συνδυασμό με την μείωση της επιρροής των Σοβιετικών στην Μέση Ανατολή, ενθάρρυνε τις ΗΠΑ να αναζητήσουν ένα συνολικό πλαίσιο επίλυσης του παλαιστινιακού προβλήματος. Η Ουάσιγκτον επιδίωξε να εξευμενίσει τον αραβικό κόσμο, εκφράζοντας την αντίθεσή της στον εποικισμό των παλαιστινιακών εδαφών και στηρίζοντας την πρόταση που προέβλεπε την αποχώρηση των Ισραηλινών από τα κατεχόμενα έναντι του τερματισμού των συγκρούσεων. Επιπλέον, εξασφάλισε τη συμμετοχή του Ισραήλ σε μια ειρηνευτική διάσκεψη μέσω μιας σειράς παραχωρήσεων, όπως η διαβεβαίωση ότι θα εμποδίσει με κάθε τρόπο την ανακήρυξη ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους, αλλά και μεθόδων πίεσης, όπως η καθυστέρηση χρηματοδότησης της μετεγκατάστασης των Εβραίων από τη Σοβιετική Ένωση, που ανερχόταν σε 10δις δολάρια [...] Μετά από πολλές φιλονικίες, η διάσκεψη ξεκίνησε το 1991 στην Μαδρίτη και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στην Ουάσιγκτον, όπου η διαφωνία επί του ζητήματος των συμμετεχόντων εμπόδισε κάθε πρόοδο [...] Η δολοφονία του ηγέτη της Χεζμπολάχ, Αμπάς Μουσάβι, από ισραηλινούς πράκτορες στο Λίβανο στις αρχές του 1992, επιδείνωσε την κατάσταση και δημιούργησε νέα προβλήματα στην προσπάθεια προσέγγισης των δύο πλευρών». Peter Calvocoressi, *Διεθνής Πολιτική 1945-2000, Ο Δρόμος για την δημιουργία Παλαιστινιακού Κράτους*.

6. «Όσο για την τουρκική ανθρωπιστική οργάνωση ΙΗΗ, ασφαλώς ενισχύεται από την τουρκική κυβέρνηση και εντάσσεται στο κίνημα του μετριοπαθούς ισλαμισμού. Αλλά την σύνδεση της με την Αλ Κάιντα που επιχείρησαν ο Νετανιάχου και ο Κόλμαν δεν την συμμερίζεται ούτε καν η κυβέρνηση των ΗΠΑ...». Ελευθεροτυπία, 13-6-2010, Ο «Ιός» της Κυριακής.

νει σταδιακά να καταστήσει (και μάλλον θα καταστήσει) την Ευρωζώνη παρελθόν. Η εύκολη ανάγνωση αυτής της εξέλιξης παραπέμπει συνήθως σε πόλεμο από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού (αχ αυτός ο αντι-αμερικανισμός των φιλο-ευρωπαϊστών!). Αυτό που δεν ακούμε είναι πως ταυτόχρονα πληθαίνουν οι αναφορές που θεωρούν και το δολάριο «τελειωμένη υπόθεση» καθώς, παγκοσμίως, οι κυβερνήσεις (πρωτοστατούσης της Κίνας, μέχρι πρότινος πρώτου πιστωτή των ΗΠΑ αλλά όχι πλέον) ξεφορτώνονται δολάρια. Και επί πλέον αυξάνουν τα αποθέματά τους σε SDRs (Special Drawing Rights) που ουσιαστικά είναι αποθεματικό νόμισμα (όχι σε υλική μορφή) του ΔΝΤ.[3]

Η απόπειρα κεντρικοποιημένης διαχείρισης της παγκόσμιας οικονομίας, βρίσκεται λοιπόν καθ' οδόν για να βρεί την έκφρασή της μέσα από ένα παγκόσμιο νόμισμα που θα ελέγχεται από ένα σύνολο υπαρκτών διεθνών μηχανισμών (G20, ΔΝΤ και αρκετοί άλλοι). Και για να μην μπερδευόμαστε, σε απλή γλώσσα και ελεύθερη μετάφραση, κεντρική διαχείριση της παγκόσμιας οικονομίας, σημαίνει κεντρικό σχεδιασμό για το ποιός στον πλανήτη θα πεινάει και ποιός όχι. Αν και βέβαια το θέμα είναι αρκετά πιο περίπλοκο και αποτελεί ένα μέρος μόνο (σημαντικό όμως) αλληλο-υποστηριζόμενων πολιτικών κοινωνικού ελέγχου σε παγκόσμια κλίμακα. Ιστορικά, πάντως, ο νομισματικός έλεγχος αποδείχθηκε ισχυρό μέσον τόσο της κοινωνικής δραστηριότητας, όσο και όπλο στον ενδοεξουσιαστικό ανταγωνισμό.

Συμβατικά (αλλά ορθά) θα λέγαμε πως είναι άλλη μια πράξη στην κατεύθυνση ενοποίησης της κυριαρχίας. Και η ιστορία μας διδάσκει πως τα στάδια μέσα από τα οποία προωθούνταν αυτή η ενοποίηση δεν ήταν ποτέ ανώδυνα για τις κοινωνίες. Ούτε καν για κάποιες μερίδες εξουσιαστών που δεν έβλεπαν την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους μέσα από την οπτική μιας κυριαρχικής ενοποίησης ή είχαν διαφορετική άποψη γι αυτήν και τις στοχεύσεις της. Χρειάστηκαν δύο Παγκόσμιοι Εξουσιατικοί Πόλεμοι μόνο τον 20 αιώνα που στοίχισαν ανείπωτη καταστροφή στην

Το έργο δεν άλλαξε (στην ουσία του) από τότε. Τελικά τί αφορά αυτή η κυριαρχική ενοποίηση που προχωρά άλλοτε με «συμφωνίες κυρίων» και άλλοτε εκβιαστικά (με άπειρους τρόπους); Και τελικά τί είναι αυτό που βλέπουμε σήμερα; Είναι μια «καπιταλιστική κρίση»; Είναι η «κατάρρευση του καπιταλισμού»; Είναι το «τέλος του κράτους»; Πρόκειται περί «ιστορικής νομοτέλειας»; Τα ερωτήματα αυτά (αριστερίζουσας προέλευσης κυρίως) πυροδοτούνται από ένα αναμφισβήτητο γεγονός: Οι κυρίαρχοι (ή τουλάχιστον η ισχυρότερη μερίδα τους αλλά αυτό ελάχιστη κοινωνική σημασία έχει) κατεδαφίζουν από μόνοι τους το δημιούργημα που έθρεψαν τις τελευταίες δεκαετίες. Η φράση «κατεδαφίζουν από μόνοι τους» υπονοεί ως άκυρη τη μυθολογία των «ενδογενών καπιταλιστικών αντιφάσεων και κρίσεων». Και αναδεικνύει ως ουσιαστική «ιστορική νομοτέλεια» τον πόλεμο ενάντια στα κοινωνικά σύνολα.

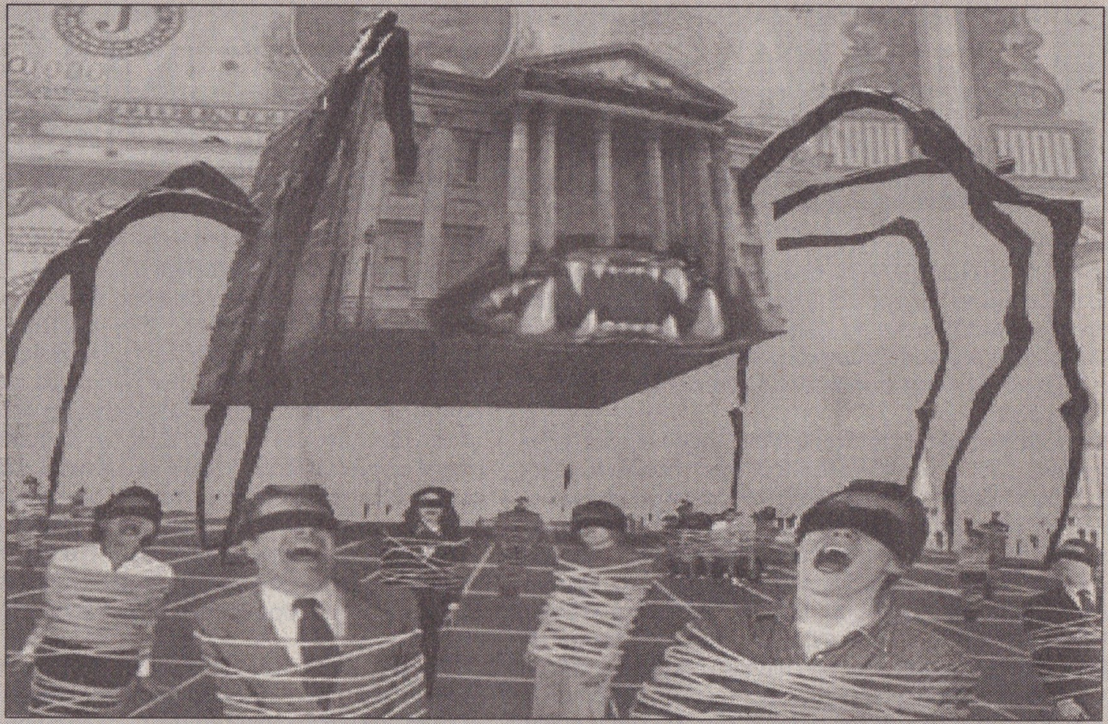
Πράγματι, σήμερα η ανθρωπότητα ακούει ζαλισμένη για το ένα κράτος μετά το άλλο να βρίσκεται σε κατάσταση δεδηλωμένης ή «άτυπης» χρεωκοπίας, μια τάση που διευρύνεται συνεχώς, χθες η Ελλάδα, η Ουγγαρία, η Λεττονία, η Ουκρανία, η Ιρλανδία, η Πορτογαλία, η Ισπανία, αύριο ποιος ξέρει; Η Γαλλία; Η Αγγλία; Οι ΗΠΑ; Η Ιαπωνία; Τα σενάρια οργιάζουν, οι διαδικασίες επιταχύνονται με επιστημονική μεθοδολογία και γίνεται όλο και πιο φανερό πως αυτή η κατεδάφιση είναι επιθυμητή ακόμη κι αν αγγίζει ευρύτερες εξουσιαστικές (πολιτικές και καπιταλιστικές) κλίκες. Η ψυχολογική προπαγάνδα μόνο διαφέρει ανάλογα με τον τόπο (στους Ιάπωνες ίσως δεν θα πουν πως είναι τεμπέληδες και λαμόγια, όπως είπαν στους έλληνες). Βλέπουμε το θέατρο των «καλών πολιτικών» που προσπαθούν να μας σώσουν από τους «κακούς κερδοσκόπους» ωσάν να μη γνωρίζονται και βρίσκονται σε αγαστή συνεργασία μαζί τους, σαν να ήρθαν από άλλο πλανήτη και δεν παροικούν στους ίδιους διαδρόμους, στα ίδια συμβούλια. Σαν η Μέρκελ να βρίσκεται σε σύγκρουση με τη Deutche Bank ή ο Ομπάμα με τη FED, ή ο Giorgos με τη Goldman Sachs.

ΚΑΙ ΠΟΥ ΤΟ ΠΑΝΕ;

Σαν να μην έθρεψαν από κοινού τη «φούσκα ευμάρειας» της τελευταίας δεκαετίας τουλάχιστον. Σαν να μην οργάνωσαν από κοινού σε παγκόσμια κλίμακα την «ανάπτυξη» μέσω της διαρκούς συσσώρευσης χρέους, μέσω ανυπόστατου χρήματος που δεν καλυπτόταν από τίποτα. Σαν να μην ήταν οι ίδιοι οι κανόνες της ΟΝΕ –που ήταν ευαγγέλιο για όλους– που από την ίδια τους τη φύση οδηγούσαν στη χρεωκοπία. Σαν να μην ήταν η ίδια η φύση και λειτουργία του νομισματικού συστήματος που εμπεριέχει τους σπόρους της χρεωκοπίας. Πράγματα που παραδέχονται καθεστωτικοί οικονομικοί αναλυτές που ξαφνικά έγιναν «λαλίστατοι». Και τί προτείνουν; Περισσότερη κεντρικοποίηση της εξουσίας στα χέρια υπερεθνικών μηχανισμών που θα μας σώσουν από το χάος. Να την η ελπίδα. Ο Giorgos τη διαλαλεί περιχαρής (άλλωστε δούλεψε πολύ γι' αυτήν από τις εκλογές και δώθε). Η ΕΕ να καθορίζει τους προϋπολογισμούς κρατών. Η ΕΕ να δανείζεται για λογαριασμό κρατών. Η συλλογή των φόρων να πηγαίνει κατευθείαν στην ΕΕ. Οι άνθρωποι και η ίδια η γη κάθε τόπου βορά στο ΔΝΤ. Ένα παγκόσμιο νόμισμα και μηχανισμός που να το διαχειρίζεται... Η κατασκευή και πρόκληση του χάους και του συνεπακόλουθου φόβου και ανασφάλειας (λέγε με τρομοκρατία) είναι κατεξοχήν εξουσιαστική πρακτική, που ποτέ δεν αφήνεται ανεκμετάλλευτη. Ειδικά όταν ο εκβιασμός αφορά την επιβίωση ή όχι, εκατομμυρίων ανθρώπων.

Μα, δεν είναι αυτό το «τέλος του κράτους»; Αυτή είναι η επωδός όσων θεωρούν το κράτος σαν τον «καλό πατερούλη» της κοινωνίας. Το κράτος απλώς πετά τα περιτ-

νικών παραχωρήσεων. Ασφαλώς η κοινωνική αγωνιστικότητα και θέληση για μια καλύτερη ζωή έπαιξε τεράστιο ρόλο στην εξέλιξη αυτή δημιουργώντας ενίοτε συνθήκες εκρηκτικές και προβληματικές για τις εξουσιαστικές κλίκες. Οι ποικιλώνυμες αριστερές θεωρήσεις έπαιξαν το ρόλο τους ώστε η κοινωνική δημιουργικότητα να κατευθυνθεί σε διεκδικήσεις που έδιναν πλεονεκτήματα σε κοινωνικά σύνολα εντός αυτού του συστήματος. Αυτό που μας διαφεύγει είναι πως η διαδικασία αυτή δεν ήταν ενάντια στην πολιτική των δυναμικότερων και περισσότερο διορατικών μερίδων της κυριαρχίας. Ο λόγος ήταν πως οι κοινωνίες προκειμένου να ελεγχθούν αποτελεσματικότερα θα έπρεπε να ενσωματωθούν στο κράτος. Ακριβέστερα, κάθε κοινωνική δραστηριότητα και αναγκαιότητα έπρεπε να «κρεμαστεί» κάτω από το κράτος. Οι κοινωνίες των παππούδων ή των προπαππούδων μας είχαν αρκετά μικρότερη εξάρτηση από το κράτος απ' ότι οι σημερινές (το λέμε χωρίς καμιά διάθεση εξιδανίκευσης). **Δεν γαλουχήθηκαν με την προοπτική ότι θα πάρουν σύνταξη** (που δεν είχε θεσπιστεί ακόμη) **ή με την ασφάλεια** (για παράδειγμα) **της κοινωνικής ασφάλισης και νοσοκομειακής περίθαλψης. Ευελπιστούσαν στους εαυτούς τους, στην οικογένεια, στα παιδιά τους ή στην κοινωνική –**

πραγματοποιεί το κράτος και το ευρύτερο εξουσιαστικό σύστημα. Στη δεύτερη περίπτωση όλα αποτελούν ενέχυρο, με τίμημα τα ίδια τα κορμιά μας όπως δραματικά αποκαλύπτεται στις σημερινές συνθήκες. Και φυσικά είναι πολύ εύκολο όταν έχουν κάνει ΤΑ ΠΑΝΤΑ, ώστε να χάνουν οι άνθρωποι την ατομική τους αυτοσυναίσθηση και αξιοπρέπεια και τη συλλογική αίσθηση της ενότητας με την κοινωνία και τη Γή που ζουν, στο τέλος να τους κατηγορούν στα πλαίσια ενός ψυχολογικού πολέμου ότι ευθύνονται και πρέπει να πληρώσουν σαν να επέλεξαν ελεύθερα τον κατήφορο. Ναι, ατομική ευθύνη υπάρχει, αλλά δεν είναι δυνατόν οι δολοφόνοι να χλευάζουν τόσο ξεδιάντροπα τα θύματά τους. **Δεκάδες ιδρύματα με ψευδεπίγραφες ονομασίες σ' όλο τον κόσμο μελετούν επισταμένα κάθε ανθρώπινη και κοινωνική αντίδραση, με σκοπό να εφευρίσκονται μέθοδοι που να οδηγούν στην εξαχρείωση και μαρασμό της αν-**

αυτή καθεαυτή και τη θέλουν για τον εαυτό τους. Έτσι κι αλλιώς είναι και **ο μοναδικός αληθινός πλούτος της ανθρωπότητας**. Μια Γή που είναι αναγκασμένοι –δυστυχώς γι αυτούς– να τη μοιράζονται με δισεκατομμύρια ανθρώπων που φροντίζουν με κάθε μέσο να υποτάσσουν, βασανίζουν, αποπροσανατολίζουν και να οδηγούν σε μια ζωή δίχως νόημα ή στο θάνατο. Δισεκατομμύρια ανθρώπων που έχουν κατηγοριοποιήσει σαν **«άχρηστους καταναλωτές»** («useless eaters», κατά Κίσσιγκερ).

Κι εφ' όσον πρόκειται για «άχρηστους καταναλωτές» δεν χρειάζονται σύνταξη και καλά γεράματα, αλλά να δουλεύουν μέχρι να φύγουν μια ώρα αρχύτερα. Δεν χρειάζονται κοινωνική πρόνοια και περίθαλψη ή ασφαλή και μη τοξικά φάρμακα γιατί είναι χρησιμότεροι ως άρρωστοι –και θα φύγουν μια ώρα αρχύτερα.

Δεν χρειάζονται εργασία και οποιαδήποτε αίσθηση αυτάρκειας ακόμα και στα πλαίσια της μισθωτής σκλαβιάς γιατί αυτό τους κάνει να νοιώθουν ασφαλείς και –κα-

που παραδέχονται καθεστωτικοί οικονομικοί αναλυτές που ξαφνικά έγιναν «λαλίστατοι». Και τί προτείνουν; Περισσότερη κεντρικοποίηση της εξουσίας στα χέρια υπερεθνικών μηχανισμών που θα μας σώσουν από το χάος. Να την η ελπίδα. Ο Giorgos τη διαλαλεί περιχαρής (άλλωστε δούλεψε πολύ γι' αυτήν από τις εκλογές και δώθε). Η ΕΕ να καθορίζει τους προϋπολογισμούς κρατών. Η ΕΕ να δανείζεται για λογαριασμό κρατών. Η συλλογή των φόρων να πη-

ματα σε κοινωνικά σύνολα εντός αυτού του συστήματος. Αυτό που μας διαφεύγει είναι πως η διαδικασία αυτή δεν ήταν ενάντια στην πολιτική των δυναμικότερων και περισσότερο διορατικών μερίδων της κυριαρχίας. Ο λόγος ήταν πως οι κοινωνίες προκειμένου να ελεγχθούν αποτελεσματικότερα θα έπρεπε να ενσωματω-

ΚΑΙ ΠΟΥ ΤΟ ΠΑΝΕ;

γαίνει κατευθείαν στην ΕΕ. Οι άνθρωποι και η ίδια η γη κάθε τόπου βορά στο ΔΝΤ. Ένα παγκόσμιο νόμισμα και μηχανισμός που να το διαχειρίζεται... Η κατασκευή και πρόκληση του χάους και του συνεπακόλουθου φόβου και ανασφάλειας (λέγε με τρομοκρατία) είναι κατεξοχήν εξουσιαστική πρακτική, που ποτέ δεν αφήνεται ανεκμετάλλευτη. Ειδικά όταν ο εκβιασμός αφορά την επιβίωση ή όχι, εκατομμυρίων ανθρώπων.

Μα, δεν είναι αυτό το «τέλος του κράτους»; Αυτή είναι η επωδός όσων θεωρούν το κράτος σαν τον «καλό πατερούλη» της κοινωνίας. Το κράτος απλώς πετά τα περιττά βάρη από πάνω του (κοινωνική πρόνοια κλπ) και (επιτέλους!) προσανατολίζεται σ' αυτό που πάντα ήξερε να κάνει καλύτερα: τον πολυποίκιλο έλεγχο μέσω της πολιτικής και της καταστολής. Σκληρή δουλειά(!), ειδικά στις σημερινές συνθήκες με τα κοινωνικά σύνολα να βράζουν... Και βράζουν στ' αλήθεια όχι μόνο από την ανασφάλεια επιβίωσης που σπέρνεται μέσω της ανεργίας, της μείωσης μισθών και συντάξεων, αλλά και από την σταδιακή συνειδητοποίηση του ότι **δεν έχει αφεθεί κομμάτι της ανθρώπινης ζωής και ύπαρξης στο οποίο να μην έχουν απλώσει οι εξουσιαστές τα χέρια τους με διαλυτικό τρόπο.** Με τρόπο που να απονοηματοδοτεί και να αποσυνθέτει την ανθρώπινη ζωή και δημιουργικότητα.

Αυτή είναι και η επωδός όσων πιστεύουν

θούν στο κράτος. Ακριβέστερα, κάθε κοινωνική δραστηριότητα και αναγκαιότητα έπρεπε να «κρεμαστεί» κάτω από το κράτος. Οι κοινωνίες των παππούδων ή των προπαππούδων μας είχαν αρκετά μικρότερη εξάρτηση από το κράτος απ' ότι οι σημερινές (το λέμε χωρίς καμιά διάθεση εξιδανίκευσης). **Δεν γαλουχήθηκαν με την προοπτική ότι θα πάρουν σύνταξη** (που δεν είχε θεσπιστεί ακόμη) **ή με την ασφάλεια** (για παράδειγμα) **της κοινωνικής ασφάλισης και νοσοκομειακής περίθαλψης. Ευελπιστούσαν στους εαυτούς τους, στην οικογένεια, στα παιδιά τους ή στην κοινωνική – κοινοτική αλληλεγγύη– κι αν όλα αυτά δεν υπήρχαν ήταν απλώς χαμένοι. Η άποψή τους για το τι είναι το κράτος ήταν αρκετά διαφορετική και δεν περίμεναν από αυτό και πολλά πράγματα** (εκτός από τους λακέδες του). **Και επιβίωσαν κάτω από δύσκολες συνθήκες.**

Η θεσμοθέτηση κάθε είδους «κρατικής μέριμνας» προς την κοινωνία, η άνοδος του βιοτικού επιπέδου έδωσαν (επαναλαμβάνουμε στις διορατικότερες) εξουσιαστικές κλίκες τον απαραίτητο χρόνο που χρειάζονταν ώστε από τη μια να αυξήσουν την κοινωνική εξάρτηση από το κράτος (σε σημείο να φαίνονται αδιαχώριστα ενώ δεν είναι) και από την άλλη, να εξαπολύσουν ένα σύνολο από επιστημονικά μελετημένες μεθοδολογίες ελέγχου του ανθρώπινου πνεύματος και ψυχοσύνθεσης και διάλυσης κάθε

πραγματοποιεί το κράτος και το ευρύτερο εξουσιαστικό σύστημα. Στη δεύτερη περίπτωση όλα αποτελούν ενέχυρο, με τίμημα τα ίδια τα κορμιά μας όπως δραματικά αποκαλύπτεται στις σημερινές συνθήκες. Και φυσικά είναι πολύ εύκολο όταν έχουν κάνει ΤΑ ΠΑΝΤΑ, ώστε να χάνουν οι άνθρωποι την ατομική τους αυτοσυναίσθηση την αξιοπρέπεια και τη συλλογική αίσθηση της ενότητας με την κοινωνία και τη Γή που ζουν, στο τέλος να τους κατηγορούν στα πλαίσια ενός ψυχολογικού πολέμου ότι ευθύνονται και πρέπει να πληρώσουν σαν να επέλεξαν ελεύθερα τον κατήφορο. Ναι, ατομική ευθύνη υπάρχει, αλλά δεν είναι δυνατόν οι δολοφόνοι να χλευάζουν τόσο ξεδιάντροπα τα θύματά τους. **Δεκάδες ιδρύματα με ψευδεπίγραφες ονομασίες σ' όλο τον κόσμο μελετούν επισταμένα κάθε ανθρώπινη και κοινωνική αντίδραση, με σκοπό να εφευρίσκονται μέθοδοι που να οδηγούν στην εξαχρείωση και μαρασμό της ανθρωπινότητας.** Κι εδώ κλείνει η παρένθεση.

Η εξέλιξη των πραγμάτων τα τελευταία δύο χρόνια (από την εποχή της εξαφάνισης του μεγαθηρίου της Lehman Brothers – ποιός θα το πίστευε μέχρι τότε;) μοιάζει να είναι (αντεστραμμένα) βγαλμένη από το γνωστό μυθιστόρημα «Πράκτορες του Χάους». Εκεί περιγράφεται η «ύστατη χαοτική πράξη»: Η «νίκη δια της αυτοκτονίας». Πρακτική που οι διεθνείς εξουσιαστικές κλίκες, κατά κάποιο τρόπο, επιβεβαίωσαν (λέει τίποτα αυτό στους οπαδούς του Νετσάγεφ;).

Οι εξουσιαστές «μουτζαχεντίν» πραγματοποίησαν επιθέσεις «αυτοκτονίας» στα σπίτια τους και τώρα ο κόσμος χορεύει στο ρυθμό τους. Αν και δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει στην ιστορία, η βασικότερη διαφορά είναι πως, πλέον, η διασπορά του αποτελέσματος είναι παγκόσμια και καμιά

αυτή καθεαυτή και τη θέλουν για τον εαυτό τους. Έτσι κι αλλιώς είναι και **ο μοναδικός αληθινός πλούτος της ανθρωπότητας.** Μια Γή που είναι αναγκασμένοι –δυστυχώς γι αυτούς– να τη μοιράζονται με δισεκατομμύρια ανθρώπων που φροντίζουν με κάθε μέσο να υποτάσσουν, βασανίζουν, αποπροσανατολίζουν και να οδηγούν σε μια ζωή δίχως νόημα ή στο θάνατο. Δισεκατομμύρια ανθρώπων που έχουν κατηγοριοποιήσει σαν «**άχρηστους καταναλωτές**» («useless eaters», κατά Κίσσιγκερ).

Κι εφ' όσον πρόκειται για «άχρηστους καταναλωτές» δεν χρειάζονται σύνταξη και καλά γεράματα, αλλά να δουλεύουν μέχρι να φύγουν μια ώρα αρχύτερα. Δεν χρειάζονται κοινωνική πρόνοια και περίθαλψη ή ασφαλή και μη τοξικά φάρμακα γιατί είναι χρησιμότεροι ως άρρωστοι –και θα φύγουν μια ώρα αρχύτερα.

Δεν χρειάζονται εργασία και οποιαδήποτε αίσθηση αυτάρκειας ακόμα και στα πλαίσια της μισθωτής σκλαβιάς γιατί αυτό τους κάνει να νοιώθουν ασφαλείς και –καμιά φορά, πού ξέρεις;– και δημιουργικοί.

Δεν χρειάζονται ουσιαστική και πολύπλευρη γνώση, ούτε και να αναπτύσσουν καθαρή σκέψη γιατί αυτό τους κάνει μη ελεγχόμενους και επικίνδυνους.

Δεν χρειάζονται καλή τροφή, καλό νερό ή καλό αέρα γιατί αυτό τους κάνει να νοιώθουν καλύτερα και να ζουν περισσότερο.

Δεν χρειάζονται καν τροφή ή εύκολη και φτηνή πρόσβαση σ' αυτήν.

Χρειάζονται άγχος, φόβο, σύγχυση, ανασφάλεια, τόνους πληροφορίας, μίσος, φάρμακα, εμβόλια, ναρκωτικά, πορνό, καταρράκωση, χάος, πόλεμο, θάνατο.

Αυτή η προσέγγιση εξηγεί αρκετά «ανεξήγητα». Όπως οι «ειλικρινώς αφελείς» απορίες των ελλήνων κρατούντων και προπαγανδιστών: *«Μα γιατί μας εξαναγκάζει το ΔΝΤ να παίρνουμε και μέτρα που δεν είναι αναπτυξιακά;»*

γαίνει κατευθείαν στην ΕΕ. Οι άνθρωποι και η ίδια η γη κάθε τόπου βορά στο ΔΝΤ. Ένα παγκόσμιο νόμισμα και μηχανισμός που να το διαχειρίζεται... Η κατασκευή και πρόκληση του χάους και του συνεπακόλουθου φόβου και ανασφάλειας (λέγε με τρομοκρατία) είναι κατεξοχήν εξουσιαστική πρακτική, που ποτέ δεν αφήνεται ανεκμετάλλευτη. Ειδικά όταν ο εκβιασμός αφορά την επιβίωση ή όχι, εκατομμυρίων ανθρώπων.

Μα, δεν είναι αυτό το «τέλος του κράτους»; Αυτή είναι η επωδός όσων θεωρούν το κράτος σαν τον «καλό πατερούλη» της κοινωνίας. Το κράτος απλώς πετά τα περιττά βάρη από πάνω του (κοινωνική πρόνοια κλπ) και (επιτέλους!) προσανατολίζεται σ' αυτό που πάντα ήξερε να κάνει καλύτερα: τον πολυποίκιλο έλεγχο μέσω της πολιτικής και της καταστολής. Σκληρή δουλειά(!), ειδικά στις σημερινές συνθήκες με τα κοινωνικά σύνολα να βράζουν... Και βράζουν στ' αλήθεια όχι μόνο από την ανασφάλεια επιβίωσης που σπέρνεται μέσω της ανεργίας, της μείωσης μισθών και συντάξεων, αλλά και από την σταδιακή συνειδητοποίηση του ότι **δεν έχει αφεθεί κομμάτι της ανθρώπινης ζωής και ύπαρξης στο οποίο να μην έχουν απλώσει οι εξουσιαστές τα χέρια τους με διαλυτικό τρόπο**. Με τρόπο που να απονοηματοδοτεί και να αποσυνθέτει την ανθρώπινη ζωή και δημιουργικότητα.

Αυτή είναι και η επωδός όσων πιστεύουν στην «εθνική κυριαρχία». Το ιδεολόγημα που τους τελευταίους αιώνες στοίχιζε τους σκλάβους στη σειρά. Αλλά σήμερα έχουν στα χέρια τους ένα τεράστιο πλήθος ιδεολογημάτων, μέσων και καλλιεργούμενων ψευδαισθήσεων που κάνουν την ίδια δουλειά και καλύτερα. Δεν το χρειάζονται πλέον και στις παρούσες συνθήκες το αποφεύγουν. **Η ομογενοποίηση των κοινωνιών περνά μέσα από την κατάργηση κάθε τοπικής ταυτότητας, ό,τι χαρακτήρα και να έχει αυτή.**

Αξίζει στο σημείο αυτό μια παρένθεση για τις «κοινωνικές υποχρεώσεις» του κράτους που σταδιακά εξαφανίζονται. Στις μεταπολεμικές δεκαετίες υπήρξε μια έντονη κοινωνική δραστηριοποίηση που πίεσε τους εξουσιαστές στην κατεύθυνση κοινωθούν στο κράτος. Ακριβέστερα, κάθε κοινωνική δραστηριότητα και αναγκαιότητα έπρεπε να «κρεμαστεί» κάτω από το κράτος. Οι κοινωνίες των παππούδων ή των προπαππούδων μας είχαν αρκετά μικρότερη εξάρτηση από το κράτος απ' ότι οι σημερινές (το λέμε χωρίς καμιά διάθεση εξιδανίκευσης). **Δεν γαλουχήθηκαν με την προοπτική ότι θα πάρουν σύνταξη** (που δεν είχε θεσπιστεί ακόμη) **ή με την ασφάλεια** (για παράδειγμα) **της κοινωνικής ασφάλισης και νοσοκομειακής περίθαλψης. Ευελπιστούσαν στους εαυτούς τους, στην οικογένεια, στα παιδιά τους ή στην κοινωνική – κοινοτική αλληλεγγύη– κι αν όλα αυτά δεν υπήρχαν ήταν απλώς χαμένοι. Η άποψή τους για το τι είναι το κράτος ήταν αρκετά διαφορετική και δεν περίμεναν από αυτό και πολλά πράγματα** (εκτός από τους λακέδες του). **Και επιβίωσαν κάτω από δύσκολες συνθήκες.**

Η θεσμοθέτηση κάθε είδους «κρατικής μέριμνας» προς την κοινωνία, η άνοδος του βιοτικού επιπέδου έδωσαν (επαναλαμβάνουμε στις διορατικότερες) εξουσιαστικές κλίκες τον απαραίτητο χρόνο που χρειάζονταν ώστε από τη μια να αυξήσουν την κοινωνική εξάρτηση από το κράτος (σε σημείο να φαίνονται αδιαχώριστα ενώ δεν είναι) και από την άλλη, να εξαπολύσουν ένα σύνολο από επιστημονικά μελετημένες μεθοδολογίες ελέγχου του ανθρώπινου πνεύματος και ψυχοσύνθεσης και διάλυσης κάθε κοινωνικού συνεκτικού κρίκου πέραν του ίδιου του κράτους. Στο εξής ενδεχόμενη κατάρρευση του κράτους (πολιτικά ή οικονομικά) θα σήμαινε και κοινωνική κατάρρευση με μεγαλύτερο βάθος απ' ότι στο παρελθόν.

Από την άλλη, βέβαια, τί σημαίνουν όλα αυτά; Είναι κακή η σύνταξη; Είναι κακή η κοινωνική ασφάλιση; Είναι κακό το να προσπαθούν οι άνθρωποι για μια καλύτερη ζωή (πού βρίσκεται όμως στ' αλήθεια αυτή;).

Όχι. Αλλά για να απαντήσουμε πρέπει να μπορούμε να δούμε πως είναι διαφορετικό πράγμα μια ΕΛΕΥΘΕΡΗ κοινωνία ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΩΝ ανθρώπων να προσπαθεί να λύσει (βασιζόμενη στην κοινωνική αλληλεγγύη) τα υπάρχοντα και διαχρονικά προβλήματά της και τελείως διαφορετικό να το αξιοπρέπεια και τη συλλογική αίσθηση της ενότητας με την κοινωνία και τη Γή που ζουν, στο τέλος να τους κατηγορούν στα πλαίσια ενός ψυχολογικού πολέμου ότι ευθύνονται και πρέπει να πληρώσουν σαν να επέλεξαν ελεύθερα τον κατήφορο. Ναι, ατομική ευθύνη υπάρχει, αλλά δεν είναι δυνατόν οι δολοφόνοι να χλευάζουν τόσο ξεδιάντροπα τα θύματά τους. **Δεκάδες ιδρύματα με ψευδεπίγραφες ονομασίες σ' όλο τον κόσμο μελετούν επισταμένα κάθε ανθρώπινη και κοινωνική αντίδραση, με σκοπό να εφευρίσκονται μέθοδοι που να οδηγούν στην εξαχρείωση και μαρασμό της ανθρωπινότητας**. Κι εδώ κλείνει η παρένθεση.

Η εξέλιξη των πραγμάτων τα τελευταία δύο χρόνια (από την εποχή της εξαφάνισης του μεγαθηρίου της Lehman Brothers – ποιός θα το πίστευε μέχρι τότε;) μοιάζει να είναι (αντεστραμμένα) βγαλμένη από το γνωστό μυθιστόρημα «Πράκτορες του Χάους». Εκεί περιγράφεται η «ύστατη χαοτική πράξη»: Η «νίκη δια της αυτοκτονίας». Πρακτική που οι διεθνείς εξουσιαστικές κλίκες, κατά κάποιο τρόπο, επιβεβαιώσαν (λέει τίποτα αυτό στους οπαδούς του Νεταγέφ;).

Οι εξουσιαστές «μουτζαχεντίν» πραγματοποίησαν επιθέσεις «αυτοκτονίας» στα σπίτια τους και τώρα ο κόσμος χορεύει στο ρυθμό τους. Αν και δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει στην ιστορία, η βασικότερη διαφορά είναι πως, πλέον, η διασπορά του αποτελέσματος είναι παγκόσμια και καμιά κοινωνία δε μένει ανεπηρέαστη. Αυτή η «νίκη» (αν και όλα βρίσκονται σε εξέλιξη), όμως, δεν μπορεί να κατανοηθεί με όρους οικονομίας. Δεν μπορεί να κατανοηθεί με όρους καπιταλιστικού κέρδους. Είναι κατανοήσιμη, αν αντιληφθούμε πως η μαγική λέξη για τους κυρίαρχους είναι ο έλεγχος και όχι το χρήμα. **Ο έλεγχος των κοινωνιών και της Γης που πατάμε.** Αυτοί που είναι σε θέση να ορίζουν τους κανόνες για το πώς παράγεται και πώς ανακυκλώνεται το χρήμα, δεν ενδιαφέρονται για το ίδιο – αυτό καθ' εαυτό. **Το καπιταλιστικό κέρδος λειτουργεί σαν κίνητρο για αυτούς που ακολουθούν τους κανόνες κι όχι για αυτούς που τους φτιάχνουν.** Το μόνο ουσιαστικό κέρδος που αναγνωρίζουν είναι η ίδια η Γη ήσει σαν «**άχρηστους καταναλωτές**» («useless eaters», κατά Κίσσιγκερ).

Κι εφ' όσον πρόκειται για «άχρηστους καταναλωτές» δεν χρειάζονται σύνταξη και καλά γεράματα, αλλά να δουλεύουν μέχρι να φύγουν μια ώρα αρχύτερα. Δεν χρειάζονται κοινωνική πρόνοια και περίθαλψη ή ασφαλή και μη τοξικά φάρμακα γιατί είναι χρησιμότεροι ως άρρωστοι –και θα φύγουν μια ώρα αρχύτερα.

Δεν χρειάζονται εργασία και οποιαδήποτε αίσθηση αυτάρκειας ακόμα και στα πλαίσια της μισθωτής σκλαβιάς γιατί αυτό τους κάνει να νοιώθουν ασφαλείς και –καμιά φορά, πού ξέρεις;– και δημιουργικοί.

Δεν χρειάζονται ουσιαστική και πολύπλευρη γνώση, ούτε και να αναπτύσσουν καθαρή σκέψη γιατί αυτό τους κάνει μη ελεγχόμενους και επικίνδυνους.

Δεν χρειάζονται καλή τροφή, καλό νερό ή καλό αέρα γιατί αυτό τους κάνει να νοιώθουν καλύτερα και να ζουν περισσότερο.

Δεν χρειάζονται καν τροφή ή εύκολη και φτηνή πρόσβαση σ' αυτήν.

Χρειάζονται άγχος, φόβο, σύγχυση, ανασφάλεια, τόνους πληροφορίας, μίσος, φάρμακα, εμβόλια, ναρκωτικά, πορνό, ταρράκωση, χάος, πόλεμο, θάνατο.

Αυτή η προσέγγιση εξηγεί αρκετά «ανεξήγητα». Όπως οι «ειλικρινώς αφελείς» απορίες των ελλήνων κρατούντων και προπαγανδιστών: *«Μα γιατί μας εξαναγκάζει το ΔΝΤ να παίρνουμε και μέτρα που δεν είναι αναπτυξιακά;»* (μιλώντας για τα μέτρα των συντάξεων ή των μισθών του ιδιωτικού τομέα). Και κλάμα ο Λοβέρδος...

Θόδωρος

1.http://www.primeminister.gr/english/2010/04/29/%C2%ABmeeting-the-challenges-through-leadership-strategy%C2%BB-prime-ministers-speech/

2. http://www.bloomberg.com/apps/news?pid=20601087&sid=aeFVNYQpByU4

3. http://www.chinaeconomicreview.com/dailybriefing/2009_09_03/China_buys__50_billion_in_first-ever_IMF_bonds.html

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΝΤΙ-ΠΡΙΜΙΤΙΒΙΣΤΗΣ

του Lawrence Jarach (από το περιοδικό Anarchy τ. 68/69) (Μέρος Α΄)

Εισαγωγή

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ που να κράτησε πάνω από κάποιες εκατοντάδες χρόνια. Είναι λογικό ότι αυτός στον οποίο εξαναγκαζόμαστε να ζούμε σήμερα (Δυτικός, Ευρω-Αμερικανικός, Καπιταλιστικός, Μετα-βιομηχανικός, όπως θέλει κανείς να τον αποκαλεί...) θα καταρρεύσει επίσης μια μέρα.

Οι ανισότητες ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς, ανάμεσα στους εντολοδότες και τους εντολοδόχους, προσδιορίστηκαν και δέχθηκαν την κριτική από αναρχικούς εδώ και 150 χρόνια και γίνονται ολοένα και πιο φανερές και πιο αποκρουστικές. Η δημόσια δυσαρέσκεια πολώνεται εύθυμα, εμποτίζεται με μια εύκολη από-ανθρωποποίηση των προκαθορισμένων εχθρών, οι λεγόμενοι πόλεμοι πολιτισμού συνεχίζονται γοργά. Το συντριπτικό βάρος που εναποτίθεται στο φυσικό κόσμο και τους ιθαγενείς λαούς (συμπεριλαμβανομένων των ημι-νόμιμα εκτοπισμένων) από την εξόρυξη φυσικών πόρων[1] και η επέκταση και ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων συνεχίζεται αμείωτα. Το τέλος αυτού του πολιτισμού μπορεί να έχει τα χαρακτηριστικά κάποιας αποκαλυπτικής και φιλοπόλεμης ταινίας τρόμου, παρόμοιας με αυτό που έχει ονομαστεί «Η Κατάρρευση», τροφή για την αμερικανική λαϊκή κουλτούρα της περασμένης δεκαετίας. Εναλλακτικά, θα μπορούσε να είναι σαν μια αργή διάβρωση της τεχνολογικής εξάρτησης με μια συνοδεύουσα αναστροφή σε μια πιο απλή, αποκεντρωμένη, και τοπικο-κεντρική κουλτούρα, με τους λαούς να χρησιμοποιούν βιομηχανικά γκάτζετ και να τα ψευτο-επιδιορθώνουν για όσο υπάρχουν πρώτες ύλες. Μπορεί ακόμα να είναι και το αποτέλεσμα μια αυτό-οργανωμένης αναδόμησης του ουρμπανισμού, ευθυγραμμισμένου με τους θεατρινισμούς που αφορούν την Επαναστατημένη Βαρκελώνη (Ιούλιος 1936 - Απρίλιος 1937). Όλοι οι αναρχικοί συμφωνούν, πάντως, ότι η τωρινή οργάνωση του πολιτισμού είναι μη υπερασπίσιμη.

Ο φόβος του αναρχισμού

Οι ενστάσεις στις ιδέες και οράματα των διαφόρων σχολών του αναρχισμού προέρχονται απ' όλες τις κατευθύνσεις. Οι αναρχικοί τείνουν να προσέχουν περισσότερο αυτές που προέρχονται από Φιλελεύθερους και Αριστερι- τους στις κοινωνικές ιεραρχίες, το Κράτος, και την Αρχή της Ηγεσίας, και γι' αυτό είναι αδιάφορες).[2]

Μια από τις κύριες αντιρρήσεις τους στην αναρχική επανάσταση είναι ότι χιλιάδες, αν όχι εκατομμύρια, θα πεθάνουν, είτε από τις βίαιες και εκδικητικές πράξεις λόγω του ταξικού μίσους ή από την κλίση των Μαζών να είναι βάρβαρες και ψυχοπαθείς. Σύμφωνα με διάφορους κρατιστές ιδεολόγους, το μόνο εμπόδιο σε μια συνεχή κατάσταση αρπαγών, δολοφονιών και γενικευμένης λεηλασίας είναι ένα δυνατό κράτος με τους εξουσιαστικούς παράγοντές του να κρατάνε αυτά τα ασταθή και χαοτικά ερείπια σε τάξη. Σίγουρα υπάρχει μια ειρωνεία για την αριστερά - η αναρχική ένσταση σε μια αντι-πολιτιστική προοπτική που πρωταρχικά βασίζεται στο ίδιο επιχείρημα.[3]

Η παράνοια των μπουρζουάδων φιλελεύθερων είναι ότι αυτά τα ερείπια θα τους στοχοποιήσουν άμεσα και προσωπικά και θα πέσουν θύματα κακοποίησης, επιθέσεων και/ή δολοφονιών – ένα πιθανώς δικαιολογημένο αίσθημα, αφού αυτοί που κατέχουν περιουσίες, εκμεταλλεύονται τους εργάτες, και γενικά κακομεταχειρίζονται τους ανθρώπους, θα είναι πιθανότατα τα πρώτα θύματα των διαφόρων μορφών εκδίκησης από την εξεγερμένη εργατική τάξη. Η άλλη ανησυχία είναι ότι η περιουσία και ο πλούτος τους θα απαλλοτριωθεί χωρίς αποζημίωση, το τυπικό αποτέλεσμα μιας αυθεντικής προλεταριακής επανάστασης. Μια μακρόχρονη αίσθηση της μπουρζουαζίας είναι ο προσδιορισμός που κάνουν για τους εαυτούς τους σαν τάξη (και οι υποτιθέμενες θετικές ποιότητες όπως η εγκράτεια, η μετριοφροσύνη, η ηθικότητα, σε αηδιαστικό βαθμό) απέναντι στην ολικότητα της κοινωνίας. Η παράνοιά τους για κάθε ίχνος επανάστασης μπορεί να φανεί σε μια αναστροφή του σλόγκαν των Wobbly: «Ένας Τραυματισμός σε Έναν, Φωτισμένο, Οικονομικά Ισχυρό Ιδιοκτήτη είναι ένας Τραυματισμός σε Όλους». Η παράνοια των Αριστεριστών είναι να μην εκτεθεί η άχρηστη – αν όχι αντεπαναστατική – κοινωνική λειτουργία τους σε κάθε εξεγερτική ή επαναστατική κατάσταση (πόσο μάλλον κατά τη διάρκεια και μετά από μια αποφασιστική και οριστική ρήξη με τον καπιταλισμό). Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα θα είναι ότι τα ερείπια θα γελοιοποιήσουν γρήγορα ή αλλιώς θα διασκορπιστούν με τους Αριστεριστές. Η καλοκάγαθη

Ποιοι, ακριβώς, είναι αυτά τα εκατομμύρια ανώνυμων που υποτίθεται θα πεθάνουν είτε άμεσα, ή πολύ σύντομα, από τη στιγμή που δε θα υπάρχει ηλεκτρισμός;

Οι χιλιάδες κάτοικοι στις πόλεις θα πεθάνουν της πείνας χωρίς τα τρένα και τα φορτηγά που μεταφέρουν φαγητό από την επαρχία και τα λιμάνια στα ράφια των σούπερ-μάρκετ; Αν συγκρατηθούν οι υπόνομοι, και χωρίς επαρκή πρόσβαση σε καθαρό νερό, θα πεθάνουν από χολέρα και τύφο; Δε θα συμβεί αυτό αν οι επαναστάτες έχουν επιτύχει να ιδρύσουν μια αρχική βάση, κάποιο είδος αναρχικής πόλης/περιοχής; Δε θα προσπαθήσουν οι καπιταλιστές να μας κάνουν να πεθάνουμε της πείνας; Δε θα προσπαθήσει η παγκόσμια εξουσιαστική τάξη να καταστρέψει τις αστικές μας υποδομές, με τον ίδιο τρόπο που το έχει κάνει σε μη-επαναστάτες εχθρούς σε Βοσνία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Γάζα, Τσετσενία...;

Χιλιάδες Πεθαίνουν Ιατρογενετικά

Η επαρκής ιατρική πρόσβαση είναι ένα άλλο μόνιμο επιχείρημα των αντι-πριμιτιβιστών. Έχουν αποφασίσει ότι η επιθυμία να αντιστρέψουμε την εισβολή της βιομηχανικής ιατρικής σημαίνει την καταδίκη χιλιάδων ή εκατομμυρίων σε θάνατο, είτε από έλλειψη ιατρικής περίθαλψης, είτε από πείνα ή κι από τα δύο. Σε σχέση με το ιατρικό θέμα, ποιοι είναι οι άνθρωποι που οι ζωές τους θα τίθεντο σε κίνδυνο σε ένα αναρχο-πριμιτιβιστικό μέλλον; Οι άνθρωποι με νεφρική ανεπάρκεια που δε θα είχαν πρόσβαση στην αιμοκάθαρση;[5] Οι άνθρωποι που πρέπει να λαμβάνουν τροφή μέσα γαστρικών σωλήνων; Οι άνθρωποι που δεν μπορούν να αναπνεύσουν χωρίς σωληνάκια; Αυτοί που είναι εξαρτημένοι από άλλες ιατρικές παρεμβατικές διαδικασίες όπως οι μεταμοσχεύσεις οργάνων; Και τι γίνεται για τους περίπου 200.000 που πεθαίνουν ετησίως από τη λάθος διάγνωση, τη λανθασμένη φαρμακευτική θεραπεία, από αμέλεια ή από ατυχήματα στα νοσοκομεία, εγκαταστάσεις ανάρρωσης κ.τ.λ., από τσαπατσούλικες εγχειρήσεις και/ή έκθεση σε μολυσματικούς παράγοντες;[6] Δεν υπάρχει στοιχειώδης αναρχική κριτική του φαρμακευτικού-βιομηχανικού συμπλέγματος, και του ότι βασίζεται στα πρωτόκολλα LD-50, στα πειράματα σε ζώα, σε μια πληθώρα βλαβερών ή φονικών λεγόμενων παρενεργειών και άλλα αναπάντεχα αποτελέσματα.

σης μια μέρα.

Οι ανισότητες ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς, ανάμεσα στους εντολοδότες και τους εντολοδόχους, προσδιορίστηκαν και δέχθηκαν την κριτική από αναρχικούς εδώ και 150 χρόνια και γίνονται ολοένα και πιο φανερές και πιο αποκρουστικές. Η δημόσια δυσαρέσκεια πολώνεται εύθυμα, εμποτίζεται με μια εύκολη απόανθρωποποίηση των προκαθορισμένων εχθρών, οι λεγόμενοι πόλεμοι πολιτισμού συνεχίζονται γοργά. Το συντριπτικό βάρος που εναποτίθεται στο φυσικό κόσμο και τους ιθαγενείς λαούς (συμπεριλαμβανομένων των ημι-νόμιμα εκτοπισμένων) από την εξόρυξη φυσικών πόρων[1] και η επέκταση και ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων συνεχίζεται αμείωτα. Το τέλος αυτού του πολιτισμού μπορεί να έχει τα χαρακτηριστικά κάποιας αποκαλυπτικής και φιλοπόλεμης ταινίας τρόμου, παρόμοιας με αυτό που έχει ονομαστεί «Η Κατάρρευση», τροφή για την αμερικανική λαϊκή κουλτούρα της περασμένης δεκαετίας. Εναλλακτικά, θα μπορούσε να είναι σαν μια αργή διάβρωση της τεχνολογικής εξάρτησης με μια συνοδεύουσα αναστροφή σε μια πιο απλή, αποκεντρωμένη, και τοπικο-κεντρική κουλτούρα, με τους λαούς να χρησιμοποιούν βιομηχανικά γκάτζετ και να τα ψευτο-επιδιορθώνουν για όσο υπάρχουν πρώτες ύλες. Μπορεί ακόμα να είναι και το αποτέλεσμα μια αυτό-οργανωμένης αναδόμησης του ουρμπανισμού, ευθυγραμμισμένου με τους θεατρινισμούς που αφορούν την Επαναστατημένη Βαρκελώνη (Ιούλιος 1936 - Απρίλιος 1937). Όλοι οι αναρχικοί συμφωνούν, πάντως, ότι η τωρινή οργάνωση του πολιτισμού είναι μη υπερασπίσιμη.

Ο φόβος του αναρχισμού

Οι ενστάσεις στις ιδέες και οράματα των διαφόρων σχολών του αναρχισμού προέρχονται απ' όλες τις κατευθύνσεις. Οι αναρχικοί τείνουν να προσέχουν περισσότερο αυτές που προέρχονται από Φιλελεύθερους και Αριστεριστές, αυτούς που υποτίθεται έχουν τους ίδιους σκοπούς με τους αναρχικούς, ή αν όχι ακριβώς τους ίδιους, τότε τουλάχιστον γι' αυτό που αποκαλούν Κοινωνική Δικαιοσύνη (οι ενστάσεις από συντηρητικούς, αντιδραστικούς, βάρβαρες και ψυχοπαθείς. Σύμφωνα με διάφορους κρατιστές ιδεολόγους, το μόνο εμπόδιο σε μια συνεχή κατάσταση αρπαγών, δολοφονιών και γενικευμένης λεηλασίας είναι ένα δυνατό κράτος με τους εξουσιαστικούς παράγοντές του να κρατάνε αυτά τα ασταθή και χαοτικά ερείπια σε τάξη. Σίγουρα υπάρχει μια ειρωνεία για την αριστερά - η αναρχική ένσταση σε μια αντι-πολιτιστική προοπτική που πρωταρχικά βασίζεται στο ίδιο επιχείρημα.[3]

Η παράνοια των μπουρζουάδων φιλελεύθερων είναι ότι αυτά τα ερείπια θα τους στοχοποιήσουν άμεσα και προσωπικά και θα πέσουν θύματα κακοποίησης, επιθέσεων και/ή δολοφονιών – ένα πιθανώς δικαιολογημένο αίσθημα, αφού αυτοί που κατέχουν περιουσίες, εκμεταλλεύονται τους εργάτες, και γενικά κακομεταχειρίζονται τους ανθρώπους, θα είναι πιθανότατα τα πρώτα θύματα των διαφόρων μορφών εκδίκησης από την εξεγερμένη εργατική τάξη. Η άλλη ανησυχία είναι ότι η περιουσία και ο πλούτος τους θα απαλλοτριωθεί χωρίς αποζημίωση, το τυπικό αποτέλεσμα μιας αυθεντικής προλεταριακής επανάστασης. Μια μακρόχρονη αίσθηση της μπουρζουαζίας είναι ο προσδιορισμός που κάνουν για τους εαυτούς τους σαν τάξη (και οι υποτιθέμενες θετικές ποιότητες όπως η εγκράτεια, η μετριοφροσύνη, η ηθικότητα, σε αηδιαστικό βαθμό) απέναντι στην ολικότητα της κοινωνίας. Η παράνοιά τους για κάθε ίχνος επανάστασης μπορεί να φανεί σε μια αναστροφή του σλόγκαν των Wobbly: «Ένας Τραυματισμός σε Έναν, Φωτισμένο, Οικονομικά Ισχυρό Ιδιοκτήτη είναι ένας Τραυματισμός σε Όλους». Η παράνοια των Αριστεριστών είναι να μην εκτεθεί η άχρηστη – αν όχι αντεπαναστατική – κοινωνική λειτουργία τους σε κάθε εξεγερτική ή επαναστατική κατάσταση (πόσο μάλλον κατά τη διάρκεια και μετά από μια αποφασιστική και οριστική ρήξη με τον καπιταλισμό). Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα θα είναι ότι τα ερείπια θα γελοιοποιήσουν γρήγορα ή αλλιώς θα διασκορπιστούν με τους Αριστεριστές. Η καλοκάγαθη καθοδήγηση και προοδευτικά φωτισμένη διακυβέρνηση, αν όχι προσωπικά γι' αυτούς, θα δείξει πρωταρχικά εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους. Μια τέτοια έγνοια έχει διατυπωθεί ρητά τουλάχιστον από τον καιρό της Μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης, όπου οι Ιακωβίνοι εξέφραζαν συχνά το φόβο τους και την απέχθεια για τους προλετάριους/κανάγιες. Ο χαρακτηρισμός – ή καλύτερα, καρικατούρα – συμμοριών ανεξέλεγκτων που ήθελαν απλά να καταστρέψουν ιδιοκτησίες και να βλάψουν ανθρώπους (τα μη-ανθρώπινα ζώα δεν είχαν [ξανα]εφευρεθεί ακόμα στην Ευρώπη) είναι συχνός στον αντι-αναρχικό σοσιαλισμό των Μαρξιστών όπως και των μη-Μαρξιστών.

Ο φόβος του Αναρχο-Πριμιτιβισμού

Οι αναρχικοί που είναι αρνητικοί προς τον αναρχο-πριμιτιβισμό και εχθρικοί προς αναρχο-πριμιτιβιστικές ή αντι-πολιτιστικές συζητήσεις προσπαθούν να κλείσουν κάθε συζήτηση με την υπόθεση ότι «εκα-

περ-μάρκετ; Αν συγκρατηθούν οι υπόνομοι, και χωρίς επαρκή πρόσβαση σε καθαρό νερό, θα πεθάνουν από χολέρα και τύφο; Δε θα συμβεί αυτό αν οι επαναστάτες έχουν επιτύχει να ιδρύσουν μια αρχική βάση, κάποιο είδος αναρχικής πόλης/περιοχής; Δε θα προσπαθήσουν οι καπιταλιστές να μας κάνουν να πεθάνουμε της πείνας; Δε θα προσπαθήσει η παγκόσμια εξουσιαστική τάξη να καταστρέψει τις αστικές μας υποδομές, με τον ίδιο τρόπο που το έχει κάνει σε μη-επαναστάτες εχθρούς σε Βοσνία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Γάζα, Τσετσενία…;

Χιλιάδες Πεθαίνουν Ιατρογενετικά

Η επαρκής ιατρική πρόσβαση είναι ένα άλλο μόνιμο επιχείρημα των αντι-πριμιτιβιστών. Έχουν αποφασίσει ότι η επιθυμία να αντιστρέψουμε την εισβολή της βιομηχανικής ιατρικής σημαίνει την καταδίκη χιλιάδων ή εκατομμυρίων σε θάνατο, είτε από έλλειψη ιατρικής περίθαλψης, είτε από πείνα ή κι από τα δύο. Σε σχέση με το ιατρικό θέμα, ποιοι είναι οι άνθρωποι που οι ζωές τους θα τίθεντο σε κίνδυνο σε ένα αναρχο-πριμιτιβιστικό μέλλον; Οι άνθρωποι με νεφρική ανεπάρκεια που δε θα είχαν πρόσβαση στην αιμοκάθαρση;[5] Οι άνθρωποι που πρέπει να λαμβάνουν τροφή μέσα γαστρικών σωλήνων; Οι άνθρωποι που δεν μπορούν να αναπνεύσουν χωρίς σωληνάκια; Αυτοί που είναι εξαρτημένοι από άλλες ιατρικές παρεμβατικές διαδικασίες όπως οι μεταμοσχεύσεις οργάνων; Και τι γίνεται για τους περίπου 200.000 που πεθαίνουν ετησίως από τη λάθος διάγνωση, τη λανθασμένη φαρμακευτική θεραπεία, από αμέλεια ή από ατυχήματα στα νοσοκομεία, εγκαταστάσεις ανάρρωσης κ.τ.λ., από τσαπατσούλικες εγχειρήσεις και/ή έκθεση σε μολυσματικούς παράγοντες;[6] Δεν υπάρχει στοιχειώδης αναρχική κριτική του φαρμακευτικού-βιομηχανικού συμπλέγματος, και του ότι βασίζεται στα πρωτόκολλα LD-50, στα πειράματα σε ζώα, σε μια πληθώρα βλαβερών ή φονικών λεγόμενων παρενεργειών και άλλα αναπάντεχα αποτελέσματα.

Υπονοούν οι αντι-πριμιτιβιστές αναρχικοί ότι οι μολύνσεις (η ακμή και η σήψη;) είναι αναπόφευκτες και κατά καιρούς φονικές – ένα ενοχλητικά τυπικό ψέμα.[7] Αυτοί που κάνουν αυτή την υπόθεση δεν καταλαβαίνουν τις τεχνικές θεραπείας που έχουν οι μη-πολιτισμένοι άνθρωποι ή τη συνεχή χρήση φυτικών φαρμάκων από κατοίκους αγροτικών και αστικών περιοχών. Για να μην αναφέρουμε τη ντοκουμενταρισμένη –πριν 4000 χρόνια– παλιά ιστορία

γκάτζετ και να τα ψευτο-επιδιορθώνουν για όσο υπάρχουν πρώτες ύλες. Μπορεί ακόμα να είναι και το αποτέλεσμα μια αυτό-οργανωμένης αναδόμησης του ουρμπανισμού, ευθυγραμμισμένου με τους θεατρινισμούς που αφορούν την Επαναστατημένη Βαρκελώνη (Ιούλιος 1936 - Απρίλιος 1937). Όλοι οι αναρχικοί συμφωνούν, πάντως, ότι η τωρινή οργάνωση του πολιτισμού είναι μη υπερασπίσιμη.

Ο φόβος του αναρχισμού

Οι ενστάσεις στις ιδέες και οράματα των διαφόρων σχολών του αναρχισμού προέρχονται απ' όλες τις κατευθύνσεις. Οι αναρχικοί τείνουν να προσέχουν περισσότερο αυτές που προέρχονται από Φιλελεύθερους και Αριστεριστές, αυτούς που υποτίθεται έχουν τους ίδιους σκοπούς με τους αναρχικούς, ή αν όχι ακριβώς τους ίδιους, τότε τουλάχιστον γι' αυτό που αποκαλούν Κοινωνική Δικαιοσύνη (οι ενστάσεις από συντηρητικούς, αντιδραστικούς, ρατσιστές, λαϊκιστές και φασίστες προέρχονται από την επιμονή

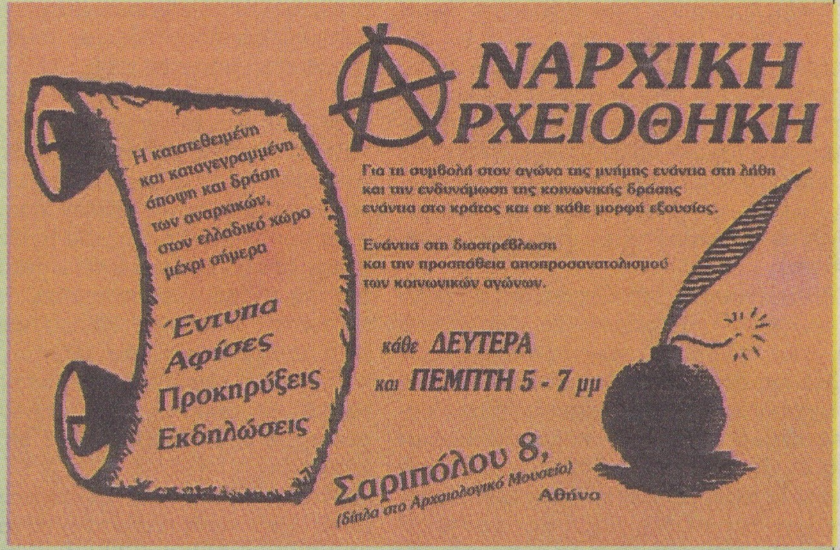
σαν τάξη (και οι υποτιθέμενες θετικές ποιότητες όπως η εγκράτεια, η μετριοφροσύνη, η ηθικότητα, σε αηδιαστικό βαθμό) απέναντι στην ολικότητα της κοινωνίας. Η παράνοιά τους για κάθε ίχνος επανάστασης μπορεί να φανεί σε μια αναστροφή του σλόγκαν των Wobbly: «Ένας Τραυματισμός σε Έναν, Φωτισμένο, Οικονομικά Ισχυρό Ιδιοκτήτη είναι ένας Τραυματισμός σε Όλους». Η παράνοια των Αριστεριστών είναι να μην εκτεθεί η άχρηστη – αν όχι αντεπαναστατική – κοινωνική λειτουργία τους σε κάθε εξεγερτική ή επαναστατική κατάσταση (πόσο μάλλον κατά τη διάρκεια και μετά από μια αποφασιστική και οριστική ρήξη με τον καπιταλισμό). Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα θα είναι ότι τα ερείπια θα γελοιοποιήσουν γρήγορα ή αλλιώς θα διασκορπιστούν με τους Αριστεριστές. Η καλοκάγαθη καθοδήγηση και προοδευτικά φωτισμένη διακυβέρνηση, αν όχι προσωπικά γι' αυτούς, θα δείξει πρωταρχικά εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους. Μια τέτοια έννοια έχει διατυπωθεί ρητά τουλάχιστον από τον καιρό της Μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης, όπου οι Ιακωβίνοι εξέφραζαν συχνά το φόβο τους και την απέχθεια για τους προλετάριους/κανάγιες. Ο χαρακτηρισμός – ή καλύτερα, καρικατούρα – συμμοριών ανεξέλεγκτων που ήθελαν απλά να καταστρέψουν ιδιοκτησίες και να βλάψουν ανθρώπους (τα μη-ανθρώπινα ζώα δεν είχαν [ξανα]εφευρεθεί ακόμα στην Ευρώπη) είναι συχνός στον αντι-αναρχικό σοσιαλισμό των Μαρξιστών όπως και των μη-Μαρξιστών.

Ο φόβος του Αναρχο-Πριμιτιβισμού

Οι αναρχικοί που είναι αρνητικοί προς τον αναρχο-πριμιτιβισμό και εχθρικοί προς αναρχο-πριμιτιβιστικές ή αντι-πολιτιστικές συζητήσεις προσπαθούν να κλείσουν κάθε συζήτηση με την υπόθεση ότι «εκατομμύρια θα πεθάνουν» ή ότι αυτές οι προοπτικές «προωθούν τη γενοκτονία».[4] Αν πάρουμε σοβαρά αυτές τις δηλώσεις, όπως κατατίθενται (που δεν είναι στην ουσία και πολύ σοβαρές), τότε χρειάζεται να απαντήσουμε με μια σχετική ερώτηση:

νουν τροφή μέσα γαστρικών σωλήνων; Οι άνθρωποι που δεν μπορούν να αναπνεύσουν χωρίς σωληνάκια; Αυτοί που είναι εξαρτημένοι από άλλες ιατρικές παρεμβατικές διαδικασίες όπως οι μεταμοσχεύσεις οργάνων; Και τι γίνεται για τους περίπου 200.000 που πεθαίνουν ετησίως από τη λάθος διάγνωση, τη λανθασμένη φαρμακευτική θεραπεία, από αμέλεια ή από ατυχήματα στα νοσοκομεία, εγκαταστάσεις ανάρρωσης κ.τ.λ., από τσαπατσούλικες εγχειρήσεις και/ή έκθεση σε μολυσματικούς παράγοντες;[6] Δεν υπάρχει στοιχειώδης αναρχική κριτική του φαρμακευτικού-βιομηχανικού συμπλέγματος, και του ότι βασίζεται στα πρωτόκολλα LD-50, στα πειράματα σε ζώα, σε μια πληθώρα βλαβερών ή φονικών λεγόμενων παρενεργειών και άλλα αναπάντεχα αποτελέσματα.

Υπονοούν οι αντι-πριμιτιβιστές αναρχικοί ότι οι μολύνσεις (η ακμή και η σήψη;) είναι αναπόφευκτες και κατά καιρούς φονικές – ένα ενοχλητικά τυπικό ψέμα.[7] Αυτοί που κάνουν αυτή την υπόθεση δεν καταλαβαίνουν τις τεχνικές θεραπείας που έχουν οι μη-πολιτισμένοι άνθρωποι ή τη συνεχή χρήση φυτικών φαρμάκων από κατοίκους αγροτικών και αστικών περιοχών. Για να μην αναφέρουμε τη ντοκουμενταρισμένη –πριν 4000 χρόνια– παλιά ιστορία

της Παραδοσιακής Ασιατικής Ιατρικής. Οι μελέτες των εθνοβοτανιστών και ανθρωπολόγων παρουσιάζουν άπειρα παραδείγματα των μακροχρόνιων χρήσεων των φυτών για ιατρικούς λόγους, για τη θεραπεία από τον πονοκέφαλο έως την αϋπνία και αιμορραγίες και, ναι, μολύνσεις. Οι αρχαιολόγοι έχουν βρει σκελετικά υπολείμματα πρώιμων ανθρώπων που είχαν φανερά τραυματιστεί και έχουν επιβιώσει για χρόνια. Οι αντι-πριμιτιβιστές που φοβούνται τα ιατρικά αυτά θέματα που απειλούν τη ζωή δεν κατανοούν επίσης την ιστορία και πρακτική της αλλοπαθητικής – λάθος ονομασία της Δυτικής Ιατρικής απ' αυτούς που υιοθετούν τους ισχυρισμούς του Ευρω-αμερικανικού αποικιοκρατισμού. Εκτός του ότι είναι μια σχετικά καινούργια επινόηση, η αλλοπαθητική, σαν εργαλείο θεραπείας, κατέχει πολλές απ' τις επιτυχίες της, ειδικά από τη στρατιωτική ιατρική και συγκεκριμένα στη φροντίδα τραύματος. Οι αλλοπαθητικοί τείνουν να είναι εξουσιαστές, βασίζονται σε βελτιωτικές θεραπείες της αυστηρότερης ίσως κατηγορίας της δουλειάς του μοντέρνου πολιτισμού, αυτής του θεράποντα και του ασθενή. Η αλλοπαθητική είναι επεκτατική, οι θιασώτες της και οι υποστηρικτές της συνεχώς παλεύουν να εκτοπίσουν και/ή καταστείλουν όλα τα άλλα θεραπευτικά όργανα. Και προχωράει. Κάποιοι ασθενείς δεν έχουν την παραμικρή γνώση και ικανότητα να αποφασίσουν για την πορεία των θεραπειών τους. Οι αλλοπαθείς είναι σίγουρα δέκτες επιτυχημένων θεραπειών. Χιλιάδες ασθένειές τους θεραπεύονται, και οι ζωές παρατείνονται. Αλλά είναι η ποσότητα αυτών των επί πλέον χρόνων, μηνών, ημερών σε διάφορα είδη εξασθενισμένων θεραπειών (όπως η χημειοθεραπεία ή η αιμοκάθαρση ανάμεσα σε άλλες) συγκρίσιμη με την ποιότητα μιας μη-αλλοτριωμένης αδιαμεσολάβητης – αλλά μικρότερης σε διάρκεια ζωής;[8] Τα ζητήματα υγείας φαίνονται ότι κυριαρχούν στους πιο πολλούς αντι-πριμιτιβιστές αναρχικούς, αλλά φαίνεται επίσης ότι δεν υπάρχει μια συγκλίνουσα ανάλυση της κυρίαρ-

το να παρακολουθούν άλλα ζώα στο περιβάλλον τους, έτσι οι άνθρωποι είχαν μια εκτεταμένη φαρμακοποιία – με βάση τα φυτά – για περίπου όσο χρόνο έχουμε υπάρξει σαν ταξινομήσιμα είδη – και κάποιοι παλαιο-ανθρωπολόγοι ισχυρίζονται ότι η χρήση θεραπευτικών τροφών, όπως με τη χρήση φωτιάς, ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της ανθρωποειδούς προϊστορίας.

Χιλιάδες Πεθαίνουν Βιομηχανικά

Χιλιάδες πεθαίνουν ή τραυματίζονται κάθε χρόνο σε εργατικά ατυχήματα στον ανεπτυγμένο βιομηχανικό κόσμο.[11] Οι αυτό-διαχειριζόμενες διαδικασίες ασφαλείας και οι οδηγίες προστασίας της υγείας, μπορεί να κάνουν τους χώρους εργασίας λιγότερο επαχθή μέρη για να βρίσκεται κανείς, αλλά δεν μπορούν να εξαφανίσουν τους κινδύνους που είναι έμφυτοι σ' αυτούς. Είναι, επίσης, σημαντικό να αναφέρουμε ότι πολλές από τις βελτιώσεις στους χώρους εργασίας που έγιναν στις ΗΠΑ τον τελευταίο μισό αιώνα είναι αποτέλεσμα κυρίως της OSHA (Occupational Safety and Health Administration) και άλλων γραφειοκρατικών διαδικασιών και νομικών κινήσεων και μηνύσεων εναντίον ιδιοκτητών. Στην ουσία, το δικαστικό χέρι της κυβέρνησης χρησιμοποιείται για να αντιμετωπίσει τις αντι-προλεταριακές υπερβάσεις της οικονομικής ελίτ, κατάσταση που δύσκολα αντιμετωπίζεται αν θέλουμε σοβαρά να καταργήσουμε το κράτος.

Δεκάδες χιλιάδες σκοτώνονται ή τραυματίζονται σε αυτοκινητιστικά δυστυχήματα κάθε χρόνο.[12] Αν τα ταξίδια με αυτοκίνητο πρόκειται να συνεχιστούν, τότε η αναρχική επανάσταση θα διώξει τους κακούς οδηγούς από τους δρόμους; Η αυτοδιαχείριση της παραγωγής και η διανομή θα κάνει τους μοτοσικλετιστές, τους ποδηλάτες και τους πεζούς πιο καλά ορατούς στους οδηγούς αυτοκινήτων, λεωφορείων και φορτηγών; Ή μια αυτό-διαχείριση των τρένων θα αποτρέψει τις εκτροχιάσεις; Θα εμποδίσει η αυτό-διαχείριση τα πλοία να βυθίζονται, να συγκρούονται ή θα σταματήσει τις διαρροές πετρελαίου;

Σημειώσεις

1. Η άποψη ότι το νερό, το χώμα, τα αποθέματα μετάλλων, τα δάση, τα ζώα, και οι ιθαγενείς θεωρούνται φυσικοί πόροι (που μπορούν να εξορυχθούν/χρησιμοποιηθούν/καταστραφούν) δε φαίνεται να ενοχλεί τους πιο πολλούς από τους αναρχικούς που υποστηρίζουν τον πολιτισμό.

2. Τις τελευταίες δεκαετίες υπάρχει μια συνειδητή τάση ανάμεσα στους Δεξιούς να υιοθετούν το στυλ και τη ρητορική των οπαδών της αντι-παγκοσμιοποίησης και του αντι-ιμπεριαλισμού, αλλά αυτό δε θα έπρεπε να ξεγελάει κανέναν. Οι όποιες ομοιότητες με πτυχές του Αριστερισμού ή του αναρχισμού είναι καθαρά ρητορικές. Είναι ίσως κατανοήσιμο στην μεταμοντέρνα εποχή, το ότι τέτοιοι δεξιοί σχηματισμοί και ο λόγος τους δεν γελοιοποιούνται αμέσως, αν και παράξενο. Μαζί με τη σύγχυση και τη γενική ασυναρτησία που έχει διαποτίσει την Αριστερά και την επακόλουθη ανικανότητα να ξεχωρίσει τη δική της ρητορική από την απροκάλυπτη ατζέντα των Δεξιών, θολώνεται εύκολα ο λόγος, επιτρέποντας στους αντιδραστικούς να ανθίζουν λόγω των ομοιοτήτων ανάμεσα στα αντίστοιχα εξουσιαστικά τους σχέδια. Πολλοί αναρχικοί, μπερδεμένοι από τη σύνδεσή τους με τις Αριστερές αντιλήψεις, παγιδεύονται απ' αυτό επίσης.

3. Είναι μόνο ειρωνικό, πάντως, αν πάρουμε στα σοβαρά αυτούς τους αναρχικούς ότι ενδιαφέρονται ουσιαστικά για μια αναρχική επανάσταση (αληθινά αντι-ιεραρχική, αντι-κρατική, και αντι-καπιταλιστική), στην οποία κανείς δεν θα ήθελε ή δεν θα μπορούσε να πιεστεί ή να εξαναγκαστεί να κάνει ο,τιδήποτε δεν είναι εθελοντικό. Πολλά από τα σχέδια που προβάλλουν οι αριστεροί αναρχικοί ακούγονται περισσότερο ή λιγότερο – σαν διαχειρισμένες εκδόσεις αυτού που υπάρχει σήμερα, απλά με πιο πολλές εκφάνσεις. Η ρητορική του «χτίζουμε το νέο μέσα από το παλιό» αποφεύγει επιδέξια τού να περιγράψει σαφώς αυτό που είναι, πέρα από τη νομενκλατούρα, αμφισβητήσιμο ως προς το «παλιό».

4. Οι αναρχικοί που έχουν γράψει για τους υποτιθέμενους μαζικούς θανάτους –περιλαμβανομένων των Andrew Flood (στον οποίο αναφέρομαι παρακάτω), Chaz Bufe,

πολλά» παιδιά δεν πέθαιναν 500 ή 1000 χρόνια πριν. Αν ήταν έτσι, ο πληθυσμός της γης θα ήταν σημαντικά μικρότερος. Σε πολλά έργα αντι-πριμιτιβιστών υπάρχουν παιάνες για τα αντιβιοτικά και άλλες ιατρικές παρεμβάσεις/επινοήσεις. Δεν έχει σημασία που η κατάχρηση αντιβιοτικών στο κρέας και βιομηχανίες γάλακτος έχει μολύνει τους τοπικούς πόρους τροφής και νερού, δεν έχει σημασία που η λάθος χρήση των αντιβιοτικών στους ανθρώπους έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία/προσαρμογή Σούπερ Ιών, βακτηρίων που έχουν αναπτύξει αντίσταση σε κάθε διαδοχικό αντιβιοτικό που τους σερβίρεται.

8. Για μια ρητά ριζοσπαστική εξέταση του θέματος, βλέπε το N'Drea: Ο Αγώνας μιας Γυναίκας για να Πεθάνει Όπως Θέλει (Eberhardt Press, 2008) στο οποίο μπορεί να κάνει αλλοπαθητικές θεραπείες πριν επαναδιεκδικήσει τον έλεγχο πάνω στη θεραπεία της.

9. Η τάση να ιατρικοποιείται και να ψυχιατρικοποιείται η κοινωνική ανυπακοή είναι ένα ακόμα τεράστιο πρόβλημα στη συμβατική Ευρω-Αμερικανική ιατρική. «Η Ιατρική, σύμφωνα με τον Foucault, έγινε το μέσο με το οποίο το κράτος έλαβε μεγαλύτερη δύναμη πάνω στα σώματά μας, γινόμενος ο επίσημος διαιτητής αυτού που μπορεί να θεωρηθεί «φυσιολογικό» (υγιές) και «μη φυσιολογικό» (άρρωστο)». Όσο πιο στενά προσδιορίζει η επιστήμη τι είναι φυσιολογικό, τόσο πιο πολύ το κράτος μας ελέγχει. Αν κάνει διάγνωση ότι είσαι μη φυσιολογικός... αυτό σημαίνει μια κοινωνική αντίδραση και παρέμβαση» (Jonathan Marks, Γιατί Δεν Είμαι Επιστήμονας: Ανθρωπολογία και Μοντέρνα Γνώση, UC Press 2009, σ.69). Δυστυχώς άρχισα να διαβάζω το φανταστικό αυτό βιβλίο πολύ αργά για μια πιο ενδελεχή ενσωμάτωση της ανάλυσης του Marks στην εργασία μου.

10. Ένας ή δύο θάνατοι μέσα σε μια δεκαετία από ένα φυτικό συμπλήρωμα ή θεραπεία είναι αρκετός για τον FDA για να απαγορέψει φυτικά φάρμακα (σύγκρινε με την υποσημείωση 6 πιο πάνω). Η διαφθορά της διαδικασίας (μη) έγκρισης του FDA είναι αρκετά ξεκάθαρη, με τα κεφάλαια για έρευνα της φαρμακευτικής βιομηχανίας, και το περιστρεφόμενο άνοιγμα ανάμεσα σε άτομα που δουλεύουν στην κυβέρνηση και την ιδιωτική

τη ζωή δεν κατανοούν επίσης την ιστορία και πρακτική της αλλοπαθητικής – λάθος ονομασία της Δυτικής Ιατρικής απ' αυτούς που υιοθετούν τους ισχυρισμούς του Ευρω-αμερικανικού αποικιοκρατισμού. Εκτός του ότι είναι μια σχετικά καινούργια επινόηση, η αλλοπαθητική, σαν εργαλείο θεραπείας, κατέχει πολλές απ' τις επιτυχίες της, ειδικά από τη στρατιωτική ιατρική και συγκεκριμένα στη φροντίδα τραύματος. Οι αλλοπαθητικοί τείνουν να είναι εξουσιαστές, βασίζονται σε βελτιωτικές θεραπείες της αυστηρότερης ίσως κατηγορίας της δουλειάς του μοντέρνου πολιτισμού, αυτής του θεράποντα και του ασθενή. Η αλλοπαθητική είναι επεκτατική, οι θιασώτες της και οι υποστηρικτές της συνεχώς παλεύουν να εκτοπίσουν και/ή καταστείλουν όλα τα άλλα θεραπευτικά όργανα. Και προχωράει. Κάποιοι ασθενείς δεν έχουν την παραμικρή γνώση και ικανότητα να αποφασίσουν για την πορεία των θεραπειών τους. Οι αλλοπαθείς είναι σίγουρα δέκτες επιτυχημένων θεραπειών. Χιλιάδες ασθένειές τους θεραπεύονται, και οι ζωές παρατείνονται. Αλλά είναι η ποσότητα αυτών των επί πλέον χρόνων, μηνών, ημερών σε διάφορα είδη εξασθενισμένων θεραπειών (όπως η χημειοθεραπεία ή η αιμοκάθαρση ανάμεσα σε άλλες) συγκρίσιμη με την ποιότητα μιας μη-αλλοτριωμένης αδιαμεσολάβητης – αλλά μικρότερης σε διάρκεια ζωής;[8] Τα ζητήματα υγείας φαίνονται ότι κυριαρχούν στους πιο πολλούς αντι-πριμιτιβιστές αναρχικούς, αλλά φαίνεται επίσης ότι δεν υπάρχει μια συγκλίνουσα ανάλυση της κυρίαρχης ιατρικής δομής και της έμφυτης και επακόλουθης θέσμισης του κοινωνικού ελέγχου.[9]

Σε αντίθεση, η φυτική θεραπεία των Ιθαγενών Αμερικανών, Αφρικανών, Ασιατών (παραδοσιακή και μη) και Ευρωπαίων, έχει πολύ μακρύτερη παράδοση, και βασίζεται σε εμπειρική πρόοδο μέσα από τη δοκιμή και το λάθος τόσο των εξασκούμενων όσο και των ασθενών.[10] Πιθανώς ξεκίνησαν με χρόνο σε εργατικά ατυχήματα στον ανεπτυγμένο βιομηχανικό κόσμο.[11] Οι αυτό-διαχειριζόμενες διαδικασίες ασφαλείας και οι οδηγίες προστασίας της υγείας, μπορεί να κάνουν τους χώρους εργασίας λιγότερο επαχθή μέρη για να βρίσκεται κανείς, αλλά δεν μπορούν να εξαφανίσουν τους κινδύνους που είναι έμφυτοι σ' αυτούς. Είναι, επίσης, σημαντικό να αναφέρουμε ότι πολλές από τις βελτιώσεις στους χώρους εργασίας που έγιναν στις ΗΠΑ τον τελευταίο μισό αιώνα είναι αποτέλεσμα κυρίως της OSHA (Occupational Safety and Health Administration) και άλλων γραφειοκρατικών διαδικασιών και νομικών κινήσεων και μηνύσεων εναντίον ιδιοκτητών. Στην ουσία, το δικαστικό χέρι της κυβέρνησης χρησιμοποιείται για να αντιμετωπίσει τις αντι-προλεταριακές υπερβάσεις της οικονομικής ελίτ, κατάσταση που δύσκολα αντιμετωπίζεται αν θέλουμε σοβαρά να καταργήσουμε το κράτος.

Δεκάδες χιλιάδες σκοτώνονται ή τραυματίζονται σε αυτοκινητιστικά δυστυχήματα κάθε χρόνο.[12] Αν τα ταξίδια με αυτοκίνητο πρόκειται να συνεχιστούν, τότε η αναρχική επανάσταση θα διώξει τους κακούς οδηγούς από τους δρόμους; Η αυτοδιαχείριση της παραγωγής και η διανομή θα κάνει τους μοτοσικλετιστές, τους ποδηλάτες και τους πεζούς πιο καλά ορατούς στους οδηγούς αυτοκινήτων, λεωφορείων και φορτηγών; Ή μια αυτό-διαχείριση των τρένων θα αποτρέψει τις εκτροχιάσεις; Θα εμποδίσει η αυτό-διαχείριση τα πλοία να βυθίζονται, να συγκρούονται ή θα σταματήσει τις διαρροές πετρελαίου; Η ομοσπονδία των αυτο-διαχειριζόμενων ναυτιλιακών βιομηχανιών θα είναι ικανή να σταματήσει τη ρύπανση των υδροφόρων οδών; Ή θα εμποδίσει τους ακούσιους ακρωτηριασμούς και θανάτους θαλάσσιων θηλαστικών;

Μετάφραση-απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ στους ΔΡΟΜΟΥΣ

δών της αντι-παγκοσμιοποίησης και του αντι-ιμπεριαλισμού, αλλά αυτό δε θα έπρεπε να ξεγελάει κανέναν. Οι όποιες ομοιότητες με πτυχές του Αριστερισμού ή του αναρχισμού είναι καθαρά ρητορικές. Είναι ίσως κατανοήσιμο στην μεταμοντέρνα εποχή, το ότι τέτοιοι δεξιοί σχηματισμοί και ο λόγος τους δεν γελοιοποιούνται αμέσως, αν και παράξενο. Μαζί με τη σύγχυση και τη γενική ασυναρτησία που έχει διαποτίσει την Αριστερά και την επακόλουθη ανικανότητα να ξεχωρίσει τη δική της ρητορική από την αποκάλυπτη ατζέντα των Δεξιών, θολώνεται εύκολα ο λόγος, επιτρέποντας στους αντιδραστικούς να ανθίζουν λόγω των ομοιοτήτων ανάμεσα στα αντίστοιχα εξουσιαστικά τους σχέδια. Πολλοί αναρχικοί, μπερδεμένοι από τη σύνδεσή τους με τις Αριστερές αντιλήψεις, παγιδεύονται απ' αυτό επίσης.

3. Είναι μόνο ειρωνικό, πάντως, αν πάρουμε στα σοβαρά αυτούς τους αναρχικούς ότι ενδιαφέρονται ουσιαστικά για μια αναρχική επανάσταση (αληθινά αντι-ιεραρχική, αντικρατική, και αντι-καπιταλιστική), στην οποία κανείς δεν θα ήθελε ή δεν θα μπορούσε να πιεστεί ή να εξαναγκαστεί να κάνει ο,τιδήποτε δεν είναι εθελοντικό. Πολλά από τα σχέδια που προβάλλουν οι αριστεροί αναρχικοί ακούγονται περισσότερο ή λιγότερο – σαν διαχειρισμένες εκδόσεις αυτού που υπάρχει σήμερα, απλά με πιο πολλές εκφάνσεις. Η ρητορική του «χτίζουμε το νέο μέσα από το παλιό» αποφεύγει επιδέξια τού να περιγράψει σαφώς αυτό που είναι, πέρα από τη νοοmενκλατούρα, αμφισβητήσιμο ως προς το «παλιό».

4. Οι αναρχικοί που έχουν γράψει για τους υποτιθέμενους μαζικούς θανάτους –περιλαμβανομένων των Andrew Flood (στον οποίο αναφέρομαι παρακάτω), Chaz Bufe, Brian Oliver Sheppard, Ian McKay, και – όταν ακόμα το έπαιζε αναρχικός – Murray Bookchin.

5. Τα Νεφρικά Δεδομένα των ΗΠΑ για το 2004 αναφέρουν πάνω από 1 εκατομμύριο ασθενείς που χρειάζονταν αιμοκάθαρση ανά τον κόσμο, ενώ οι θάνατοι ήταν περίπου 250.000 μόνο στις ΗΠΑ ετησίως.

6. Σύμφωνα με την εργασία του S. Starfield's «Είναι όντως οι ΗΠΑ οι καλύτερες στον κόσμο» που δημοσιεύτηκε στο Περιοδικό του Αμερικανικού Ιατρικού Συνδέσμου» 284: 483-85 (2000), καταγράφονται 106.000 περιστατικά με θανάτους από ναρκωτικά το χρόνο, από ιατρικά λάθη στα νοσοκομεία περίπου 20.000, από άχρηστα χειρουργεία περίπου 12.000, και από λάθη στη θεραπεία περίπου 7000.

7. Ο ειδικός στην ιατρική Chaz Bufe μας διαβεβαιώνει στο μοραλιστικό του αριστούργημα «'Ακου, Αναρχικέ!» ότι: «Θα ήταν

κτηρίων που έχουν αναπτύξει αντίσταση σε κάθε διαδοχικό αντιβιοτικό που τους σερβίρεται.

8. Για μια ρητά ριζοσπαστική εξέταση του θέματος, βλέπε το N'Drea: Ο Αγώνας μιας Γυναίκας για να Πεθάνει Όπως Θέλει (Eberhardt Press, 2008) στο οποίο μπορεί να κάνει αλλοπαθητικές θεραπείες πριν επαναδιεκδικήσει τον έλεγχο πάνω στη θεραπεία της.

9. Η τάση να ιατρικοποιείται και να ψυχιατρικοποιείται η κοινωνική ανυπακοή είναι ένα ακόμα τεράστιο πρόβλημα στη συμβατική Ευρω-Αμερικανική ιατρική. «Η Ιατρική, σύμφωνα με τον Foucault, έγινε το μέσο με το οποίο το κράτος έλαβε μεγαλύτερη δύναμη πάνω στα σώματά μας, γινόμενος ο επίσημος διαιτητής αυτού που μπορεί να θεωρηθεί «φυσιολογικό» (υγιές) και «μη φυσιολογικό» (άρρωστο)». Όσο πιο στενά προσδιορίζει η επιστήμη τι είναι φυσιολογικό, τόσο πιο πολύ το κράτος μας ελέγχει. Αν κάνει διάγνωση ότι είσαι μη φυσιολογικός... αυτό σημαίνει μια κοινωνική αντίδραση και παρέμβαση» (Jonathan Marks, Γιατί Δεν Είμαι Επιστήμονας: Ανθρωπολογία και Μοντέρνα Γνώση, UC Press 2009, σ.69). Δυστυχώς άρχισα να διαβάζω το φανταστικό αυτό βιβλίο πολύ αργά για μια πιο ενδελεχή ενσωμάτωση της ανάλυσης του Marks στην εργασία μου.

10. Ένας ή δύο θάνατοι μέσα σε μια δεκαετία από ένα φυτικό συμπλήρωμα ή θεραπεία είναι αρκετός για τον FDA για να απαγορέψει φυτικά φάρμακα (σύγκρινε με την υποσημείωση 6 πιο πάνω). Η διαφθορά της διαδικασίας (μη) έγκρισης του FDA είναι αρκετά ξεκάθαρη, με τα κεφάλαια για έρευνα της φαρμακευτικής βιομηχανίας, και το περιστρεφόμενο άνοιγμα ανάμεσα σε άτομα που δουλεύουν στην κυβέρνηση και την ιδιωτική βιομηχανία (γραφειοκράτες των υπουργείων στο διοικητικό σκέλος έχουν ένα ανάλογο σύστημα με την άμυνα/μυστικές υπηρεσίες/εταιρίες ασφαλείας). Δισεκατομμύρια δολάρια κερδών παίζονται, και πατέντες με φυτά δεν είναι εύκολο να προωθηθούν.

11. Ο αριθμός των ασθενειών και τραυματισμών σε χώρους εργασίας στον ιδιωτικό τομέα ήταν 3,7 εκατομμύρια το 2008, και πάνω απ' τους μισούς είχαν σαν αποτέλεσμα χαμένες μέρες, μεταθέσεις, ή περιορισμούς. 940000 αναφέρθηκαν στο δημόσιο τομέα. Επίσης, «Η προκαταρκτική αποτίμηση των θανάσιμων εργατικών ατυχημάτων στις ΗΠΑ ήταν 5.071 το 2008, ενώ συνολικά το 2007 ήταν 5.657... Η επιβραδύνουσα οικονομία ήταν ένας παράγοντας σε ένα τουλάχιστον μέρος αυτής της μείωσης» (από την ιστοσελίδα του Υπουργείου Εργασίας).

12. «Συνέβησαν περίπου 3,6 εκατομμύρια τραυματισμοί σε αυτοκινητόδρομους στις ΗΠΑ το 2001... Περίπου 3,3 εκατομμύρια απ'

γούρα δεκτες επιτυχημένων θεραπειών. Χιλιάδες ασθένειές τους θεραπεύονται, και οι ζωές παρατείνονται. Αλλά είναι η ποσότητα αυτών των επί πλέον χρόνων, μηνών, ημερών σε διάφορα είδη εξασθενισμένων θεραπειών (όπως η χημειοθεραπεία ή η αιμοκάθαρση ανάμεσα σε άλλες) συγκρίσιμη με την ποιότητα μιας μη-αλλοτριωμένης αδιαμεσολάβητης – αλλά μικρότερης σε διάρκεια ζωής;[8] Τα ζητήματα υγείας φαίνονται ότι κυριαρχούν στους πιο πολλούς αντι-πριμιτιβιστές αναρχικούς, αλλά φαίνεται επίσης ότι δεν υπάρχει μια συγκλίνουσα ανάλυση της κυρίαρχης ιατρικής δομής και της έμφυτης και επακόλουθης θέσμισης του κοινωνικού ελέγχου.[9]

Σε αντίθεση, η φυτική θεραπεία των Ιθαγενών Αμερικανών, Αφρικανών, Ασιατών (παραδοσιακή και μη) και Ευρωπαίων, έχει πολύ μακρύτερη παράδοση, και βασίζεται σε εμπειρική πρόοδο μέσα από τη δοκιμή και το λάθος τόσο των εξασκούμενων όσο και των ασθενών.[10] Πιθανώς ξεκίνησαν με ματίζονται σε αυτοκινητιστικά δυστυχήματα κάθε χρόνο.[12] Αν τα ταξίδια με αυτοκίνητο πρόκειται να συνεχιστούν, τότε η αναρχική επανάσταση θα διώξει τους κακούς οδηγούς από τους δρόμους; Η αυτοδιαχείριση της παραγωγής και η διανομή θα κάνει τους μοτοσικλετιστές, τους ποδηλάτες και τους πεζούς πιο καλά ορατούς στους οδηγούς αυτοκινήτων, λεωφορείων και φορτηγών;΄Η μια αυτό-διαχείριση των τρένων θα αποτρέψει τις εκτροχιάσεις; Θα εμποδίσει η αυτό-διαχείριση τα πλοία να βυθίζονται, να συγκρούονται ή θα σταματήσει τις διαρροές πετρελαίου; Η ομοσπονδία των αυτο-διαχειριζόμενων ναυτιλιακών βιομηχανιών θα είναι ικανή να σταματήσει τη ρύπανση των υδροφόρων οδών;΄Η θα εμποδίσει τους ακούσιους ακρωτηριασμούς και θανάτους θαλάσσιων θηλαστικών;

Μετάφραση-απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ στους ΔΡΟΜΟΥΣ

πειστεί ή να εξαναγκαστεί να κάνει ο,τιδήποτε δεν είναι εθελοντικό. Πολλά από τα σχέδια που προβάλλουν οι αριστεροί αναρχικοί ακούγονται περισσότερο ή λιγότερο – σαν διαχειρισμένες εκδόσεις αυτού που υπάρχει σήμερα, απλά με πιο πολλές εκφάνσεις. Η ρητορική του «χτίζουμε το νέο μέσα από το παλιό» αποφεύγει επιδέξια τού να περιγράψει σαφώς αυτό που είναι, πέρα από τη νομενκλατούρα, αμφισβητήσιμο ως προς το «παλιό».

4. Οι αναρχικοί που έχουν γράψει για τους υποτιθέμενους μαζικούς θανάτους –περιλαμβανομένων των Andrew Flood (στον οποίο αναφέρομαι παρακάτω), Chaz Bufe, Brian Oliver Sheppard, Ian McKay, και – όταν ακόμα το έπαιζε αναρχικός – Murray Bookchin.

5. Τα Νεφρικά Δεδομένα των ΗΠΑ για το 2004 αναφέρουν πάνω από 1 εκατομμύριο ασθενείς που χρειάζονταν αιμοκάθαρση ανά τον κόσμο, ενώ οι θάνατοι ήταν περίπου 250.000 μόνο στις ΗΠΑ ετησίως.

6. Σύμφωνα με την εργασία του S. Starfield's «Είναι όντως οι ΗΠΑ οι καλύτερες στον κόσμο» που δημοσιεύτηκε στο Περιοδικό του Αμερικανικού Ιατρικού Συνδέσμου» 284: 483-85 (2000), καταγράφονται 106.000 περιστατικά με θανάτους από ναρκωτικά το χρόνο, από ιατρικά λάθη στα νοσοκομεία περίπου 20.000, από άχρηστα χειρουργεία περίπου 12.000, και από λάθη στη θεραπεία περίπου 7000.

7. Ο ειδικός στην ιατρική Chaz Bufe μας διαβεβαιώνει στο μοραλιστικό του αριστούργημα «Άκου, Αναρχικέ!» ότι: «Θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο, για παράδειγμα, να υποστηρίξουμε ότι θα ήμαστε καλύτερα χωρίς αντιβιοτικά… Η επιστροφή στο προβιομηχανικό τεχνολογικό επίπεδο 500 χρόνων πριν δε θα θα εξαφάνιζε μόνο τα «μέσα» για την καταπολέμηση ασθενειών… Τα πιο πολλά παιδιά θα πέθαιναν από ασθένειες πριν την ενηλικίωση». Αυτή δεν είναι η μόνη ατεκμηρίωτη θέση στο κατεβατό του Bufe, αλλά είναι από τις πιο (άθελα) ιλαρές. «Τα πιο

Γνώση, UC Press 2009, σ.69). Δυστυχώς άρχισα να διαβάζω το φανταστικό αυτό βιβλίο πολύ αργά για μια πιο ενδελεχή ενσωμάτωση της ανάλυσης του Marks στην εργασία μου.

10.΄Ενας ή δύο θάνατοι μέσα σε μια δεκαετία από ένα φυτικό συμπλήρωμα ή θεραπεία είναι αρκετός για τον FDA για να απαγορέψει φυτικά φάρμακα (σύγκρινε με την υποσημείωση 6 πιο πάνω). Η διαφθορά της διαδικασίας (μη) έγκρισης του FDA είναι αρκετά ξεκάθαρη, με τα κεφάλαια για έρευνα της φαρμακευτικής βιομηχανίας, και το περιστρεφόμενο άνοιγμα ανάμεσα σε άτομα που δουλεύουν στην κυβέρνηση και την ιδιωτική βιομηχανία (γραφειοκράτες των υπουργείων στο διοικητικό σκέλος έχουν ένα ανάλογο σύστημα με την άμυνα/μυστικές υπηρεσίες/εταιρίες ασφαλείας). Δισεκατομμύρια δολάρια κερδών παίζονται, και πατέντες με φυτά δεν είναι εύκολο να προωθηθούν.

11. Ο αριθμός των ασθενειών και τραυματισμών σε χώρους εργασίας στον ιδιωτικό τομέα ήταν 3,7 εκατομμύρια το 2008, και πάνω απ' τους μισούς είχαν σαν αποτέλεσμα χαμένες μέρες, μεταθέσεις, ή περιορισμούς. 940000 αναφέρθηκαν στο δημόσιο τομέα. Επίσης, «Η προκαταρκτική αποτίμηση των θανάσιμων εργατικών ατυχημάτων στις ΗΠΑ ήταν 5.071 το 2008, ενώ συνολικά το 2007 ήταν 5.657… Η επιβραδύνουσα οικονομία ήταν ένας παράγοντας σε ένα τουλάχιστον μέρος αυτής της μείωσης» (από την ιστοσελίδα του Υπουργείου Εργασίας).

12. «Συνέβησαν περίπου 3,6 εκατομμύρια τραυματισμοί σε αυτοκινητόδρομους στις ΗΠΑ το 2001… Περίπου 3,3 εκατομμύρια απ' αυτούς αφορούσαν επιβάτες οχημάτων. Οι υπόλοιποι αφορούν ποδηλάτες». Και «οι απώλειες που καταγράφηκαν συνολικά στις μεταφορές υπολογίζονται σε 45.026 το 2006. Οι θάνατοι σε αυτοκινητόδρομους αντιπροσωπεύουν περίπου το 95% απ' τις καταγραμμένες απώλειες (από την ιστοσελίδα του Υπουργείου Μεταφορών).

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.
Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτό το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από την

Παρασκευή 28 Μαΐου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σαμποτάρονται οι κλειδαριές σε 22 σχολεία της πόλης, σε κέντρο, Φάληρο, Τούμπα, Ανάληψη, Πυλαία, Χαριλάου και Άνω Πόλη.

Δευτέρα 31 Μαΐου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: Ισραηλινά κομάντος επεμβαίνουν με ελικόπτερα στο «Στολίσκο της Ελευθερίας» που αποτελείται από 6 πλοία που μεταφέρουν βοήθεια προς την Παλαι-

γράφει «Ομάδα Αναρχικών Σαμποτέρ Θεσσαλονίκης» αναλαμβάνει την ευθύνη για το σαμποτάζ σε ακυρωτικά μηχανήματα του ΟΑΣΘ σε διάφορα λεωφορεία στην πόλη.

Παρασκευή 11 Ιουνίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Δώδεκα κρατούμενοι στο Μεταγωγών ξεκινούν απεργία πείνας με αίτημα να μεταφερθούν στις φυλακές Διαβατών.

Δευτέρα 14 Ιουνίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ομάδα ατόμων αρπάζει προϊόντα από σούπερ-μάρκετ στη Ροτόντα και μπροστά στην είσοδο του καταστήματος καίει χαρτονομίσματα. Καταστρέφει, επίσης, δύο κάμερες.

Πέμπτη 17 Ιουνίου
ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ: Ξεκινάει το τριήμερο εκδηλώσεων του «Ρεσάλτο» - με προβολές και συζητήσεις, για τα 5 χρόνια λειτουργίας.

Παρασκευή 18 Ιουνίου
ΒΟΛΟΣ: Πορεία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές καλείται από τη «Συνέλευση για την Όξυνση του Κοινωνικού Ταξικού Πολέμου».

ΙΡΛΑΝΔΙΑ: Αρκετά σπίτια εκκενώνονται, καθώς βρίσκεται παγιδευμένο όχημα έξω από αστυνομικό τμήμα στο Aughnacloy, County Tyrone της Β. Ιρλανδίας, μετά από προειδοποιητικό τηλεφώνημα σε εφημερίδα του Μπέλφαστ.

ΥΕΜΕΝΗ: Αντάρτες επιτίθενται τα ξημερώματα με ρουκέτες, πολυβόλα και χειροβομβίδες σε βάση της υπηρεσίας πληροφοριών στο λιμάνι του Άντεν, στη συνοικία Al-Tawahi, όπου κρατούνται ύποπτοι ως μέλη της Αλ-Κάιντα. Σκοτώνονται 10 πράκτορες και 3 άλλα άτομα, ενώ οι αντάρτες αποχωρούν, αφού έχουν απελευθερώσει ορισμένους από τους κρατούμενους.

Σάββατο 19 Ιουνίου

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Συνεχίζεται η επιχείρηση Al-Fath (Νίκη) των ανταρτών, που ξεκίνησε στις 10-5. Πολλές περιφέρειες σε διάφορες επαρχίες έχουν πλέον καταληφθεί από τους αντάρτες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η περιφέρεια Korangal Valley της επαρχίας Κουνάρ, όπου πραγματοποιήθηκαν περίπου 600 επιθέσεις τον τελευταίο καιρό, αναγκάζοντας τους αμερικανούς να υποχωρήσουν από πολλά σημεία.

Επαρχία Badakhshan
1-5: Σκοτώνονται 3 αφγανοί στρατιώτες στην περιφέρεια Κισίμ.

Επαρχία Badghis
Από τις 26-5 ως τις 17-6, σε 4 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 13 ΝΑΤΟικοί και 6 αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Baghlan
Από τις 27-5 ως τις 7-6, σε 2 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 9 αφγανοί στρατιώτες και 4 αμερικανοί.

Επαρχία Balkh
28-5: Σκοτώνονται 6 Αφγανοί στρατιώτες σε συμπλοκή με τους αντάρτες. 20-6: Σκοτώνεται μπάτσος στην περιφέρεια Σολ Γκάρι.

6 ρίχνονται πύραυλοι στο σπίτι του κυβερνήτη της επαρχίας.

Επαρχία Helmand
Από τις 25-5 έως τις 23-6, σε δεκάδες επιχειρήσεις των ανταρτών, κυρίως στην περιοχή Μαρτζά, σκοτώνονται 63 αφγανοί στρατιώτες, 36 μπάτσοι, 3 καναδοί, 47 βρετανοί, 69 αμερικανοί, ενώ σκοτώνονται και τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 26 ΝΑΤΟικών αρμάτων.
25-5: Κατοχικοί ανοίγουν πυρ εναντίον αμάχων και σκοτώνουν ένα άτομο, ενώ συλλαμβάνουν άλλα 9. Στην πόλη Μαϊντάν γίνεται επίθεση με 10 ρουκέτες σε αμερικανική βάση.

Επαρχία Herat
27-5: Γίνεται επίθεση σε αμερικανική βάση στην περιφέρεια Σιντάντ. **1-6**: Βόμβα με στόχο τον διοικητή των μπάτσων της επαρχίας σκοτώνει ένα μπάτσο. **13-6**: Γίνεται επίθεση με ρουκέτες σε ιταλική στρατιωτική βάση.

Επαρχία Kabul
3-6: Επίθεση με 4 ρουκέτες γίνεται σε κυβερνητικό κτίριο, την ώρα της συνάντησης του προέδρου-μαριονέτα Καρζάι με αξιωματούχους (Λόγια Τζίργκα). Αργότερα 4 αντάρτες πραγματοποιούν επίθεση αυτοκτονίας με όπλα και χειροβομβίδες στο κτίριο προκαλώντας μεγάλες απώλειες.

Επαρχία Kandahar
Από τις 25-5 ως τις 22-6, σε 25 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 23 αμερικανοί, 3 καναδοί, 23 μπάτσοι, 67 αφγανοί στρατιώτες, ένας πράκτορας της NDS, 7 συνοριοφύλακες, και τραυματίζονται/σκοτώνονται οι επιβαίνοντες 7 ΝΑΤΟικών αρμάτων και ενός ελικοπτέρου που καταρρίπτεται.
Στις 26-5 ένα όχημα παγιδευμένο με εκρηκτικά εκρήγνυται σε πάρκινγκ γραφείων του κόμματος PRT, σκοτώνοντας 35 κατοχικούς και ντόπιους συνεργάτες τους. **Στις 7-6** ο μαχητής Ziaullah ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα έξω από αστυνομική ακα-

ναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.
Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από την

Παρασκευή 28 Μαΐου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σαμποτάρονται οι κλειδαριές σε 22 σχολεία της πόλης, σε κέντρο, Φάληρο, Τούμπα, Ανάληψη, Πυλαία, Χαριλάου και Άνω Πόλη.

Δευτέρα 31 Μαΐου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: Ισραηλινά κομάντος επεμβαίνουν με ελικόπτερα στο «Στολίσκο της Ελευθερίας» που αποτελείται από 6 πλοία που μεταφέρουν βοήθεια προς την Παλαιστίνη. Εννέα άτομα δολοφονούνται από τους ισραηλινούς. Πρόκειται κυρίως για άτομα τουρκικής καταγωγής, που επέβαιναν στο Mavi Marmara.

Ιούνιος 2010

Τρίτη 1 Ιουνίου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: Δύο παλαιστίνιοι σκοτώνονται σε συμπλοκές με τον ισραηλινό στρατό κοντά στο κιμπούτζ Νιρίμ.

Παρασκευή 4 Ιουνίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ξεκινάει το 3μερο εκδηλώσεων της κατάληψης «Δέλτα» για τα 3 χρόνια της κατάληψης. Περιλαμβάνει προβολές, κουκλοθέατρα, εργαστήρια, συζήτηση για τους Ζαπατίστας και συναυλία.

Δευτέρα 7 Ιουνίου
ΑΙΓΑΛΕΩ: Γίνεται διανομή προϊόντων, που αφαιρούνται από σούπερ-μάρκετ, σε πα-

Δευτέρα 14 Ιουνίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ομάδα ατόμων αρπάζει προϊόντα από σούπερ-μάρκετ στη Ροτόντα και μπροστά στην είσοδο του καταστήματος καίει χαρτονομίσματα. Καταστρέφει, επίσης, δύο κάμερες.

Πέμπτη 17 Ιουνίου
ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ: Ξεκινάει το τριήμερο εκδηλώσεων του «Ρεσάλτο» - με προβολές και συζητήσεις, για τα 5 χρόνια λειτουργίας.

Παρασκευή 18 Ιουνίου
ΒΟΛΟΣ: Πορεία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές καλείται από τη «Συνέλευση για την Όξυνση του Κοινωνικού Ταξικού Πολέμου».

ΙΡΛΑΝΔΙΑ: Αρκετά σπίτια εκκενώνονται, καθώς βρίσκεται παγιδευμένο όχημα έξω από αστυνομικό τμήμα στο Aughnacloy, County Tyrone της Β. Ιρλανδίας, μετά από προειδητοποιητικό τηλεφώνημα σε εφημερίδα του Μπέλφαστ.

ΥΕΜΕΝΗ: Αντάρτες επιτίθενται τα ξημερώματα με ρουκέτες, πολυβόλα και χειροβομβίδες σε βάση της υπηρεσίας πληροφοριών στο λιμάνι του Άντεν, στη συνοικία Al-Tawahi, όπου κρατούνται ύποπτοι ως μέλη της Αλ-Κάιντα. Σκοτώνονται 10 πράκτορες και 3 άλλα άτομα, ενώ οι αντάρτες αποχωρούν, αφού έχουν απελευθερώσει ορισμένους από τους κρατούμενους.

Σάββατο 19 Ιουνίου
ΤΟΥΡΚΙΑ: Οκτώ στρατιώτες σκοτώνονται μετά από επίθεση Κούρδων ανταρτών κοντά στα σύνορα με το Ιράκ.

Πέμπτη 20 Ιουνίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Σκοτώνεται ένας μπάτσος των ρωσικών ειδικών δυνάμεων ΟΜΟΝ από πυροβολισμούς ανταρτών στην πρωτεύουσα του Νταγκεστάν Σαμιλκαλά.

Παρασκευή 21 Ιουνίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Ομάδα ανταρτών επιτίθεται με όπλα και χειροβομβίδες εναντίον ρώσων κατοχικών στο χωριό Σαλάζι της Τσετσενίας. Οι αρχές αποκρύπτουν το γεγονός.

Σάββατο 22 Ιουνίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Τραυματίζονται δύο μπάτσοι όταν δέχονται επίθεση μέσα στο όχημά τους στην πόλη Ναζράν της Ινγκουσετίας.

Συνεχίζεται η επιχείρηση Al-Fath (Νίκη) των ανταρτών, που ξεκίνησε στις 10-5. Πολλές περιφέρειες σε διάφορες επαρχίες έχουν πλέον καταληφθεί από τους αντάρτες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η περιφέρεια Korangal Valley της επαρχίας Κουνάρ, όπου πραγματοποιήθηκαν περίπου 600 επιθέσεις τον τελευταίο καιρό, αναγκάζοντας τους αμερικανούς να υποχωρήσουν από πολλά σημεία.

Επαρχία Badakhshan
1-5: Σκοτώνονται 3 αφγανοί στρατιώτες στην περιφέρεια Κισίμ.

Επαρχία Badghis
Από τις 26-5 ως τις 17-6, σε 4 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 13 ΝΑΤΟικοί και 6 αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Baghlan
Από τις 27-5 ως τις 7-6, σε 2 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 9 αφγανοί στρατιώτες και 4 αμερικανοί.

Επαρχία Balkh
28-5: Σκοτώνονται 6 Αφγανοί στρατιώτες σε συμπλοκή με τους αντάρτες. 20-6: Σκοτώνεται μπάτσος στην περιφέρεια Σολ Γκάρι.

Επαρχία Farah
25-5: Τουλάχιστον 18 κατοχικοί σκοτώνονται και 2 τραυματίζονται σε έκρηξη στην περιφέρεια Μπάκουα. Επίσης, 3 μεταφραστές τους, φέρεται ότι σκοτώθηκαν. **27-5**: Σκοτώνονται 7 μπάτσοι από έκρηξη βόμβας. **8-6**: Σκοτώνονται 5 ΝΑΤΟικοί σε ενέδρα στην περιφέρεια Chamtal.

Επαρχία Faryab
14-6: Ανατινάζεται ΝΑΤΟικό άρμα και στη συμπλοκή που ξεσπάει, οι κατοχικοί υφίστανται μεγάλες απώλειες.

Επαρχία Ghazni
25-5: Ένας ντόπιος κατάσκοπος των αμερικανών που είχε αιχμαλωτιστεί από τους αντάρτες οδήγησε τους κατοχικούς στην έδρα των ανταρτών. Εκεί είχαν τοποθετηθεί 4000 κιλά εκρηκτικών. Η πληροφορία που είχαν διοχετεύσει οι αντάρτες έλεγε για μια συγκεκριμένη ώρα και τόπο συνάντησης.

χων και σκοτώνουν ένα άτομο, ενώ συλλαμβάνουν άλλα 9. Στην πόλη Μαϊντάν γίνεται επίθεση με 10 ρουκέτες σε αμερικανική βάση.

Επαρχία Herat
27-5: Γίνεται επίθεση σε αμερικανική βάση στην περιφέρεια Σιντάντ. **1-6**: Βόμβα με στόχο τον διοικητή των μπάτσων της επαρχίας σκοτώνει ένα μπάτσο. **13-6**: Γίνεται επίθεση με ρουκέτες σε ιταλική στρατιωτική βάση.

Επαρχία Kabul
3-6: Επίθεση με 4 ρουκέτες γίνεται σε κυβερνητικό κτίριο, την ώρα της συνάντησης του προέδρου-μαριονέτα Καρζάι με αξιωματούχους (Λόγια Τζίργκα). Αργότερα 4 αντάρτες πραγματοποιούν επίθεση αυτοκτονίας με όπλα και χειροβομβίδες στο κτίριο προκαλώντας μεγάλες απώλειες.

Επαρχία Kandahar
Από τις 25-5 ως τις 22-6, σε 25 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 23 αμερικανοί, 3 καναδοί, 23 μπάτσοι, 67 αφγανοί στρατιώτες, ένας πράκτορας της NDS, 7 συνοριοφύλακες, και τραυματίζονται/σκοτώνονται οι επιβαίνοντες 7 ΝΑΤΟικών αρμάτων και ενός ελικοπτέρου που καταρρίπτεται. **Στις 26-5** ένα όχημα παγιδευμένο με εκρηκτικά εκρήγνυται στο πάρκινγκ γραφείων του κόμματος PRT, σκοτώνονται 35 κατοχικούς και ντόπιους συνεργάτες τους. **Στις 7-6** ο μαχητής Ziaullah ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα έξω από αστυνομική ακαδημία, ανοίγοντας το δρόμο για άλλους 3 μαχητές, τους Mohammad Saleem, Nim Mohammad και Jumal Gul, που επιτέθηκαν κατόπιν. Συνολικά σκοτώθηκαν 17 μπάτσοι. **Στις 9-6** δολοφονούνται από τους ΝΑΤΟικούς 6 άμαχοι στην περιφέρεια Ζάρι. Στις 12-6 δολοφονούνται άλλοι 35 άμαχοι.

Επαρχία Kapisa
27-5: Τέσσερις γάλλοι κατοχικοί σκοτώνονται σε συγκρούσεις στην περιφέρεια Ταγκίμ. **28-5**: Τρεις γάλλοι κατοχικοί απαλλάσσονται των καθηκότων τους σε μάχη με τους αντάρτες, κατά την οποία σκοτώνεται κι ένας αντάρτης. **29-5**: Σκοτώνονται άλλοι 10 γάλλοι κατοχικοί σε συμπλοκή στην πόλη Ταγκάμπ. **8-6**: Σκοτώνονται 7 γάλλοι κατοχικοί σε ενέδρα.

Επαρχία Khost
Από τις 26-5 ως τις 27-5, σε 3 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 8 αφγανοί

πο την

Παρασκευή 28 Μαΐου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σαμποτάρονται οι κλειδαριές σε 22 σχολεία της πόλης, σε κέντρο, Φάληρο, Τούμπα, Ανάληψη, Πυλαία, Χαριλάου και Άνω Πόλη.

Δευτέρα 31 Μαΐου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: Ισραηλινά κομάντος επεμβαίνουν με ελικόπτερα στο «Στολίσκο της Ελευθερίας» που αποτελείται από 6 πλοία που μεταφέρουν βοήθεια προς την Παλαιστίνη. Εννέα άτομα δολοφονούνται από τους ισραηλινούς. Πρόκειται κυρίως για άτομα τουρκικής καταγωγής, που επέβαιναν στο Mavi Marmara.

Ιούνιος 2010

Τρίτη 1 Ιουνίου
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: Δύο παλαιστίνιοι σκοτώνονται σε συμπλοκές με τον ισραηλινό στρατό κοντά στο κιμπούτζ Νιρίμ.

Παρασκευή 4 Ιουνίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ξεκινάει το 3μερο εκδηλώσεων της κατάληψης «Δέλτα» για τα 3 χρόνια της κατάληψης. Περιλαμβάνει προβολές, κουκλοθέατρα, εργαστήρια, συζήτηση για τους Ζαπατίστας και συναυλία.

Δευτέρα 7 Ιουνίου
ΑΙΓΑΛΕΩ: Γίνεται διανομή προϊόντων, που αφαιρούνται από σούπερ-μάρκετ, σε παρακείμενη λαϊκή αγορά, ενώ μοιράζονται φέιγ-βολάν με την υπογραφή «Οι 40 κλέφτες χωρίς τον Αλή Μπαμπά».

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: Δολοφονούνται 4 παλαιστίνιοι ψαράδες ανοιχτά της Γάζας από ισραηλινούς που επέβαιναν σε φουσκωτά σκάφη και ελικόπτερα.

Τρίτη 8 Ιουνίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Γίνεται εμπρησμός σε εγκαταστάσεις του ΕΟΤ στην οδό Τσιμισκή. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Πυρήνες Άρνησης».

Πέμπτη 10 Ιουνίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ομάδα ατόμων που υπο-

προειδητοποιητικό τηλεφώνημα σε εφημερίδα του Μπέλφαστ.

ΥΕΜΕΝΗ: Αντάρτες επιτίθενται τα ξημερώματα με ρουκέτες, πολυβόλα και χειροβομβίδες σε βάση της υπηρεσίας πληροφοριών στο λιμάνι του Άντεν, στη συνοικία Al-Tawahi, όπου κρατούνται ύποπτοι ως μέλη της Αλ-Κάιντα. Σκοτώνονται 10 πράκτορες και 3 άλλα άτομα, ενώ οι αντάρτες αποχωρούν, αφού έχουν απελευθερώσει ορισμένους από τους κρατούμενους.

Σάββατο 19 Ιουνίου
ΤΟΥΡΚΙΑ: Οκτώ στρατιώτες σκοτώνονται μετά από επίθεση Κούρδων ανταρτών κοντά στα σύνορα με το Ιράκ.

Πέμπτη 20 Ιουνίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Σκοτώνεται ένας μπάτσος των ρωσικών ειδικών δυνάμεων ΟΜΟΝ από πυροβολισμούς ανταρτών στην πρωτεύουσα του Νταγκεστάν Σαμιλκαλά.

Παρασκευή 21 Ιουνίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Ομάδα ανταρτών επιτίθεται με όπλα και χειροβομβίδες εναντίον ρώσων κατοχικών στο χωριό Σαλάζι της Τσετσενίας. Οι αρχές αποκρύπτουν το γεγονός.

Σάββατο 22 Ιουνίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Τραυματίζονται δύο μπάτσοι όταν δέχονται επίθεση μέσα στο όχημά τους στην πόλη Ναζράν της Ινγκουσετίας.

Παρασκευή 25 Ιουνίου
ΙΛΙΟΝ: Ξεκινάει το τριήμερο εκδηλώσεων του Θερσίτη με προβολές, εκδηλώσεις και συζητήσεις.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Να είστε όλοι και όλες καλά!

Κύκλος Σύνταξης

των ανταρτών, σκοτώνονται 13 ΝΑΤΟικοί και 6 αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Baghlan
Από τις 27-5 ως τις 7-6, σε 2 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 9 αφγανοί στρατιώτες και 4 αμερικανοί.

Επαρχία Balkh
28-5: Σκοτώνονται 6 Αφγανοί στρατιώτες σε συμπλοκή με τους αντάρτες. 20-6: Σκοτώνεται μπάτσος στην περιφέρεια Σολ Γκάρι.

Επαρχία Farah
25-5: Τουλάχιστον 18 κατοχικοί σκοτώνονται και 2 τραυματίζονται σε έκρηξη στην περιφέρεια Μπάκουα. Επίσης, 3 μεταφραστές τους, φέρεται ότι σκοτώθηκαν. **27-5**: Σκοτώνονται 7 μπάτσοι από έκρηξη βόμβας. **8-6**: Σκοτώνονται 5 ΝΑΤΟικοί σε ενέδρα στην περιφέρεια Chamtal.

Επαρχία Faryab
14-6: Ανατινάζεται ΝΑΤΟικό άρμα και στη συμπλοκή που ξεσπάει, οι κατοχικοί υφίστανται μεγάλες απώλειες.

Επαρχία Ghazni
25-5: Ένας ντόπιος κατάσκοπος των αμερικανών που είχε αιχμαλωτιστεί από τους αντάρτες οδήγησε τους κατοχικούς στην έδρα των ανταρτών. Εκεί είχαν τοποθετηθεί 4000 κιλά εκρηκτικών. Η πληροφορία που είχαν διοχετεύσει οι αντάρτες έλεγε για μια συγκεκριμένη ώρα και τόπο συνάντησης. Δώδεκα αμερικανικά ελικόπτερα προσέγγισαν το σημείο. Μόλις οι κατοχικοί μπήκαν στο κτίριο, τα εκρηκτικά πυροδοτήθηκαν και πάνω από 60 αμερικανοί και ντόπιοι συνεργάτες τους αφήνουν την τελευταία τους πνοή στο σημείο. **17-6**: Μαχητής πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο το αρχηγείο της επαρχίας. Ντυμένος μπάτσος ανατινάζει όχημα με 1500 κιλά εκρηκτικών και παίρνει μαζί του 15 αφγανούς στρατιώτες και τραυματίζει αρκετούς άλλους.
Από τις 25-5 ως τις 22-6, σε 29 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 35 αμερικανοί, 46 πολωνοί, 31 αφγανοί στρατιώτες, 2 αντάρτες και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 9 ΝΑΤΟικών αρμάτων. **Στις 5-**

Επαρχία Kandahar
Από τις 25-5 ως τις 22-6, σε 25 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 23 αμερικανοί, 3 καναδοί, 23 μπάτσοι, 67 αφγανοί στρατιώτες, ένας πράκτορας της NDS, 7 συνοριοφύλακες, και τραυματίζονται/σκοτώνονται οι επιβαίνοντες 7 ΝΑΤΟικών αρμάτων και ενός ελικοπτέρου που καταρρίπτεται. **Στις 26-5** ένα όχημα παγιδευμένο με εκρηκτικά εκρήγνυται σε πάρκινγκ γραφείων του κόμματος PRT, σκοτώνοντας 35 κατοχικούς και ντόπιους συνεργάτες τους. **Στις 7-6** ο μαχητής Ziaullah ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα έξω από αστυνομική ακαδημία, ανοίγοντας το δρόμο για άλλους 3 μαχητές, τους Mohammad Saleem, Nim Mohammad και Jumal Gul, που επιτέθηκαν κατόπιν. Συνολικά σκοτώθηκαν 17 μπάτσοι. **Στις 9-6** δολοφονούνται από τους ΝΑΤΟικούς 6 άμαχοι στην περιφέρεια Ζάρι. Στις 12-6 δολοφονούνται άλλοι 35 άμαχοι.

Επαρχία Kapisa
27-5: Τέσσερις γάλλοι κατοχικοί σκοτώνονται σε συγκρούσεις στην περιφέρεια Ταγκίμπ. **28-5**: Τρεις γάλλοι κατοχικοί απαλλάσσονται των καθηκόντων τους σε μάχη με τους αντάρτες, κατά την οποία σκοτώνεται κι ένας αντάρτης. **29-5**: Σκοτώνονται άλλοι 10 γάλλοι κατοχικοί σε συμπλοκή στην πόλη Ταγκάμπ. **8-6**: Σκοτώνονται 7 γάλλοι κατοχικοί σε ενέδρα.

Επαρχία Khost
Από τις 26-5 ως τις 27-5, σε 3 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 8 αφγανοί στρατιώτες, 5 μπάτσοι, ενώ σκοτώνονται ή τραυματίζονται όλοι οι επιβαίνοντες ενός ΝΑΤΟικού άρματος. **30-5**: Ο μαχητής Αμπντούλ Γκαφά ανατινάζει το παγιδευμένο όχημα που οδηγεί σε στρατιωτική βάση κοντά στην πόλη Κοστ, παίρνοντας μαζί του 19 αφγανούς στρατιώτες. **19-6**: Σκοτώνονται άμαχοι όταν οι κατοχικοί βομβαρδίζουν σπίτια στην περιφέρεια Μούσα Κελ.

Επαρχία Kunar
Από τις 25-5 ως τις 21-6, σε 11 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 13 αμερικανοί, 19 άλλοι κατοχικοί, 13 αφγανοί στρατιώτες, και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 3 ΝΑΤΟικών αρμάτων. **21-6**: Η μαχη-

ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

τρια Bibi Haimi πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο αμερικανούς και παίρνει μαζί της 10 αμερικανούς και τραυματίζει άλλους 7.

Επαρχία Kunduz
Από τις 29-5 ως τις 17-6, σε 4 επιχειρήσεις των αντάρτών, σκοτώνονται 5 αμερικανοί, 5 γερμανοί, 5 αφγανοί στρατιώτες και οι επιβαίνοντες ενός ΝΑΤΟικού άρματος.

Επαρχία Laghman
9-6: Εκτοξεύονται ρουκέτες στο αεροδρόμιο του Τζαλαλαμπάντ.

Επαρχία Logar
Από τις 25-5 ως τις 23-6 σκοτώνονται 23 αφγανοί στρατιώτες και 55 αμερικανοί, σε 12 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 2 ΝΑΤΟικών αρμάτων. **Στις 14-6** γίνεται επίθεση με όπλα και ρουκέτες εναντίον αμερικανικής εταιρίας. **Στις 18-6** κατοχικοί εισβάλλουν σε σπίτια στην περιφέρεια Καρουάρ, γυναίκες και παιδιά τραυματίζονται από επιθέσεις στρατιωτικών σκυλιών.

Επαρχία Nangarhar
27-5: Ανατινάζεται ένα ΝΑΤΟικό άρμα και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες. **3-6**: Σκοτώνονται 4 αμερικανοί σε επίθεση με ρουκέτα εναντίον άρματος. **14-6**: Σε πολύωρη μάχη σκοτώνονται περίπου 31 αμερικανοί και ντόπιοι συνεργάτες τους.

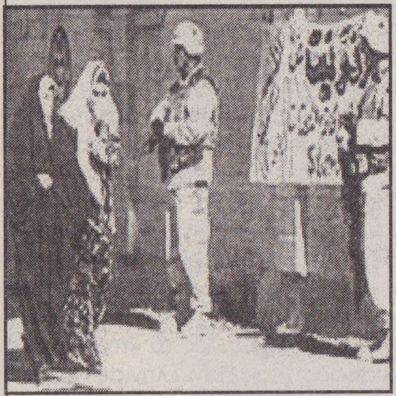
Επαρχία Nemroz
27-5: Ανατινάζεται ένα ΝΑΤΟικό άρμα και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Nooristan
28-5: Σκοτώνονται 9 αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση εναντίον κυβερνητικού κτιρίου. **29-5**: Καταλαμβάνεται η περιφέρεια Μπαργκαμτάλ από τους αντάρτες, με βαριές απώλειες για τους κυβερνητικούς. **19-6**: Σκοτώνονται 16 αμερικανοί κατακτητές και κάποιοι από ελικόπτερο που κατερρίφθη.

Επαρχία Paktia
29-5: Σκοτώνονται 20 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους σε επίθεση εναντίον κομβόι. Επίσης, καταρρίπτεται ένα ελικόπτερο και όλο το πλήρωμα σκοτώνεται. **15-6**: Σκοτώνονται 17 κατοχικοί και ντόπιοι συ-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

29-5 - Επαρχία Σαλαχουντίν. Μπάλαντ. Η αμερικανική βάση «Ανακόντα» (πρώην αλ Μπακρ), από τις σημαντικότερες βάσεις των κατοχικών δυνάμεων στην περιοχή, δέχεται επίθεση ανταρτών με τρία βλήματα των 120 χιλ.
- **Βαγδάτη**. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα, στο πέρασμά της από την περιοχή Ντιράα Ντίζλα του βόρειου προαστίου αλ-Τατζί. Σκοτώνονται δύο στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δύο. Η έκρηξη καταστρέφει, επίσης, δύο από τα οχήματα της περιπόλου.

30-5 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα, τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στα βορειοδυτικά της πόλης, σκάει στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής που μεταφέρει συνταγματάρχη του ιρακινού στρατού. Καταστρέφεται ένα από τα οχήματα.

2-6 - Επαρχία Σαλαχουντίν. Δύο κομβόι αμερικανικών οχημάτων πέφτουν σε βόμβες σε αντίστοιχα σημεία της επαρχίας. Στην πρώτη έκρηξη καταστρέφονται δύο οχήματα, ενώ στη δεύτερη καταστρέφεται ένα όχημα.

στα δυτικά της επαρχίας. Σκοτώνονται δύο στρατιώτες και τραυματίζονται δύο αξιωματικοί.

9-6 - Κιρκούκ. Βόμβα εκρήγνυται στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου νότια της πόλης. Καταστρέφεται τουλάχιστον ένα όχημα.
- **Επαρχία Σαλαχουντίν. Τικρίτ**. Αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον σημείου ελέγχου που είναι επανδρωμένο από σάχουα (πρώην αντάρτες που αρχικά στρατολογήθηκαν από τις κατοχικές δυνάμεις και μετά από την ιρακινή κυβέρνηση), νότια της πόλης, στο χωριό Σντιέρα αλ-Σαχέλ του προαστίου αλ-Σαρκάτ. Σκοτώνονται δύο σάχουα και τραυματίζονται άλλοι δύο.
Σε άλλο σημείο της επαρχίας, **νότια της πόλης Σαμάρα**, συνταγματάρχης της αστυνομίας επιζεί επίθεσης εναντίον του, όταν το αυτοκίνητό του πέφτει σε βόμβα. Τραυματίζεται ελαφρά ο ίδιος και ο οδηγός-σωματοφύλακάς του. Το αυτοκίνητο καταστρέφεται.

10-6 - Δυτική Βαγδάτη. Ο διοικητής των δυνάμεων των σάχουα της αλ-

νεται ένας στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι τρεις.

16-6 - Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το χαμό ενός ακόμη μισθοφόρου τους, από συνθήκες «μη μάχης», δηλαδή γλύστρημα, πέσιμο στο μπάνιο κ.λπ... Οι καταγεγραμμένες απώλειες, του αμερικανικού κατοχικού στρατού μόνο, φθάνουν τις 4.400 από το Μάρτιο του 2003.

18-6 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Αντάρτες πλευρίζουν με δύο αυτοκίνητα δύο χάμμερ που ανήκουν σε περίπολο του ιρακινού στρατού στην περιοχή αλ-Τισίν του δυτικού προαστίου αλ-Καέμ και εκτελούν πέντε στρατιώτες, ενώ τραυματίζουν άλλον ένα. Τέλος, πυρπολούν τα δύο χάμμερ και αποχωρούν.

19-6 - Βασόρα. Εκατοντάδες διαδηλωτές, που διαμαρτύρονται για τη διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος δέχονται πυρά από αστυνομικές δυνάμεις και υπάρχουν απώλειες.

21-6 - Επαρχία Τι-Καρ. Νασιρίγια. Διαδηλωτές που διαμαρτύρονται για τη διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος συγκρούονται με τις αστυνομικές δυνάμεις. Τραυματίζονται είκοσι έξι μπάτσοι, ανάμεσα τους και ένας συνταγματάρχης, ενώ δεν αναφέρονται απώλειες από την πλευρά των διαδηλωτών.

22-6 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Μαγνητική βόμβα τοποθετημένη στο αυτοκίνητο διοικητή των σάχουα της περιοχής αλ-Ναρ αλ-Καμπίρ, Καμίς Σαλέχ, τον σκοτώνει επιτόπου. Ανάλογο «ατύχημα» συμβαίνει νωρίτερα στον διοικητή της σάχουα, Ράαντ Ταμί, νότια της Μπαχράτζ.

Τζαλαλαμπαντ.

Επαρχία Logar
Από τις 25-5 ως τις 23-6 σκοτώνονται 23 αφγανοί στρατιώτες και 55 αμερικανοί, σε 12 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 2 ΝΑΤΟικών αρμάτων. **Στις 14-6** γίνεται επίθεση με όπλα και ρουκέτες εναντίον αμερικανικής εταιρίας. **Στις 18-6** κατοχικοί εισβάλλουν σε σπίτια στην περιφέρεια Καρουάρ, γυναίκες και παιδιά τραυματίζονται από επιθέσεις στρατιωτικών σκυλιών.

Επαρχία Nangarhar
27-5: Ανατινάζεται ένα ΝΑΤΟικό άρμα και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες. **3-6**: Σκοτώνονται 4 αμερικανοί σε επίθεση με ρουκέτα εναντίον άρματος. **14-6**: Σε πολύωρη μάχη σκοτώνονται περίπου 31 αμερικανοί και ντόπιοι συνεργάτες τους.

Επαρχία Nemroz
27-5: Ανατινάζεται ένα ΝΑΤΟικό άρμα και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Nooristan
28-5: Σκοτώνονται 9 αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση εναντίον κυβερνητικού κτιρίου. **29-5**: Καταλαμβάνεται η περιφέρεια Μπαργκαμτάλ από τους αντάρτες, με βαριές απώλειες για τους κυβερνητικούς. **19-6**: Σκοτώνονται 16 αμερικανοί κατακτητές και κάποιοι από ελικόπτερο που κατερρίφθη.

Επαρχία Paktia
29-5: Σκοτώνονται 20 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους σε επίθεση εναντίον κομβόι. Επίσης, καταρρίπτεται ένα ελικόπτερο και όλο το πλήρωμα σκοτώνεται. **15-6**: Σκοτώνονται 17 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους σε ενέδρα.

Επαρχία Paktika
Από τις 31-5 ως τις 19-6, σε 3 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 6 αμερικανοί και 3 αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Parwan
17-6: Σκοτώνονται 2 αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση εναντίον φυλακίου. **21-6**: Σκοτώνονται 4 αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση εναντίον φυλακίου.

Επαρχία Takhar
29-5: Ανατινάζεται όχημα των μπάτσων και σκοτώνονται 3 επιβαίνοντες. **8-6**: Σκοτώνεται άγνωστος αριθμός μπάτσων. **15-6**: Σκοτώνεται άγνωστος αριθμός συνοριοφυλάκων.

Επαρχία Uruzgan
Από τις 26-5 ως τις 23-6, σε 11 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 6 αμερικανοί, 15 άλλοι ΝΑΤΟι-

29-5 - Επαρχία Σαλαχουντίν. Μπάλαντ. Η αμερικανική βάση «Ανακόντα» (πρώην αλ Μπακρ), από τις σημαντικότερες βάσεις των κατοχικών δυνάμεων στην περιοχή, δέχεται επίθεση ανταρτών με τρία βλήματα των 120 χιλ.
- **Βαγδάτη**. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα, στο πέρασμά της από την περιοχή Ντιράα Ντίζλα του βόρειου προαστίου αλ-Τατζί. Σκοτώνονται δύο στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δύο. Η έκρηξη καταστρέφει, επίσης, δύο από τα οχήματα της περιπόλου.

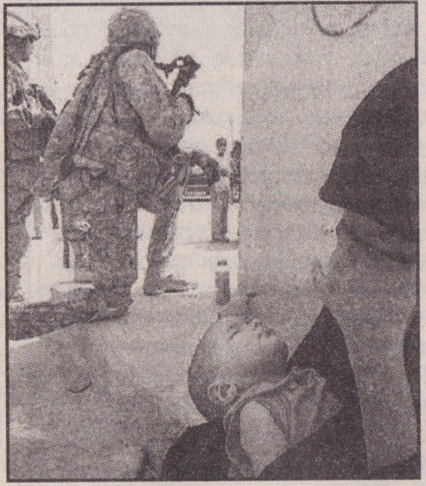
30-5 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Βόμβα, τοποθετημένη στην άκρη δρόμου στα βορειοδυτικά της πόλης, σκάει στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής που μεταφέρει συνταγματάρχη του ιρακινού στρατού. Καταστρέφεται ένα από τα οχήματα.

2-6 - Επαρχία Σαλαχουντίν. Δύο κομβόι αμερικανικών οχημάτων πέφτουν σε βόμβες σε αντίστοιχα σημεία της επαρχίας. Στην πρώτη έκρηξη καταστρέφονται δύο οχήματα, ενώ στη δεύτερη καταστρέφεται ένα όχημα.

4-6 - Επαρχία Μισσάν. Δύο πύραυλοι κατιούσα πλήττουν το Διοικητήριο Επιχειρήσεων στο αεροδρόμιο αλ-Μπατιέρα, βόρεια της πρωτεύουσας της επαρχίας, Αμάρα. Σκοτώνονται δύο ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δύο.

6-6 - Βαγδάτη. Αντάρτης καμικάζι ρίχνει το φορτωμένο με εκρηκτικά όχημά του σε περιπολικό της αστυνομίας, νοτιοδυτικά της πρωτεύουσας. Σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι δέκα. Σε άλλο σημείο, στα δυτικά της πρωτεύουσας, βόμβα που έχει στόχο περίπολο της αστυνομίας, σκοτώνει ένα μπάτσο και τραυματίζει άλλους έξι, ενώ καταστρέφεται και ένα όχημα της περιπόλου. Εξάλλου, μια ακόμη βόμβα σκάει

που αρχικά στρατολογήθηκαν από τις κατοχικές δυνάμεις και μετά από την ιρακινή κυβέρνηση), νότια της πόλης, στο χωριό Σντιέρα αλ-Σαχέλ του προαστίου αλ-Σαρκάτ. Σκοτώνονται δύο σάχουα και τραυματίζονται άλλοι δύο.
Σε άλλο σημείο της επαρχίας, **νότια της πόλης Σαμάρα**, συνταγματάρχης της αστυνομίας επιζεί επίθεσης εναντίον του, όταν το αυτοκίνητό του πέφτει σε βόμβα. Τραυματίζεται ελαφρά ο ίδιος και ο οδηγός-σωματοφύλακάς του. Το αυτοκίνητο καταστρέφεται.

10-6 - Δυτική Βαγδάτη. Ο διοικητής των δυνάμεων των σάχουα της αλ-Αμιρίγια, Μοχάμεντ Αμπάντ Κάχλα, και ένας αξιωματικός ιρακινού στρατού είναι ανάμεσα στους νεκρούς από ισχυρή έκρηξη βόμβας σε σημείο ελέγχου επανδρωμένο από μικτές δυνάμεις. Συνολικά σκοτώνονται τέσσερεις και τραυματίζονται άλλοι δέκα.

12-6 - Επαρχία Σαλαχουντίν. Αντάρτες πυροβολούν εναντίον του οχήματος του αστυνομικού διοικητή ταγματάρχη Καλίντ αλ-Σαχάν, τη στιγμή που κατευθύνεται στο κέντρο της πόλης αλ-Σιργκάτ, 100 χλμ. βόρεια του Τικρίτ, τραυματίζοντας τον θανάσιμα στο κεφάλι και το λαιμό.

14-6 - Νότια Βαγδάτη. Βόμβα έχει στόχο όχημα της αστυνομίας που κινείται κοντά στην αγορά Ρασίντ

18-6 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Αντάρτες πλευρίζουν με δύο αυτοκίνητα δύο χάμμερ που ανήκουν σε περίπολο του ιρακινού στρατού στην περιοχή αλ-Τισίν του δυτικού προαστίου αλ-Καέμ και εκτελούν πέντε στρατιώτες, ενώ τραυματίζουν άλλον ένα. Τέλος, πυρπολούν τα δύο χάμμερ και αποχωρούν.

19-6 - Βασόρα. Εκατοντάδες διαδηλωτές, που διαμαρτύρονται για τη διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος δέχονται πυρά από αστυνομικές δυνάμεις και υπάρχουν απώλειες.

21-6 - Επαρχία Τι-Καρ. Νασιρίγια. Διαδηλωτές που διαμαρτύρονται για τη διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος συγκρούονται με τις αστυνομικές δυνάμεις. Τραυματίζονται είκοσι έξι μπάτσοι, ανάμεσα τους και ένας συνταγματάρχης, ενώ δεν αναφέρονται απώλειες από την πλευρά των διαδηλωτών.

22-6 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Μαγνητική βόμβα τοποθετημένη στο αυτοκίνητο διοικητή των σάχουα της περιοχής αλ-Ναρ αλ-Καμπίρ, Καμίς Σαλέχ, τον σκοτώνει επιτόπου. Ανάλογο "ατύχημα" συμβαίνει νωρίτερα στον διοικητή των σάχουα, Ράαντ Ταμί, νότια της Μπαχράτζ.

23-6 - Κιρκούκ. Η αυτοκινητοπομπή πρώην μέλους του ιρακινού κυνοβουλίου και αστυνομικού διοικητή της αλ-Τουζ και διευθυντή του τμήματος άμεσης δράσης του Κιρκούκ, δέχεται επίθεση με βόμβα. Τραυματίζονται τουλάχιστον δύο μπάτσοι και καταστρέφεται ένα όχημα.

24-6 - Ανατολική Βαγδάτη. Δύο απανωτές εκρήξεις συμβαίνουν κοντά σε όχημα αστυνομικής περιπόλου στην οδό Παλεστάιν. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι οκτώ.
- **Επαρχία Νίνγια. Δυτική Μοσούλη**. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στη συνοικία αλ-Ικτεσαντιγίν σκοτώνοντας τρεις μπάτσους.

Επαρχία Nooristan
28-5: Σκοτώνονται 9 αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση εναντίον κυβερνητικού κτιρίου. **29-5**: Καταλαμβάνεται η περιφέρεια Μπαργκαμτάλ από τους αντάρτες, με βαριές απώλειες για τους κυβερνητικούς. **19-6**: Σκοτώνονται 16 αμερικανοί κατακτητές και κάποιοι από ελικόπτερο που κατερρίφθη.

Επαρχία Paktia
29-5: Σκοτώνονται 20 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους σε επίθεση εναντίον κομβόι. Επίσης, καταρρίπτεται ένα ελικόπτερο και όλο το πλήρωμα σκοτώνεται. **15-6**: Σκοτώνονται 17 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους σε ενέδρα.

Επαρχία Paktika
Από τις 31-5 ως τις 19-6, σε 3 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 6 αμερικανοί και 3 αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Parwan
17-6: Σκοτώνονται 2 αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση εναντίον φυλακίου. **21-6**: Σκοτώνονται 4 αφγανοί στρατιώτες σε επίθεση εναντίον φυλακίου.

Επαρχία Takhar
29-5: Ανατινάζεται όχημα των μπάτσων και σκοτώνονται 3 επιβαίνοντες. **8-6**: Σκοτώνεται άγνωστος αριθμός μπάτσων. **15-6**: Σκοτώνεται άγνωστος αριθμός συνοριοφυλάκων.

Επαρχία Uruzgan
Από τις 26-5 ως τις 23-6, σε 11 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 6 αμερικανοί, 15 άλλοι ΝΑΤΟικοί, 31 αφγανοί στρατιώτες και 6 αφγανοί αξιωματούχοι.

Επαρχία Wardak
Από τις 28-5 έως τις 23-6, σε 12 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 13 αμερικανοί, 5 πολωνοί, 24 αφγανοί στρατιώτες, και οι επιβαίνοντες 5 ΝΑΤΟικών αρμάτων.

Επαρχία Zabul
Από τις 26-5 ως τις 23-6, σε 23 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 42 αμερικανοί, 9 ρουμάνοι, 19 άλλοι ΝΑΤΟικοί,5 μπάτσοι και 59 αφγανοί στρατιώτες, και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 7 ΝΑΤΟικών αρμάτων.

δρόμου στα βορειοδυτικά της πόλης, σκάει στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής που μεταφέρει συνταγματάρχη του ιρακινού στρατού. Καταστρέφεται ένα από τα οχήματα.

2-6 - Επαρχία Σαλαχουντίν. Δύο κομβόι αμερικανικών οχημάτων πέφτουν σε βόμβες σε αντίστοιχα σημεία της επαρχίας. Στην πρώτη έκρηξη καταστρέφονται δύο οχήματα, ενώ στη δεύτερη καταστρέφεται ένα όχημα.

4-6 - Επαρχία Μισσάν. Δύο πύραυλοι κατιούσα πλήττουν το Διοικητήριο Επιχειρήσεων στο αεροδρόμιο αλ-Μπατιέρα, βόρεια της πρωτεύουσας της επαρχίας, Αμάρα. Σκοτώνονται δύο ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δύο.

6-6 - Βαγδάτη. Αντάρτης καμικάζι ρίχνει το φορτωμένο με εκρηκτικά όχημά του σε περιπολικό της αστυνομίας, νοτιοδυτικά της πρωτεύουσας. Σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι δέκα. Σε άλλο σημείο, στα δυτικά της πρωτεύουσας, βόμβα που έχει στόχο περίπολο της αστυνομίας, σκοτώνει ένα μπάτσο και τραυματίζει άλλους έξι, ενώ καταστρέφεται και ένα όχημα της περιπόλου. Εξάλλου, μια ακόμη βόμβα σκάει στο πέρασμα περιπόλου της αστυνομίας, ανατολικά της πρωτεύουσας, τραυματίζοντας επτά μπάτσους.
- Μοσούλη. Αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον σημείου ελέγχου δυτικά της πόλης, σκοτώνοντας έναν ιρακινό στρατιώτη και τραυματίζοντας άλλον ένα.

7-6 - Βαγδάτη. Ένας αξιωματικός του ιρακινού στρατού σκοτώνεται όταν εκρήγνυται μαγνητική βόμβα τοποθετημένη στο αυτοκίνητό του.
- Επαρχία Ανμπάρ. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα

10-6 - Δυτική Βαγδάτη. Ο διοικητής των δυνάμεων των σάχουα της αλ-Αμιρίγια, Μοχάμεντ Αμπάντ Κάχλα, και ένας αξιωματικός ιρακινού στρατού είναι ανάμεσα στους νεκρούς από ισχυρή έκρηξη βόμβας σε σημείο ελέγχου επανδρωμένο από μικτές δυνάμεις. Συνολικά σκοτώνονται τέσσερεις και τραυματίζονται άλλοι δέκα.

12-6 - Επαρχία Σαλαχουντίν. Αντάρτες πυροβολούν εναντίον του οχήματος του αστυνομικού διοικητή ταγματάρχη Καλίντ αλ-Σαχάν, τη στιγμή που κατευθύνεται στο κέντρο της πόλης αλ-Σιργκάτ, 100 χλμ. βόρεια του Τικρίτ, τραυματίζοντας τον θανάσιμα στο κεφάλι και το λαιμό.

14-6 - Νότια Βαγδάτη. Βόμβα έχει στόχο όχημα της αστυνομίας που κινείται κοντά στην αγορά Ρασίντ. Σκοτώνεται ένας συνταγματάρχης και ένας μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις.
- Επαρχία Σαλαχουντίν. Βόμβα εκρήγνυται κοντά σε σημείο ελέγχου που είναι επανδρωμένο από σάχουα, στην περιοχή Σγίντ-Γκαρίμπ νότια του Μπάλαντ. Σκοτώνονται δύο σάχουα και τραυματίζεται άλλος ένας.

15-6 - Μοσούλη. Το απογευματάκι, περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στην περιοχή Μασιέρφα, δυτικά της πόλης. Σκοτώ-

τους και ένας συνταγματάρχης, ενώ δεν αναφέρονται απώλειες από την πλευρά των διαδηλωτών.

22-6 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Μαγνητική βόμβα τοποθετημένη στο αυτοκίνητο διοικητή των σάχουα της περιοχής αλ-Ναρ αλ-Καμπίρ, Καμίς Σαλέχ, τον σκοτώνει επιτόπου. Ανάλογο «ατύχημα»συμβαίνει νωρίτερα στον διοικητή των σάχουα, Ράαντ Ταμί, νότια της Μπαχράτζ.

23-6 - Κιρκούκ. Η αυτοκινητοπομπή πρώην μέλους του ιρακινού κυνοβουλίου και αστυνομικού διοικητή της αλ-Τουζ και διευθυντή του τμήματος άμεσης δράσης του Κιρκούκ, δέχεται επίθεση με βόμβα. Τραυματίζονται τουλάχιστον δύο μπάτσοι και καταστρέφεται ένα όχημα.

24-6 - Ανατολική Βαγδάτη. Δύο απανωτές εκρήξεις συμβαίνουν κοντά σε όχημα αστυνομικής περιπόλου στην οδό Παλεστάιν. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι οκτώ.
- Επαρχία Νίνγια. Δυτική Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στη συνοικία αλ-Ικτεσαντιγίν σκοτώνοντας τρεις μπάτσους.

Αθήνα 2014

Μία σειρά από ποδήλατα mountain. Ένα δρομάκι πάρκου πνιγμένο στο πράσινο. Ένα ολάνθιστο λιβάδι. Ένα ποταμάκι με πλατάνια! Τι ωραία να ζούσαμε εκεί!

Από την άλλη, η μαύρη απελπισία. Η Ακρόπολη πνιγμένη στο καυσαέριο. Γκρίζες πολυκατοικίες. Σκουπιδοντενεκέδες ξέχειλοι που ζέχνουν. Ένας κουρελής γεράκος που κάθεται μόνος του σε ένα σαραβαλιασμένο παγκάκι σε μια άθλια πλατεία. Πλήθη από μετανάστες. Δάση από ταράτσες, τέντες και κεραίες. Και ο Αρμαγεδδών. Το τέρας με τις χίλιες πύρινες γλώσσες που έφαγε την Πάρνηθα το 2007.

Δεν είναι έκθεση φωτογραφίας, δημοτικού σχολείου με θέμα «Προστατεύω το Περιβάλλον», είναι το έντυπο που εξέδωσε το ΥΠΕΚΑ (Υπουργείο Περιβάλλοντος και Κλιματικής Αλλαγής(!) για το «νέα» σχέδια ανάπλασης της Αττικής που ακούει στο όνομα «Αθήνα-Αττική 2014»

Κάπως έτσι, με άφθονο λυρισμό και κιτς φωτογραφικές αντιθέσεις, όπως η ζωφόρος του Παρθενώνα vs το μπαλκόνι της θείας Μαριγώς στα Πετράλωνα, επιχειρεί η υπουργός, η Τίνα η Μπιρμπίλη, να ενημερώσει τους ...Αθηναίους για την αθλιότητα που ζουν καθημερινά. Από αυτό το έντυπο μαθαίνουμε έκπληκτοι ότι η Αθήνα αντιμετωπίζει περιβαλλοντικό πρόβλημα (!), ανεργία και κοινωνικούς αποκλεισμούς (!!) και μάλιστα έχασε και την ταυτότητά της...

Ο βαρύγδουπος τίτλος «Αθήνα-

θαρτη θάλασσα. Αυτή η κατεδάφιση (που θα είχε γίνει εντελώς δωρεάν από τους φυσικούς νόμους σε λίγο καιρό) είναι το πρώτο και μάλλον το τελευταίο έργο της Μπιρμπίλη.

Έχουμε ξαναγράψει επανειλημμένως, ότι κάθε απόπειρα ανάπλασης επιχειρεί να αλλάξει βίαια το χαρακτήρα μιας περιοχής, επιβάλλοντας τους νέους όρους επιβολής και εκμετάλλευσης στους κατοίκους και στους επισκέπτες, η δε κατασταλτική επιβολή είναι κάτι παραπάνω από αναγκαία. Η άλωση της συλλογικής μνήμης και η συνεπακόλουθη άμβλυνση των κοινωνικών αντιστάσεων είναι, ίσως, το σημαντικότερο διακύβευμα των αναμορφωτών της πόλης.

Βέβαια θα πάρει κανείς στα σοβαρά την εξαγγελθείσα πεζοδρόμηση της ...Πανεπιστημίου και μάλιστα στο 2010; Η μεγαλομανία είναι και αυτή ένα γνώρισμα της εξουσιαστών. Το πιθανότερο είναι ότι σε λίγο καιρό θα πεζοδρομηθεί από μόνη της, όπως και όλο το κέντρο, από τους εξαγριωμένους διαδηλωτές. Ποιο τραμ στην πανεπιστημίου, ποιες καντάδες και ποιοι ποδηλάτες...

Η Τίνα Μπιρμπίλη δεν είναι μόνη της. Στο πλάι της, εκτός από τους πολυεθνικούς πράσινους εργολάβους, έχει την αριστερή πανεπιστημιακή νομενκλατούρα, τον δίκυκλο συρφετό, τα «κινήματα πόλης», τα «γαλατικά χωριά», και διάφορα άλλα, αριστερής προέλευσης, νεοπλάσματα.

Εξ άλλου, οι εξαγγελθείσες επεμβάσεις σε «προβληματικές», ως προς την συνύπαρξη ντόπιων και μεταναστών, περιοχές, κάθε άλλο πάρα τυχαία είναι. Η τωρινή αλλά και η σχεδιαζόμενη κρατική επέμβαση στον Άγιο Παντελεήμονα και την πλ. Αττικής αλλά και στο ιστορικό κέντρο, και μάλιστα με διυπουργικό χαρακτήρα (από μεικτά σώματα αστυνομικών, υγειονομικών, εφοριακών) έρχεται απλώς να επιβεβαιώσει το ποιος είναι

«Ελεύθερη αγορά» και κομματικός στρατός

Ποιος είπε ότι η «εργατική τάξη» με μπροστάρηδες τα «ταξικά» συνδικάτα δεν μπορεί να βάλει γκολ στα γήπεδα των σκληρών κοινωνικών αναμετρήσεων, κόντρα στην αφρόκρεμα του διεθνούς και ντόπιου τζετ σετ;

Φυσικά δεν αναφερόμαστε στο περήφανο γκολ των εργατών-στρατιωτών-ποδοσφαιριστών της Λαϊκής Δημοκρατίας της Βορείου Κορέας κατά της πανίσχυρης (ποδοσφαιρικά) Βραζιλίας, αλλά στην μεγάλη ταξική τρικυμία που συγκλονίζει ένα φαινομενικά ασήμαντο λιμάνι, με πολιτικές, διπλωματικές και άλλες προεκτάσεις.

Μετά από μια απαραίτητη ανάπαυλα από τον πολυήμερο λουλουδοπόλεμο στον χιλιοτραγουδισμένο Πειραιά, οι μπουρλοτιέρηδες μας, έβαλαν πλώρη για έναν σχετικά άγνωστο στους πολλούς, λιμάνι, αλλά με μεγάλη σημασία για τα εγχώρια εφοπλιστικά συμφέροντα, όπως θα δούμε παρακάτω.

Εδώ και δύο εβδομάδες τα «ταξικά ναυτεργατικά σωματεία» ΠΕΜΕΝ-ΣΤΕΦΕΝΣΩΝ εφαρμόζοντας απόφαση της Πανελλήνιας Ναυτικής Ομοσπονδίας (ΠΝΟ) έχουν καταλάβει τις μπουκαπόρτες από τα οχηματαγωγά ROPAX I & I με αίτημα να προσληφθούν και έλληνες ναυτικοί στα πληρώματα των δύο πλοίων, που απαρτίζονται από αλλοδαπούς, ανασφάλιστους και χαμηλόμισθους. Όπως ήταν αναμενόμενο, ο τοπικός εισαγγελέας μετά από αίτημα της πλοιοκτήτριας εταιρίας, διέταξε την άμεση λύση της κατάληψης στα δύο πλοία.

Τι περίεργο, όμως! Το λιμενικό και η αστυνομία της Κορίνθου στην αρχή έκαναν πως δεν άκουγαν. Κατόπιν δήλωσαν πως «δεν έχουν αρκετές δυνάμεις» και δεν μπορούν να τα βάλουν με τους θαλασσόλυκους του ΠΑΜΕ, πως είναι αναρμόδιοι, κ.τ.λ., κ.τ.λ. Άσε που κάνει πολύ ζέστη και είναι ανάγκη οι υδρόμπατσοι να προστατεύονται από τον καυτό ήλιο με τέντες.

«Τέντες;!...»

Κάπως έτσι ενεπλάκη και το όνομα του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Ιωάννη Τέντε. Για να μην διασυρθεί τελείως το κύρος του ανώτατου εισαγγελικού λειτουργού, διατάχθηκε από την εισαγγελία του Άρειου Πάγου να διατυπωθούν γραπτώς εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος οι λόγοι που δεν επεμβαίνει το λιμενικό, κ.τ.λ., κ.τ.λ. και βλέπουμε. Την ίδια ώρα ξεκινά πολυήμερη διαπραγμάτευση ανάμεσα στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας, εκπροσώπων των ναυτεργατών και της πλοιοκτήτριας εταιρίας η οποία όμως δεν προσέρχεται και απειλεί με προσφυγή στην ΕΕ.

Τα ανυπόφορα πουλέν του εφοπλιστή Αλαφούζου (ΣΚΑΙ-ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ) καθημερινά χαλούν τον κόσμο για την «νέα συνδικαλιστική αυθαιρεσία» του ΠΑΜΕ και θα έχουν προφανώς τους λόγους τους. Όπως και οι λοιποί τηλεοπτικοί σταθμοί που ανήκουν επίσης σε εφοπλιστές, και κάνουν πως δεν βλέπουν...

Τι συμβαίνει με την «τελευταία κομμουνιστική χώρα της Ευρώπης», που λένε και οι εθνικισταί;

Η απάντηση δεν βρίσκεται βέβαια στις ντουντούκες των Κανάρηδων της «εργατικής τάξης» που έχουν την μαγική ιδιότητα να γητεύουν τις πάνοπλες διμοιρίες, τους αστυνομικούς διοικητές και τους υπουργούς που εγκαταλείπουν, χωρίς δεύτερη κουβέντα, υπουργικά γραφεία και νομοσχέδια στη μέση, για να στρογγυλοκαθίσει το ΠΑΜΕ και να κάνει «κατάληψη».

Ο μαινόμενος εφοπλιστικός ανταγωνισμός σε μια «αγορά», όπως αυτή της θαλάσσιας εμπορευματικής σύνδεσης Ελλάδας-Ιταλίας, που εμφανίζει σημαντική πτώση κερδών, δεν θα μπορούσε να αντέξει εύκολα τον ερχομό ενός νέου ανταγωνιστή, με φθηνότερα δρομολόγια για μεταφορά φορτηγών, σε πιο συμφέρουσα γραμμή (Κόρινθος-Ραβέννα αντί για Πάτρα-Ανκόνα) και μάλιστα επιδοτούμενη από πρόγραμμα της ΕΕ.

Έχουν δίκιο, λοιπόν, να γκρινιάζουν οι «εγχώριοι» εφοπλιστές (Παναγόπουλοι, Βαρδινογιάννηδες, κ.λπ.) για την «κατάφωρη αδικία και τον αθέμιτο ανταγωνισμό εις βάρος της ελληνικής ναυτιλίας». Και να εκβιάσουν εμμέσως ότι, αν δεν τηρηθούν οι «κανόνες ανταγωνισμού», θα αλλάξουν σημαία με ό,τι αυτό συνεπάγεται...

Από την άλλη, η μαύρη απελπισία. Η Ακρόπολη πνιγμένη στο καυσαέριο. Γκρίζες πολυκατοικίες. Σκουπιδοντενεκέδες ξέχειλοι που ζέχνουν. Ένας κουρελής γεράκος που κάθεται μόνος του σε ένα σαραβαλιασμένο παγκάκι σε μια άθλια πλατεία. Πλήθη από μετανάστες. Δάση από ταράτσες, τέντες και κεραίες. Και ο Αρμαγεδδών. Το τέρας με τις χίλιες πύρινες γλώσσες που έφαγε την Πάρνηθα το 2007.

Δεν είναι έκθεση φωτογραφίας, δημοτικού σχολείου με θέμα «Προστατεύω το Περιβάλλον», είναι το έντυπο που εξέδωσε το ΥΠΕΚΑ (Υπουργείο Περιβάλλοντος και Κλιματικής Αλλαγής(!) για το «νέα» σχέδια ανάπλασης της Αττικής που ακούει στο όνομα «Αθήνα-Αττική 2014»

Κάπως έτσι, με άφθονο λυρισμό και κιτς φωτογραφικές αντιθέσεις, όπως η ζωφόρος του Παρθενώνα vs το μπαλκόνι της θείας Μαριγώς στα Πετράλωνα, επιχειρεί η υπουργός, η Τίνα η Μπιρμπίλη, να ενημερώσει τους ...Αθηναίους για την αθλιότητα που ζουν καθημερινά. Από αυτό το έντυπο μαθαίνουμε έκπληκτοι ότι η Αθήνα αντιμετωπίζει περιβαλλοντικό πρόβλημα (!), ανεργία και κοινωνικούς αποκλεισμούς (!!) και μάλιστα έχασε και την ταυτότητά της...

Ο βαρύγδουπος τίτλος «Αθήνα-2014», δόθηκε επίτηδες για να θυμίζει το ολύμπιο «κάλλος» και την αποφασιστικότητα του οδοστρωτήρα Αθήνα-2004 να ισοπεδώσει ό,τι είχε απομείνει όρθιο στην Αττική για την ολυμπιακή πολεμική σύρραξη του 2004. Βούλωσε ποτάμια, αλυσόδεσε τις ακτές με μπετόν και ατσάλι, ξερίζωσε δέντρα, έσκαψε, έκτισε, τρύπησε, διαμέλισε, καταβρόχθισε την γη, τη θάλασσα και τον αέρα.

Βέβαια τότε, το κράτος και οι πολυεθνικοί σπόνσορες πλήρωναν και μάλιστα αδρά. Σκότωναν και πλήρωναν. Τώρα όμως;

Το τωρινό πόνημα, αντιγραφή ρυθμιστικών σχεδίων που συντάχτηκαν από διάφορους υπουργούς στο παρελθόν, μετά από την μετα-ολυμπιακή ακινησία της «μαύρης πενταετίας» έρχεται να αποδείξει στους κακόπιστους ότι η Δυναστεία των Παπαν-

νικών αντιστάσεων είναι, ίσως, το σημαντικότερο διακύβευμα των αναμορφωτών της πόλης.

Βέβαια θα πάρει κανείς στα σοβαρά την εξαγγελθείσα πεζοδρόμηση της ...Πανεπιστημίου και μάλιστα στο 2010; Η μεγαλομανία είναι και αυτή ένα γνώρισμα της εξουσιαστών. Το πιθανότερο είναι ότι σε λίγο καιρό θα πεζοδρομηθεί από μόνη της, όπως και όλο το κέντρο, από τους εξαγριωμένους διαδηλωτές. Ποιο τραμ στην πανεπιστημίου, ποιες καντάδες και ποιοι ποδηλάτες...

Η Τίνα Μπιρμπίλη δεν είναι μόνη της. Στο πλάι της, εκτός από τους πολυεθνικούς πράσινους εργολάβους, έχει την αριστερή πανεπιστημιακή νομενκλατούρα, τον δίκυκλο συρφετό, τα «κινήματα πόλης», τα «γαλατικά χωριά», και διάφορα άλλα, αριστερής προέλευσης, νεοπλάσματα.

Εξ άλλου, οι εξαγγελθείσες επεμβάσεις σε «προβληματικές», ως προς την συνύπαρξη ντόπιων και μεταναστών, περιοχές, κάθε άλλο πάρα τυχαία είναι. Η τωρινή αλλά και η σχεδιαζόμενη κρατική επέμβαση στον Άγιο Παντελεήμονα και την πλ. Αττικής αλλά και στο ιστορικό κέντρο, και μάλιστα με διυπουργικό χαρακτήρα (από μεικτά σώματα αστυνομικών, υγειονομικών, εφοριακών) έρχεται απλώς να επιβεβαιώσει το ποιος είναι το «μεγάλο αφεντικό».

Οι, προεκλογικού χαρακτήρα, φατριαστικές συγκρούσεις, ανάμεσα σε διάφορες ομάδες που διεκδικούσαν τον δικό τους ζωτικό χώρο, δυστυχώς και με την συμμετοχή ενός ευάριθμου πλήθους αφελών ή και καλοπροαίρετων με θολωμένη αντιφασιστική θεώρηση, γκρίζαραν ολόκληρες γειτονιές, που έγιναν απλησίαστες από τους «μεν» ή τους «δε». Ώρα για «εξυγίανση», λοιπόν.

Η πόλη είναι αδιαμφισβήτητα ένα κρατικό τρόπαιο. Είναι ένας περίπλοκος, σπάταλος και αντιανθρώπινος μηχανισμός, που καταβροχθίζει αδιάκοπα τη γη και τους ανθρώπους. Η εξέλιξη των πόλεων ακολουθεί κατά πόδας την εξέλιξη και την συγκέντρωση της εξουσίας. Τα χωριά του περασμένου αιώνα έχουν γίνει φυλακές-μεγαθήρια για δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων. Ο ελεύθερος-έγκλειστος

πόρτες από τα οχηματαγωγά ROPAX I & I με αίτημα να προσληφθούν και έλληνες ναυτικοί στα πληρώματα των δύο πλοίων, που απαρτίζονται από αλλοδαπούς, ανασφάλιστους και χαμηλόμισθους. Όπως ήταν αναμενόμενο, ο τοπικός εισαγγελέας μετά από αίτημα της πλοιοκτήτριας εταιρίας, διέταξε την άμεση λύση της κατάληψης στα δύο πλοία.

Τι περίεργο, όμως! Το λιμενικό και η αστυνομία της Κορίνθου στην αρχή έκαναν πως δεν άκουγαν. Κατόπιν δήλωσαν πως «δεν έχουν αρκετές δυνάμεις» και δεν μπορούν να τα βάλουν με τους θαλασσόλυκους του ΠΑΜΕ, πως είναι αναρμόδιοι, κ.τ.λ., κ.τ.λ. Άσε που κάνει πολύ ζέστη και είναι ανάγκη οι υδρόμπατσοι να προστατεύονται από τον καυτό ήλιο με τέντες.

«Τέντες;!...»

Κάπως έτσι ενεπλάκη και το όνομα του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Ιωάννη Τέντε. Για να μην διασυρθεί τελείως το κύρος του ανώτατου εισαγγελικού λειτουργού, διατάχθηκε από την εισαγγελία του Άρειου Πάγου να διατυπωθούν γραπτώς εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος οι λόγοι που δεν επεμβαίνει το λιμενικό, κ.τ.λ., κ.τ.λ. και βλέπουμε. Την ίδια ώρα ξεκινά πολυήμερη διαπραγμάτευση ανάμεσα στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας, εκπροσώπων των ναυτεργατών και της πλοιοκτήτριας εταιρίας η οποία όμως δεν προσέρχεται και απειλεί με προσφυγή στην ΕΕ.

Τα ανυπόφορα πουλέν του εφοπλιστή Αλαφούζου (ΣΚΑΙ-ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ) καθημερινά χαλούν τον κόσμο για την «νέα συνδικαλιστική αυθαιρεσία» του ΠΑΜΕ και θα έχουν προφανώς τους λόγους τους. Όπως και οι λοιποί τηλεοπτικοί σταθμοί που ανήκουν επίσης σε εφοπλιστές, και κάνουν πως δεν βλέπουν...

Τι συμβαίνει με την «τελευταία κομμουνιστική χώρα της Ευρώπης», που λένε και οι εθνικισταί;

Η απάντηση δεν βρίσκεται βέβαια στις ντουντούκες των Κανάρηδων της «εργατικής τάξης» που έχουν την μαγική ιδιότητα να γητεύουν τις πάνοπλες διμοιρίες, τους αστυνομικούς διοικητές και τους υπουργούς που εγκαταλείπουν, χωρίς δεύτερη κουβέντα, υπουργικά γραφεία και νομοσχέδια στη μέση, για να στρογγυλοκαθίσει το ΠΑΜΕ και να κάνει «κατάληψη».

Ο μαινόμενος εφοπλιστικός ανταγωνισμός σε μια «αγορά», όπως αυτή της θαλάσσιας εμπορευματικής σύνδεσης Ελλάδας-Ιταλίας, που εμφανίζει σημαντική πτώση κερδών, δεν θα μπορούσε να αντέξει εύκολα τον ερχομό ενός νέου ανταγωνιστή, με φθηνότερα δρομολόγια για μεταφορά φορτηγών, σε πιο συμφέρουσα γραμμή (Κόρινθος-Ραβέννα αντί για Πάτρα-Ανκόνα) και μάλιστα επιδοτούμενη από πρόγραμμα της ΕΕ.

Έχουν δίκιο, λοιπόν, να γκρινιάζουν οι «εγχώριοι» εφοπλιστές (Παναγόπουλοι, Βαρδινογιάννηδες, κ.λπ.) για την «κατάφωρη αδικία και τον αθέμιτο ανταγωνισμό εις βάρος της ελληνικής ναυτιλίας». Και να εκβιάσουν εμμέσως ότι, αν δεν τηρηθούν οι «κανόνες ανταγωνισμού», θα αλλάξουν σημαία με ό,τι αυτό συνεπάγεται...

Και αφού δεν μπορεί να δώσει τη λύση η «ελεύθερη αγορά», ας τη δώσει ο κομματικός στρατός!

Είναι φανερό ότι όσο αγριεύουν τα πράγματα στον κοινωνικό χώρο, τόσο θα πληθαίνουν οι βαρύγδουπες κινηματικές «νίκες», οι συμβολικές καταλήψεις υπουργείων και άλλων δημοσίων κτιρίων και οι πολυπληθείς παρελάσεις «αδρανών υλικών».

Ακόμα και μια συμβολική Οκτωβριανή «κατάληψη» της Βουλής να περιμένουμε με φόντο τις δημοτικές (και όχι μόνο...) εκλογές!

Από το www.anarchypress.gr

Κορίτσια ο ...στόλος!!!

Από τις κορυφαίες στιγμές της σουρεαλιστικής φαρσοκωμωδίας με φόντο τους λιγοστούς τουρίστες που περίμεναν να επιβιβαστούν προς αναχώρηση σε κάποιο από τα κρουαζιερόπλοια στο λιμάνι του Πειραιά.

Οι τουρίστες και όσοι τυχεροί περαστικοί περνούσαν κατά τις οκτώ το πρωί της 1ης Ιούνη από την Ακτή Ξαβερίου είχαν την τύχη να παρακολουθήσουν, εντελώς δωρεάν, ένα «θέ-

μό του πεντοζάλη, οι εκπρόσωποι εμπόρων και τουριστικών επιχειρήσεων έραιναν με λουλούδια τους τουρίστες με παραινέσεις «Να μας ξανάρθετε! Να μας ξανάρθετε!»

Δυστυχώς όμως γι' αυτούς, οι συμπαθέστατοι έμποροι δεν έπαιζαν μόνοι στο γήπεδο. Απέναντι τους το ηρωικό ΠΑΜΕ, «ο φόβος και ο τρόμος του κεφαλαίου», είχε από νωρίς παραταχθεί στο λιμάνι. Τα εργατικά στρατεύματα είχαν αναπτυχθεί αθόρυβα αποκλείοντας τις δυο εισόδους του λιμανιού και εμποδίζοντας με αυτό τον τρόπο την ...αναχώρηση

Κάπως έτσι, με άφθονο λυρισμό και κιτς φωτογραφικές αντιθέσεις, όπως η ζωφόρος του Παρθενώνα vs το μπαλκόνι της θείας Μαριγώς στα Πετράλωνα, επιχειρεί η υπουργός, η Τίνα η Μπιρμπίλη, να ενημερώσει τους ...Αθηναίους για την αθλιότητα που ζουν καθημερινά. Από αυτό το έντυπο μαθαίνουμε έκπληκτοι ότι η Αθήνα αντιμετωπίζει περιβαλλοντικό πρόβλημα (!), ανεργία και κοινωνικούς αποκλεισμούς (!!) και μάλιστα έχασε και την ταυτότητά της...

Ο βαρύγδουπος τίτλος «Αθήνα-2014», δόθηκε επίτηδες για να θυμίζει το ολύμπιο «κάλλος» και την αποφασιστικότητα του οδοστρωτήρα Αθήνα-2004 να ισοπεδώσει ό,τι είχε απομείνει όρθιο στην Αττική για την ολυμπιακή πολεμική σύρραξη του 2004. Βούλωσε ποτάμια, αλυσόδεσε τις ακτές με μπετόν και ατσάλι, ξερίζωσε δέντρα, έσκαψε, έκτισε, τρύπησε, διαμέλισε, καταβρόχθισε την γη, τη θάλασσα και τον αέρα.

Βέβαια τότε, το κράτος και οι πολυεθνικοί σπόνσορες πλήρωναν και μάλιστα αδρά. Σκότωναν και πλήρωναν. Τώρα όμως;

Το τωρινό πόνημα, αντιγραφή ρυθμιστικών σχεδίων που συντάχτηκαν από διάφορους υπουργούς στο παρελθόν, μετά από την μετα-ολυμπιακή ακινησία της «μαύρης πενταετίας» έρχεται να αποδείξει στους κακόπιστους ότι η Δυναστεία των Παπανδρέου, επιτέλους, νοιάζεται για τον «Πολίτη», δεν σκορπίζει μόνο φτώχεια και δυστυχία αλλά χαμόγελα, δέντρα, γαλάζια ακρογιάλια και μαγευτικά ηλιοβασιλέματα με θέα τον Αργοσαρωνικό.

Δεν είναι, λοιπόν, άξιο απορίας ότι ο Γιωργάκης και η Μπιρμπίλη ξέκλεψαν λίγες ώρες για να κατεδαφίσουν μπροστά τους και φυσικά μπροστά στα τηλεοπτικά συνεργεία, το μισογκρεμισμένο κέντρο «Φαντασία» στο Ελληνικό, κηρύσσοντας την έναρξη των «μπάνιων του λαού» σε μια ακά-

προέλευσης, νεοπλάσματα.

Εξ άλλου, οι εξαγγελθείσες επεμβάσεις σε «προβληματικές», ως προς την συνύπαρξη ντόπιων και μεταναστών, περιοχές, κάθε άλλο πάρα τυχαία είναι. Η τωρινή αλλά και η σχεδιαζόμενη κρατική επέμβαση στον Άγιο Παντελεήμονα και την πλ. Αττικής αλλά και στο ιστορικό κέντρο, και μάλιστα με διυπουργικό χαρακτήρα (από μεικτά σώματα αστυνομικών, υγειονομικών, εφοριακών) έρχεται απλώς να επιβεβαιώσει το ποιος είναι το «μεγάλο αφεντικό».

Οι, προεκλογικού χαρακτήρα, φατριαστικές συγκρούσεις, ανάμεσα σε διάφορες ομάδες που διεκδικούσαν τον δικό τους ζωτικό χώρο, δυστυχώς και με την συμμετοχή ενός ευάριθμου πλήθους αφελών ή και καλοπροαίρετων με θολωμένη αντιφασιστική θεώρηση, γκρίζαραν ολόκληρες γειτονιές, που έγιναν απλησίαστες από τους «μεν» ή τους «δε». Ώρα για «εξυγίανση», λοιπόν.

Η πόλη είναι αδιαμφισβήτητα ένα κρατικό τρόπαιο. Είναι ένας περίπλοκος, σπάταλος και αντιανθρώπινος μηχανισμός, που καταβροχθίζει αδιάκοπα τη γη και τους ανθρώπους. Η εξέλιξη των πόλεων ακολουθεί κατά πόδας την εξέλιξη και την συγκέντρωση της εξουσίας. Τα χωριά του περασμένου αιώνα έχουν γίνει φυλακέςμεγαθήρια για δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων. Ο ελεύθερος-έγκλειστος των πόλεων, μακριά από το φυσικό του περιβάλλον, είναι εξαρτώμενος από το κράτος ακόμα και για την τροφή και το νερό. Αισθάνεται μικρός και αδύνατος μπροστά στα κτιριακά μεγαθήρια και τις κρατικές ένοπλες συμμορίες.

Ως αναρχικοί, δεν βλέπουμε την ώρα, μαζί με την καταστροφή του κράτους, να απελευθερώσουμε την γη που ασφυκτιά κάτω από εκατομμύρια τόνους τσιμέντου, χάλυβα και πίσσας. Και η ώρα αυτή, ελπίζουμε, ότι δεν είναι μακριά.

Τι συμβαίνει με την «τελευταία κομμουνιστική χώρα της Ευρώπης», που λένε και οι εθνικιστάι;

Η απάντηση δεν βρίσκεται βέβαια στις ντουντούκες των Κανάρηδων της «εργατικής τάξης» που έχουν την μαγική ιδιότητα να γητεύουν τις πάνοπλες διμοιρίες, τους αστυνομικούς διοικητές και τους υπουργούς που εγκαταλείπουν, χωρίς δεύτερη κουβέντα, υπουργικά γραφεία και νομοσχέδια στη μέση, για να στρογγυλοκαθίσει το ΠΑΜΕ και να κάνει «κατάληψη».

Ο μαινόμενος εφοπλιστικός ανταγωνισμός σε μια «αγορά», όπως αυτή της θαλάσσιας εμπορευματικής σύνδεσης Ελλάδας-Ιταλίας, που εμφανίζει σημαντική πτώση κερδών, δεν θα μπορούσε να αντέξει εύκολα τον ερχομό ενός νέου ανταγωνιστή, με φθηνότερα δρομολόγια για μεταφορά φορτηγών, σε πιο συμφέρουσα γραμμή (Κόρινθος-Ραβέννα αντί για Πάτρα-Ανκόνα) και μάλιστα επιδοτούμενη από πρόγραμμα της ΕΕ.

Έχουν δίκιο, λοιπόν, να γκρινιάζουν οι «εγχώριοι» εφοπλιστές (Παναγόπουλοι, Βαρδινογιάννηδες, κ.λπ.) για την «κατάφωρη αδικία και τον αθέμιτο ανταγωνισμό εις βάρος της ελληνικής ναυτιλίας». Και να εκβιάσουν εμμέσως ότι, αν δεν τηρηθούν οι «κανόνες ανταγωνισμού», θα αλλάξουν σημαία με ό,τι αυτό συνεπάγεται...

Και αφού δεν μπορεί να δώσει τη λύση η «ελεύθερη αγορά», ας τη δώσει ο κομματικός στρατός!

Είναι φανερό ότι όσο αγριεύουν τα πράγματα στον κοινωνικό χώρο, τόσο θα πληθαίνουν οι βαρύγδουπες κινηματικές «νίκες», οι συμβολικές καταλήψεις υπουργείων και άλλων δημοσίων κτιρίων και οι πολυπληθείς παρελάσεις «αδρανών υλικών».

Ακόμα και μια συμβολική Οκτωβριανή «κατάληψη» της Βουλής να περιμένουμε με φόντο τις δημοτικές (και όχι μόνο...) εκλογές!

Από το www.anarchypress.gr

Κορίτσια ο ...στόλος!!!

Από τις κορυφαίες στιγμές της σουρεαλιστικής φαρσοκωμωδίας με φόντο τους λιγοστούς τουρίστες που περίμεναν να επιβιβαστούν προς αναχώρηση σε κάποιο από τα κρουαζιερόπλοια στο λιμάνι του Πειραιά.

Οι τουρίστες και όσοι τυχεροί περαστικοί περνούσαν κατά τις οκτώ το πρωί της 1ης Ιούνη από την Ακτή Ξαβερίου είχαν την τύχη να παρακολουθήσουν, εντελώς δωρεάν, ένα «θέαμα δρόμου» που σκηνοθετεί η ίδια η ζωή, όταν έχει κέφια και προπάντων μια παιχνιδιάρα διάθεση για «ταξικό πόλεμο».

Από την μία, σύσσωμος ο «εμπορικός κόσμος» του Πειραιά είχε κατέβει για να κατευοδώσει τους τουρίστες όπως η μάνα τον μονάκριβό γιό της που φεύγει στα ξένα. Δεν ήταν όμως μόνοι ούτε κατέβηκαν με άδεια χέρια. Και τι καλύτερος τρόπος για να αποχαιρετήσεις κάποιον δικό σου άνθρωπο από τραγούδια και χορούς και λουλουδοπόλεμο. Ένα κρητικό μουσικό-χορευτικό συγκρότημα είχε επιστρατευθεί για αυτό τον «ιερό» σκοπό. Και ενώ τα «κοπέλια» έδιναν τον καλύτερο εαυτό τους και τα στιβάνια έβγαζαν σπίθες στο ρυθμό του πεντοζάλη, οι εκπρόσωποι εμπόρων και τουριστικών επιχειρήσεων έραιναν με λουλούδια τους τουρίστες με παραινέσεις «Να μας ξανάρθετε! Να μας ξανάρθετε!»

Δυστυχώς όμως γι' αυτούς, οι συμπαθέστατοι έμποροι δεν έπαιζαν μόνοι στο γήπεδο. Απέναντι τους το ηρωικό ΠΑΜΕ, «ο φόβος και ο τρόμος του κεφαλαίου», είχε από νωρίς παραταχθεί στο λιμάνι. Τα εργατικά στρατεύματα είχαν αναπτυχθεί αθόρυβα αποκλείοντας τις δυο εισόδους του λιμανιού και εμποδίζοντας με αυτό τον τρόπο την ...αναχώρηση των τουριστών.

Όπως καταλαβαίνετε, η εύθραυστη σιγουριά των εκπροσώπων του κεφαλαίου δεν άργησε να θρυμματιστεί από την ντουντούκα που -ώ του θαύματος- άρχισε να μεγαλώνει και να θεριεύει και να τα ρουφάει όλα, μαντινάδες και πεντοζάλες, τουρίστες και εμπόρες.

Η μάχη στην αγριοφωνάρα ήταν πέρα για πέρα άνιση: Ποιός μπορεί να τα βάλει με την ντουντούκα του ΠΑΜΕ; Όλος ο Πειραιάς κλονίστηκε από τα συνθήματα της εργατιάς, η θάλασσα ανατρίχιασε, τα καράβια στέναξαν και δεν ήταν λίγοι οι ναυτεργάτες που δάκρυσαν...

Μην έχοντας άλλο όπλο, οι εκπρόσωποι του

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

Τη στιγμή που γράφεται το παρακάτω κείμενο στα γήπεδα της Νότιας Αφρικής εξελίσσεται ένα από τα πιο σημαντικά γεγονότα του ποδοσφαίρου κι αυτό δεν είναι άλλο από το παγκόσμιο κύπελλο, γνωστό και ως μουντιάλ.

Το ποδόσφαιρο είναι από τα πιο αγαπητά και δημοφιλή αθλήματα και έχει εκατομμύρια φίλους σε κάθε γωνιά της γης. Ένα σπορ που ξεκίνησε από την αριστοκρατία της Αγγλίας και που με την πάροδο του χρόνου υιοθετήθηκε και από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και αποτέλεσε βασικό τρόπο διασκέδασης και ψυχαγωγίας. Δεν υπάρχει πόλη, γειτονιά, επαρχία και χωριό χωρίς την εικόνα παιδιών ακόμα και μεγαλύτερων σε ηλικία να παίζουν ποδόσφαιρο σε πλατείες, αλάνες και σε χώρους που αυτοσχέδια μετατρέπουν σε γήπεδα.

Το ποδόσφαιρο αποτελεί αδιαμφισβήτητα τρόπο άθλησης και διασκέδασης για μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας και φυσικά αποτελεί άλλο ένα μέσο που εκμεταλλεύεται η κυριαρχία για να μετατοπίζει το ενδιαφέρον και πολλές φορές να εκτονώνει την οργή μεγάλων κομματιών της κοινωνίας, που υποφέρουν από την αυθαιρεσία κράτους και εξουσίας, σε αγώνες ποδοσφαίρου με το ένοχο κράτος να μένει στο απυρόβλητο. Έτσι το κράτος έχει καθιερώσει το ποδόσφαιρο, μαζί με το ευρύτερο πλέγμα του αθλητισμού σαν εμπορικό θέαμα, σε έναν ακόμα θεσμό που μαζί με τους υπόλοιπους εξουσιαστικούς θεσμούς εξυπηρετεί τα συμφέροντά του, ανάλογα και με τις ευρύτερες κοινωνικές εξελίξεις που διαδραματίζονται και με στόχο την χειραγώγηση και τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας από τα ουσιώδη κοινωνικά προβλήματα.

Το κράτος, επομένως, δεν θα μπορούσε να αφήσει ανοργάνωτο τον χώρο του ποδοσφαίρου, όπου μέσα από εξουσιαστικές λογικές και κρατική-κεφαλαιουχική υποστήριξη έχει κατασκευάσει ένα ακόμη στήριγμά του. Ανδρείκελα και δουλοπρεπείς ελέγχουν τον χώρο του ποδοσφαίρου και επιχειρηματίες που συνεργάζονται με τους κυρίαρχους στην λεηλασία της κοινωνίας γίνονται τα αφεντικά των ομάδων μετατρέποντας το πρόσωπό τους από αυτό του δυνάστη της κοινωνίας στον ηγέτη που στα

αποκλειστική πώληση προϊόντων της ομάδας και από την πώληση παιχτών τους οποίους έχουν μετατρέψει σε πειραματόζωα με τη χρήση αναβολικών φαρμάκων, ώστε να κερδίσουν από αυτούς την μεγαλύτερη δυνατή αγωνιστική αποτελεσματικότητα για τα μάτια των πελατών-φιλάθλων, με αποτέλεσμα, τα τελευταία χρόνια, να αποτελεί συχνό φαινόμενο ο θάνατος αθλητών μέσα στα γήπεδα από τον συνδυασμό κοκτέιλ φαρμάκων. Εδώ δεν πρέπει να ξεχνάμε και το νόμιμο και παράνομο ποδοσφαιρικό τζόγο με πακτωλό χρημάτων και στημένους αγώνες που δεν συνάδουν με τα αθλητικά ιδεώδη, τα οποία η κυριαρχία πονηρά επικαλείται.

Επίσης, έχουμε από μέρους των επιχειρηματιών εκμετάλλευση μεγάλων εκτάσεων γης, που τους παραχωρεί το κράτος, για κατασκευή γηπέδων και εμπορικών κέντρων που αποφέρουν μεγάλα κέρδη με αποτέλεσμα όχι μόνο χώροι πρασίνου και χώροι παιχνιδιού για παιδιά να μπαζώνονται, αλλά και ολόκληρες περιοχές να καταστρέφονται. Μέσα απ' αυτή την διαδρομή υπέρογκων χρηματικών ποσών γίνεται με εύκολο τρόπο ξέπλυμα μαύρου χρήματος ώστε να νομιμοποιούν και να δικαιολογούν στην συνείδηση της κοινωνίας τα κέρδη τους.

Το κράτος μέσω του ποδοσφαίρου χειραγωγεί τον κόσμο και εκμεταλλευόμενο πάθος του για τις ομάδες που υποστηρίζει, τους φανατίζει δημιουργώντας οπαδικούς συνδέσμους στους οποίους εντάσσεται πλήθος νεολαίων. Ο χουλιγκανισμός και οι συγκρούσεις μέσα και έξω από τα γήπεδα εξυπηρετεί την κρατική εξουσία καθώς αποπροσανατολίζουν δυναμικά κομμάτια ανθρώπων που βγάζουν την οργή τους, σε οπαδικές συγκρούσεις ανάμεσα σε ανθρώπους με παρόμοια κοινωνικά προβλήματα

ωνίας. Αυτός είναι και ο λόγος που το κράτος διατηρεί τους οπαδικούς συνδέσμους, που με την σειρά τους ελέγχουν οι πρόεδροι των ομάδων, τους οποίους χρησιμοποιούν σαν προσωπικούς στρατούς. Σε όλα αυτά βοηθά και η χρήση ναρκωτικών που είναι διαδεδομένη ανάμεσα στους οπαδούς των ομάδων που τους αλλοτριώνει και τους αποχαυνώνει. Εδώ υπεισέρχεται το κράτος το οποίο χύνοντας «κροκοδείλια» δάκρυα δίνει την εντύπωση στην κοινωνία ότι δίνει έναν δύσκολο αγώνα για την καταπολέμηση φαινομένων βίας μέσα στα γήπεδα που ουσιαστικά το ίδιο έχει δημιουργήσει.

Ένα επίσης σημαντικό σημείο παραπλάνησης μεγάλου μέρους του πληθυσμού εκ μέρους του κράτους με αφορμή το ποδόσφαιρο είναι και το γεγονός ότι χώρες με φτωχούς και εξαθλιωμένους κατοίκους παρουσιάζονται ως χώρες με πλούσια ποδοσφαιρική παράδοση. Τρανταχτό παράδειγμα η Βραζιλία, χώρα με τεράστιο παραγωγικό πλούτο και πρώτες ύλες από την πλούσια γη της, στην οποία βλέπουμε το οξύμωρο γεγονός να έχει τους πιο φτωχούς και εξαθλιωμένους κατοίκους εφ' όσον επί πολλά χρόνια η οικονομική εξουσία σαν βρικόλακας ρουφά τον φυσικό και κοινωνικό πλούτο. Τεχνηέντως, λοιπόν, η εξουσία προσφέρει άφθονα το ποδόσφαιρο σαν παρηγοριά στα εκατομμύρια των πεινασμένων και εξαθλιωμένων. Με μια κατάκτηση κυπέλλου Μουντιάλ ξεχνάνε την φτώχια

τους και νιώθουν περήφανοι μέσα στη δυστυχία τους αφήνοντας ανενόχλητη την κυριαρχία να συνεχίζει την αφαίμαξη.

Η εξουσία έχει ανακαλύψει, εκμεταλλευτεί και προωθήσει πολλούς τρόπους χειραγώγησης και αποπροσανατολισμού. Ένας από αυτούς είναι και το ποδόσφαιρο. Θέλουμε ποδόσφαιρο που να παράγει διασκέδαση και ανάπτυξη των ανθρωπίνων σχέσεων και όχι βία, κρατικό παρεμβατισμό και αποπροσανατολισμό. Το ποδόσφαιρο δεν θα ομορφύνει όταν το κράτος εξαλείψει τον χουλιγκανισμό, θα ομορφύνει όταν εξαλειφθεί το κράτος, οι οικονομικές ελίτ και η κυριαρχία. Ας κάνουμε την ζωή μας καλύτερη, ας κάνουμε το ποδόσφαιρο και τους τρόπους διασκέδασης που η κοινωνία θα επιλέξει καλύτερους. Ας καταστρέψουμε το κράτος για να ομορφύνουν τα πάντα στη ζωή μας, ακόμα και το ποδόσφαιρο.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΝΑΡΧΙΑ ΓΙΑ ΖΩΗ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Μ.Τ.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

υπάρχει πόλη, γειτονιά, επαρχία και χωριό χωρίς την εικόνα παιδιών ακόμα και μεγαλύτερων σε ηλικία να παίζουν ποδόσφαιρο σε πλατείες, αλάνες και σε χώρους που αυτοσχέδια μετατρέπουν σε γήπεδα.

Το ποδόσφαιρο αποτελεί αδιαμφισβήτητα τρόπο άθλησης και διασκέδασης για μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας και φυσικά αποτελεί άλλο ένα μέσο που εκμεταλλεύεται η κυριαρχία για να μετατοπίζει το ενδιαφέρον και πολλές φορές να εκτονώνει την οργή μεγάλων κομματιών της κοινωνίας, που υποφέρουν από την αυθαιρεσία κράτους και εξουσίας, σε αγώνες ποδοσφαίρου με το ένοχο κράτος να μένει στο απυρόβλητο. Έτσι το κράτος έχει καθιερώσει το ποδόσφαιρο, μαζί με το ευρύτερο πλέγμα του αθλητισμού σαν εμπορικό θέαμα, σε έναν ακόμα θεσμό που μαζί με τους υπόλοιπους εξουσιαστικούς θεσμούς εξυπηρετεί τα συμφέροντά του, ανάλογα και με τις ευρύτερες κοινωνικές εξελίξεις που διαδραματίζονται και με στόχο την χειραγώγηση και τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας από τα ουσιώδη κοινωνικά προβλήματα.

Το κράτος, επομένως, δεν θα μπορούσε να αφήσει ανοργάνωτο τον χώρο του ποδοσφαίρου, όπου μέσα από εξουσιαστικές λογικές και κρατική-κεφαλαιουχική υποστήριξη έχει κατασκευάσει ένα ακόμη στήριγμά του. Ανδρείκελα και δουλοπρεπείς ελέγχουν τον χώρο του ποδοσφαίρου και επιχειρηματίες που συνεργάζονται με τους κυρίαρχους στην λεηλασία της κοινωνίας γίνονται τα αφεντικά των ομάδων μετατρέποντας το πρόσωπό τους από αυτό του δυνάστη της κοινωνίας στον ηγέτη που στα μάτια των οπαδών φαντάζει σωτήρας και υπερασπιστής της ομάδας, που το πάθος γι' αυτήν τους αποσπά από την πραγματικότητα.

Εκτός από λόγους αναγνωρισιμότητας και βελτίωσης του προφίλ τους οι επιχειρηματίες-εξουσιαστές αποκομίζουν τεράστια οικονομικά κέρδη, πουλώντας ποδοσφαιρικό θέαμα, από εισιτήρια αγώνων από τηλεοπτικά δικαιώματα και διαφημίσεις, από τη τερη δυνατή αγωνιστική αποτελεσματικότητα για τα μάτια των πελατών-φιλάθλων, με αποτέλεσμα, τα τελευταία χρόνια, να αποτελεί συχνό φαινόμενο ο θάνατος αθλητών μέσα στα γήπεδα από τον συνδυασμό κοκτέιλ φαρμάκων. Εδώ δεν πρέπει να ξεχνάμε και το νόμιμο και παράνομο ποδοσφαιρικό τζόγο με πακτωλό χρημάτων και στημένους αγώνες που δεν συνάδουν με τα αθλητικά ιδεώδη, τα οποία η κυριαρχία πονηρά επικαλείται.

Επίσης, έχουμε από μέρους των επιχειρηματιών εκμετάλλευση μεγάλων εκτάσεων γης, που τους παραχωρεί το κράτος, για κατασκευή γηπέδων και εμπορικών κέντρων που αποφέρουν μεγάλα κέρδη με αποτέλεσμα όχι μόνο χώροι πρασίνου και χώροι παιχνιδιού για παιδιά να μπαζώνονται, αλλά και ολόκληρες περιοχές να καταστρέφονται. Μέσα απ' αυτή την διαδρομή υπέρογκων χρηματικών ποσών γίνεται με εύκολο τρόπο ξέπλυμα μαύρου χρήματος ώστε να νομιμοποιούν και να δικαιολογούν στην συνείδηση της κοινωνίας τα κέρδη τους.

Το κράτος μέσω του ποδοσφαίρου χειραγωγεί τον κόσμο και εκμεταλλευόμενο πάθος του για τις ομάδες που υποστηρίζει, τους φανατίζει δημιουργώντας οπαδικούς συνδέσμους στους οποίους εντάσσεται πλήθος νεολαίων. Ο χουλιγκανισμός και οι συγκρούσεις μέσα και έξω από τα γήπεδα εξυπηρετεί την κρατική εξουσία καθώς αποπροσανατολίζουν δυναμικά κομμάτια ανθρώπων που βγάζουν την οργή τους, σε οπαδικές συγκρούσεις ανάμεσα σε ανθρώπους με παρόμοια κοινωνικά προβλήματα και αναφάλειες. Έχουμε συγκρούσεις ανθρώπων που ενωμένοι έπρεπε να πολεμούν τον κοινό εχθρό της ανθρωπότητας, την εξουσία, κάτι που όπως είναι λογικό δεν συμφέρει τους κρατούντες. Αυτός είναι και ο λόγος που το κράτος υποδαυλίζει τον ποδοσφαιρικό φανατισμό μέσα από την τηλεόραση και τις οπαδικές φυλλάδες που βάζουν και αυτές με την σειρά τους το «χεράκι» τους στον αποπροσανατολισμό της κοι-

Σε όλα αυτά βοηθά και η χρήση ναρκωτικών που είναι διαδεδομένη ανάμεσα στους οπαδούς των ομάδων που τους αλλοτριώνει και τους αποχαυνώνει. Εδώ υπεισέρχεται το κράτος το οποίο χύνοντας «κροκοδείλια» δάκρυα δίνει την εντύπωση στην κοινωνία ότι δίνει έναν δύσκολο αγώνα για την καταπολέμηση φαινομένων βίας μέσα στα γήπεδα που ουσιαστικά το ίδιο έχει δημιουργήσει.

Ένα επίσης σημαντικό σημείο παραπλάνησης μεγάλου μέρους του πληθυσμού εκ μέρους του κράτους με αφορμή το ποδόσφαιρο είναι και το γεγονός ότι χώρες με φτωχούς και εξαθλιωμένους κατοίκους παρουσιάζονται ως χώρες με πλούσια ποδοσφαιρική παράδοση. Τρανταχτό παράδειγμα η Βραζιλία, χώρα με τεράστιο παραγωγικό πλούτο και πρώτες ύλες από την πλούσια γη της, στην οποία βλέπουμε το οξύμωρο γεγονός να έχει τους πιο φτωχούς και εξαθλιωμένους κατοίκους εφ' όσον επί πολλά χρόνια η οικονομική εξουσία σαν βρικόλακας ρουφά τον φυσικό και κοινωνικό πλούτο. Τεχνηέντως, λοιπόν, η εξουσία προσφέρει άφθονα το ποδόσφαιρο σαν παρηγοριά στα εκατομμύρια των πεινασμένων και εξαθλιωμένων. Με μια κατάκτηση κυπέλλου Μουντιάλ ξεχνάνε την φτώχια

στυχία τους αφήνοντας ανενόχλητη την κυριαρχία να συνεχίζει την αφαίμαξη.

Η εξουσία έχει ανακαλύψει, εκμεταλλευτεί και προωθήσει πολλούς τρόπους χειραγώγησης και αποπροσανατολισμού. Ένας από αυτούς είναι και το ποδόσφαιρο. Θέλουμε ποδόσφαιρο που να παράγει διασκέδαση και ανάπτυξη των ανθρωπίνων σχέσεων και όχι βία, κρατικό παρεμβατισμό και αποπροσανατολισμό. Το ποδόσφαιρο δεν θα ομορφύνει όταν το κράτος εξαλείψει τον χουλιγκανισμό, θα ομορφύνει όταν εξαλειφθεί το κράτος, οι οικονομικές ελίτ και η κυριαρχία. Ας κάνουμε την ζωή μας καλύτερη, ας κάνουμε το ποδόσφαιρο και τους τρόπους διασκέδασης που η κοινωνία θα επιλέξει καλύτερους. Ας καταστρέψουμε το κράτος για να ομορφύνουν τα πάντα στη ζωή μας, ακόμα και το ποδόσφαιρο.

ΑΓΩΝΑΣ
ΓΙΑ ΑΝΑΡΧΙΑ ΓΙΑ ΖΩΗ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Μ.Τ.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή
εξάρτηση και Ελευθερία
είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ
και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ
καταστάσεις

Επειδή
το παραμύθι περί
«ελεύθερης επιλογής»
στο ντοπάρισμα δεν
μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ
την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ,
το ΦΟΒΟ,
την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ,
την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ,
την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ,
την ΠΛΗΞΗ
που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να
χτιστεί μια ανθρώπινη και
ελεύθερη κοινωνία με
μέσα που καταστρέφουν
ανθρώπινες υπάρξεις
και συμπορεύονται με
τα σχέδια των κρατιστών

κεφαλαίου άρχισαν τις εχθροπραξίες πετώντας λουλούδια στους κακοτράχαλους και ξεροψημένους από την αλμύρα, αγωνιστές του ΠΑΜΕ και όπως ήταν το κλίμα ήδη τεταμένο, ο λουλουδοπόλεμος γενικεύτηκε με απροσδόκητες διαστάσεις. Οι λιγοστοί μπάτσοι που είχαν διαταγή να ε-

πολλών «ανθρώπων άστεα» μέσα από τις εκπομπές του κρατικού καναλιού. Το νέο τουριστικό υπερόπλο του κράτους έγιναν οι αγνές και δροσάτες μαθήτριες των σχολείων του Πειραιά που με τα απαλά χεράκια τους έσπευσαν να μοιράσουν δώρα στους Ξένους. Ένα μοντέλο

γονται και με στόχο την χειραγώγηση και τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας από τα ουσιώδη κοινωνικά προβλήματα.

Το κράτος, επομένως, δεν θα μπορούσε να αφήσει ανοργάνωτο τον χώρο του ποδοσφαίρου, όπου μέσα από εξουσιαστικές λογικές και κρατική-κεφαλαιουχική υποστήριξη έχει κατασκευάσει ένα ακόμη στήριγμά του. Ανδρείκελα και δουλοπρεπείς ελέγχουν τον χώρο του ποδοσφαίρου και επιχειρηματίες που συνεργάζονται με τους κυρίαρχους στην λεηλασία της κοινωνίας γίνονται τα αφεντικά των ομάδων μετατρέποντας το πρόσωπό τους από αυτό του δυνάστη της κοινωνίας στον ηγέτη που στα μάτια των οπαδών φαντάζει σωτήρας και υπερασπιστής της ομάδας, που το πάθος γι' αυτήν τους αποσπά από την πραγματικότητα.

Εκτός από λόγους αναγνωρισιμότητας και βελτίωσης του προφίλ τους οι επιχειρηματίες-εξουσιαστές αποκομίζουν τεράστια οικονομικά κέρδη, πουλώντας ποδοσφαιρικό θέαμα, από εισιτήρια αγώνων από τηλεοπτικά δικαιώματα και διαφημίσεις, από τη τος ώστε να νομιμοποιούν και να δικαιολογούν στην συνείδηση της κοινωνίας τα κέρδη τους.

Το κράτος μέσω του ποδοσφαίρου χειραγωγεί τον κόσμο και εκμεταλλευόμενο πάθος του για τις ομάδες που υποστηρίζει, τους φανατίζει δημιουργώντας οπαδικούς συνδέσμους στους οποίους εντάσσεται πλήθος νεολαίων. Ο χουλιγκανισμός και οι συγκρούσεις μέσα και έξω από τα γήπεδα εξυπηρετεί την κρατική εξουσία καθώς αποπροσανατολίζουν δυναμικά κομμάτια ανθρώπων που βγάζουν την οργή τους, σε οπαδικές συγκρούσεις ανάμεσα σε ανθρώπους με παρόμοια κοινωνικά προβλήματα και ανασφάλειες. Έχουμε συγκρούσεις ανθρώπων που ενωμένοι έπρεπε να πολεμούν τον κοινό εχθρό της ανθρωπότητας, την εξουσία, κάτι που όπως είναι λογικό δεν συμφέρει τους κρατούντες. Αυτός είναι και ο λόγος που το κράτος υποδαυλίζει τον ποδοσφαιρικό φανατισμό μέσα από την τηλεόραση και τις οπαδικές φυλλάδες που βάζουν και αυτές με την σειρά τους το «χεράκι» τους στον αποπροσανατολισμό της κοιπολλά χρόνια η οικονομική εξουσία σαν βρικόλακας ρουφά τον φυσικό και κοινωνικό πλούτο. Τεχνηέντως, λοιπόν, η εξουσία προσφέρει άφθονα το ποδόσφαιρο σαν παρηγοριά στα εκατομμύρια των πεινασμένων και εξαθλιωμένων. Με μια κατάκτηση κυπέλλου Μουντιάλ ξεχνάνε την φτώχια

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Μ.Τ.

κεφαλαίου άρχισαν τις εχθροπραξίες πετώντας λουλούδια στους κακοτράχαλους και ξεροψημένους από την αλμύρα, αγωνιστές του ΠΑΜΕ και όπως ήταν το κλίμα ήδη τεταμένο, ο λουλουδοπόλεμος γενικεύτηκε με απροσδόκητες διαστάσεις. Οι λιγοστοί μπάτσοι που είχαν διαταγή να επιβλέπουν την ομαλή επιβίβαση των τουριστών τα είχαν κυριολεκτικά χαμένα. Έρχονται στιγμές που ο σουρεαλισμός μπορεί να αχρηστεύσει και τον πιο δολοφονικό στρατό.

Απορροφηθήκαμε όμως με την ταξική Ιλιάδα και παραλίγο να ξεχάσουμε τους τουρίστες! Αυτοί αφού ξεπέρασαν το πρώτο σοκ, ενθουσιάστηκαν τόσο πολύ που δεν ήθελαν να φύγουν. Φυσικά χειροκροτήθηκαν θερμά όλοι, πρωταγωνιστές και κομπάρσοι και μια ακόμα παράσταση έλαβε τέλος.

Άλλωστε η σκυτάλη της «επίθεσης φιλίας» είναι στα σίγουρα χέρια της χιλιοταξιδεμένης Μάγιας Τσόκλη που είδε πολλών «ανθρώπων άστεα» μέσα από τις εκπομπές του κρατικού καναλιού. Το νέο τουριστικό υπερόπλο του κράτους έγιναν οι αγνές και δροσάτες μαθήτριες των σχολείων του Πειραιά που με τα απαλά χεράκια τους έσπευσαν να μοιράσουν δώρα στους Ξένους. Ένα μοντέλο που εφαρμόζεται με επιτυχία σε όλο τον Ειρηνικό Ωκεανό όταν καταφθάνουν τουρίστες ή αμερικανικά στρατεύματα...

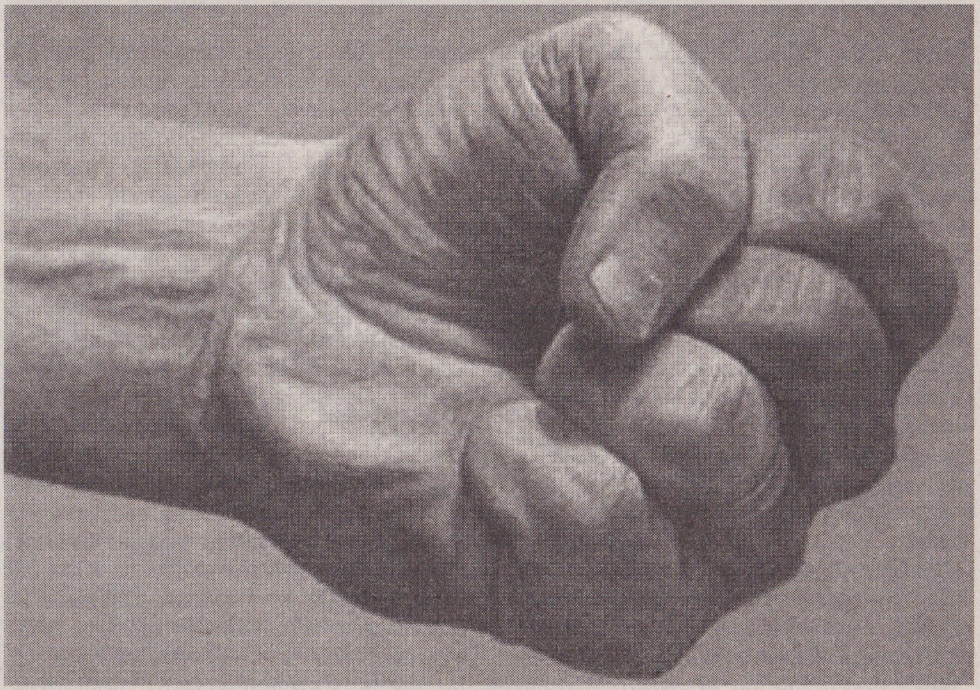
Η εξαθλίωση των ναυτεργατών πάει χέρι-χέρι με την γιγάντωση της εφοπλιστικής ισχύος που διαθέτει άπειρα μέσα εκβιασμού, προπαγάνδας και εξαγοράς συνειδήσεων. Και η απελπισία των σύγχρονων σκλάβων στα πλωτά κάτεργα γίνεται ακόμα μεγαλύτερη όταν είναι υποχρεωμένοι να φιλήσουν το χέρι της εφοπλιστικής μαφίας ή να στρατευτούν στον κωμικό κομματικό στρατό, για μια θέση στον πάγκο της γαλέρας.

Κρίση του πολιτικού συστήματος και κοινωνική βία

Στις κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί, τόσο από τους κρατούντες όσο και εξ αιτίας της έντονης δράσης των ανθρώπων ενάντια στις διάφορες εκφάνσεις των συνθηκών αλλοτρίωσης, καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, τα πράγματα έχουν φτάσει σε ορισμένα σημεία τα οποία όλοι αναγνωρίζουν. Πρόκειται γι' αυτό που συμπυκνωμένα αναφέρεται ως «κρίση του πολιτικού συστήματος».

Σε ό,τι έχει σχέση με την καταρράκωση της αξιοπιστίας, θα πρέπει να πούμε πως δεν αφορά μόνο κάποιους πολιτικούς, αλλά περιλαμβάνει ευρύτερα την πολιτική, τον λεγόμενο πολιτικό κόσμο, και έχει άμεσο αντίκτυπο στους νόμους και τους θεσμούς του κράτους προς τους οποίους η απαξίωση είναι δεδομένη και σε σημαντικό βαθμό. Όμως, το ζήτημα δεν είναι να επαναλάβουμε αλήθειες. Δεν αρκεί η διαπίστωση πως οι φτωχοί θα γίνουν φτωχότεροι. Το θέμα είναι για ποιους λόγους. Χρειάζεται, συνεπώς, να επιχειρήσουμε μια αναζήτηση των καίριων σημείων αυτής της κατάστασης, καθώς και τις δυνατότητες, τις δυναμικές και μια σειρά από τα προϊόντα αυτών των συνθηκών.

Πάντως, θα πρέπει να επισημανθεί πως μια πτυχή που επιδεινώνει την όλη κατάσταση δεν είναι τα «σκάνδαλα», αλλά η θορυβώδης όσο ποτέ άλλοτε συμπαιγνία των πολιτικών κάθε λογής, με πρώτους αυτούς του ΠΑΣΟΚ. Είναι πολύ μικρή η απόσταση από τις εκλογές για να ξεχάσει ο οποιοσδήποτε τα παχιά λόγια περί διαφύλαξης των εισοδημάτων, τις διαβεβαιώσεις πως υπάρχουν χρήματα και μια σειρά από εύηχες και ενθουσιώδεις κορώνες προκειμένου να αποσπασθεί η συναίνεση για τα όσα προετοιμάζονταν για μετά τις εκλογές.

μάτων από τη συνάντηση Γκορμπατσώφ-Μπούς (πατρός) στη Μάλτα προς εικοσαετίας και πλέον, είναι ελεγχόμενα και εντός των πλαισίων μακροπρόθεσμων και βραχυπρόθεσμων σχεδιασμών. Αυτό είναι μία πραγματικότητα. Και δεν υπάρχει σοβαρός εξουσιαστής που θα μπορούσε να ισχυριστεί το αντίθετο. Βεβαίως και δεν γίνονται όλα με ευθύγραμμο και απλό τρόπο, αφού χρειάζεται να περάσουν μέσα από τις συμπληγάδες των επιδιώξεων και των αντιθέσεων που υπάρχουν ανάμεσα στα διάφορα κυριαρχικά συμφέροντα (κάτι που έγινε ιδιαίτερα αντιληπτό πρόσφατα και με την δανειοδότηση του ελλαδικού κράτους).

Αλλά, αυτό δεν αναιρεί στο ελάχιστο τους καθοριστικούς στόχους που έχουν θέσει. Στόχοι που έχουν σχέση τόσο με το δώσει τον πονηρό τίτλο του πολίτη, (που στην πραγματικότητα δεν σημαίνει κάτι το συνταρακτικό, αφού πολίτης είναι αυτός που βρίσκεται στην πόλη, αγρότης αυτός που βρίσκεται στους αγρούς κ.τ.λ.), εξαπατήθηκαν διπλά, τόσο με το ότι πήγαν να ψηφίσουν, όσο και με το ότι αυτό για το οποίο ψήφισαν δεν εφαρμόζεται. Τίποτα από τις εξαγγελίες-επαγγελίες δεν εφαρμόστηκε. Το τελείως αντίθετο συνέβη. Η γη της επαγγελίας μετατρέπεται σε μια κόλαση για τους μισθωμένους σκλάβους και τις συναφείς κατηγορίες υποταγμένων.

Τι περίεργο όμως! Κανένας από τους ένθεν και ένθεν δημοκράτες και στυλοβάτες των συνταγματικών θεσμών και επιταγών δεν βγάζει άχνα. Κάποιες φωνές ακούστηκαν για το ότι δεν έπρεπε να περάσουν τα

χωρούν και ένα μέρος της κυριαρχίας τους με αντάλλαγμα την ενίσχυση των εξουσιαστικών εκμεταλλευτικών σχέσεων και συνθηκών, άρα ουσιαστικά την αναβαθμίζουν. Η ενίσχυση της παγκόσμιας κυριαρχίας ξεπερνά τα προηγούμενα μοντέλα κρατικής κυριαρχίας χωρίς να τα καταργεί. Ο Κυβερνήτης, για παράδειγμα, γίνεται διοικητής αλλά με την ισχύ ενός δικτάτορα, αντλώντας και παρέχοντας δύναμη από και προς την παγκόσμια κυριαρχία.

Σ' αυτές τις διαδικασίες, η δομή αλλά και ο αριθμός των κομμάτων θα πρέπει να μεταβληθεί. Η απόκτηση της νέου τύπου συναίνεσης θα πρέπει να περνά μέσα από ένα είδος «πλουραλισμού» που στην πραγματικότητα θα είναι η μονοκρατορία της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Μια παγκόσμια κυριαρχία, όπως την οραματίζονται οι της λέσχης Μπίλντερμπεργκ, (που συναντήθηκε στην Βουλιαγμένη τον Ιούλιο του 2009, χωρίς να ενοχληθεί στο ελάχιστο) δεν έχει ανάγκη από τις λεγόμενες δημοκρατικές διαδικασίες. Χρειάζεται όμως την επίφασή τους. Όπως χρειάζεται και την ψευδαίσθηση της κρατικής κυριαρχίας, **όπως είχε καθιερωθεί από την κατασκευή των εθνών-κρατών.** Μέχρις ότου αποφασίσει να χτυπήσει παλαμάκια και να λήξει η κατάσταση ύπνωσης για όσους ακόμα ζουν με τις ψευδαισθήσεις ενός παρελθόντος.

Αυτά μπορούν να εξηγήσουν τους λόγους για τους οποίους τα μνημόνια γίνονται νόμοι και οι ευρωπαϊκές οδηγίες γίνονται δεσμευτικές για τα κράτη-μέλη.

Αυτά μπορούν να εξηγήσουν για το πώς ξαφνικά η «κρίση» γενικεύεται και τα μέτρα που παίρνονται δεν αφορούν μόνο το «χρεωμένο» ελλαδικό κράτος αλλά και εύρωστα όπως, για παράδειγμα, τη Γαλλία.

Αυτά μπορούν να δώσουν μια εξήγηση στο γιατί αποδομούνται οι δήθεν κατακτήσεις των εργαζομένων και γιατί εκατομμύρια

ζουν. Πρόκειται γι' αυτό που συμπυκνωμέ-να αναφέρεται ως «κρίση του πολιτικού συστήματος».

Σε ό,τι έχει σχέση με την καταρράκωση της αξιοπιστίας, θα πρέπει να πούμε πως δεν αφορά μόνο κάποιους πολιτικούς, αλλά περιλαμβάνει ευρύτερα την πολιτική, τον λεγόμενο πολιτικό κόσμο, και έχει άμεσο αντίκτυπο στους νόμους και τους θεσμούς του κράτους προς τους οποίους η απαξίωση είναι δεδομένη και σε σημαντικό βαθμό. Όμως, το ζήτημα δεν είναι να επαναλάβουμε αλήθειες. Δεν αρκεί η διαπίστωση πως οι φτωχοί θα γίνουν φτωχότεροι. Το θέμα είναι για ποιους λόγους. Χρειάζεται, συνεπώς, να επιχειρήσουμε μια αναζήτηση των καίριων σημείων αυτής της κατάστασης, καθώς και τις δυνατότητες, τις δυναμικές και μια σειρά από τα προϊόντα αυτών των συνθηκών.

Πάντως, θα πρέπει να επισημανθεί πως μια πτυχή που επιδεινώνει την όλη κατάσταση δεν είναι τα «σκάνδαλα», αλλά η θορυβώδης όσο ποτέ άλλοτε συμπαιγνία των πολιτικών κάθε λογής, με πρώτους αυτούς του ΠΑΣΟΚ. Είναι πολύ μικρή η απόσταση από τις εκλογές για να ξεχάσει ο οποιοσδήποτε τα παχιά λόγια περί διαφύλαξης των εισοδημάτων, τις διαβεβαιώσεις πως υπάρχουν χρήματα και μια σειρά από εύηχες και ενθουσιώδεις κορώνες προκειμένου να αποσπασθεί η συναίνεση για τα όσα προετοιμάζονταν για μετά τις εκλογές.

Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα

Όλα όσα επακολούθησαν δεν είχαν καμία σχέση με τις επαγγελίες των Πασοκιστών και του ανεκδιήγητου επικεφαλής τους που ακούει στο όνομα Γιωργάκης. Εύλογα θα αναρωτηθεί κάποιος πώς είναι δυνατόν να υπάρξει τόσο μεγάλη εκτροπή και απόκλιση από τα όσα επαγγέλονταν πριν από τις εκλογές και να εξακολουθούν να διατηρούν ακόμη τη διαχείριση της εξουσίας.

Οι απαντήσεις δεν είναι ούτε εύκολες, ούτε δύσκολες, είναι απλά ευνόητες. Η συναίνεση που υπάρχει απ' όλες τις πολιτικές πλευρές της εξουσίας, κομματικές ή μη είναι δεδομένη. Δεν χρειάζονται μακροσκελείς αναλύσεις σε σχέση με την συμπόρευση ΠΑΣΟΚ - ΛΑΟΣ. Κανείς δεν αμφισβητεί πως η ΝΔ ουσιαστικά στηρίζει την όλη κατάσταση (παρά τα όσα διατείνεται, μιλώντας ενάντια στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο), αφού μπόρεσε να αποφύγει το βάρος της διεκπεραίωσης αυτού του πακέτου ευρύτατης καταστολής και ισοπέδωσης των συν-

μάτων από τη συνάντηση Γκορμπατσώφ-Μπους (πατρός) στη Μάλτα προς εικοσαετίας και πλέον, είναι ελεγχόμενα και εντός των πλαισίων μακροπρόθεσμων και βραχυπρόθεσμων σχεδιασμών. Αυτό είναι μία πραγματικότητα. Και δεν υπάρχει σοβαρός εξουσιαστής που θα μπορούσε να ισχυριστεί το αντίθετο. Βεβαίως και δεν γίνονται όλα με ευθύγραμμο και απλό τρόπο, αφού χρειάζεται να περάσουν μέσα από τις συμπληγάδες των επιδιώξεων και των αντιθέσεων που υπάρχουν ανάμεσα στα διάφορα κυριαρχικά συμφέροντα (κάτι που έγινε ιδιαίτερα αντιληπτό πρόσφατα και με την δανειοδότηση του ελλαδικού κράτους).

Αλλά, αυτό δεν αναιρεί στο ελάχιστο τους καθοριστικούς στόχους που έχουν θέσει. Στόχοι που έχουν σχέση τόσο με το προχώρημα των ενοποιητικών διαδικασιών σε ηπειρωτικό και παγκόσμιο επίπεδο, όσο και με την ανάδειξη του νέου μοντέλου κυριαρχίας. Ένα μοντέλο, που δείχνει πως θα περάσει **μέσα από τη διαρκή αποσύνθεση και ανασύνθεση των προηγούμενων μορφών εξουσίας.**

Σε ό,τι αφορά το ΠΑΣΟΚ, λοιπόν, κανένας δεν πείθεται για το ότι δεν ήξεραν το χρέος που υπήρχε. Εκείνο, όμως, που έχει σημασία είναι πως τόσο το χρέος όσο και η υποτιθέμενη χρεοκοπία αποτελούν προσχήματα. **Πρώτον**, επειδή το χρέος ήταν γνωστό. **Δεύτερον**, το χρέος που θα προκύψει μετά από δέκα χρόνια, θα είναι μεγαλύτερο από αυτό που υπάρχει. Συνεπώς το ζήτημα δεν ήταν να μειωθεί το χρέος, ούτε να υπάρξει κάποιου είδους χρεοκοπία, η οποία επισείεται σαν απειλή ώστε να τρομοκρατηθεί ο κόσμος.

Κανείς δεν πείθεται για τα όσα έκαναν μετά την, δήθεν, εκ των υστέρων γνώση του χρέους. Επειδή αν συνέβη κάτι τέτοιο (που

δώσει τον πονηρό τίτλο του πολίτη, (που στην πραγματικότητα δεν σημαίνει κάτι το συνταρακτικό, αφού πολίτης είναι αυτός που βρίσκεται στην πόλη, αγρότης αυτός που βρίσκεται στους αγρούς κ.τ.λ.), εξαπατήθηκαν διπλά, τόσο με το ότι πήγαν να ψηφίσουν, όσο και με το ότι αυτό για το οποίο ψήφισαν δεν εφαρμόζεται. Τίποτα από τις εξαγγελίες-επαγγελίες δεν εφαρμόστηκε. Το τελείως αντίθετο συνέβη. Η γη της επαγγελίας μετατρέπεται σε μια κόλαση για τους μισθωμένους σκλάβους και τις συναφείς κατηγορίες υποταγμένων.

Τι περίεργο όμως! Κανένας από τους ένθεν και ένθεν δημοκράτες και στυλοβάτες των συνταγματικών θεσμών και επιταγών δεν βγάζει άχνα. Κάποιες φωνές ακούστηκαν για το ότι δεν έπρεπε να περάσουν τα νέα μέτρα για την ασφάλιση με προεδρικό διάταγμα και ο Γιωργάκης έσπευσε να τα «αφουγκραστεί». Έτσι ο σπλαχνικός ηγέτης έκανε τη «μεγάλη χάρη» στους υπηκόους του να «περάσει» από τη βουλή το νομοσχέδιο. Άλλωστε, για ποιο λόγο να υπάρξει ανησυχία; Η πλειοψηφία είναι εξασφαλισμένη και η λεγόμενη συνταγματική εκτροπή θα ντυθεί με τον μανδύα της νομιμότητας. «Μηδέ γαλή, μηδέ ζημία», όπως θα έλεγαν και οι ελληνίζοντες. Τα πάντα καλύπτονται μέσα στα πλαίσια του συστήματος. Αρκεί να υπάρχει διάθεση και ιδιαίτερα αντιπολιτευτική ομοψυχία.

Κέρδος χρόνου και ανάκτηση εμπιστοσύνης

Εκείνο που ενδιαφέρει, επί του παρόντος, τους εξουσιαστές είναι να εξυπηρετήσουν την τρέχουσα δύσκολη γι' αυτούς συγκυρία προσπαθώντας να «συμπορευτούν» με το πνεύμα της δυσαρέσκειας και

αλλά με την ισχύ ενός δικτάτορα, αντλώντας και παρέχοντας δύναμη από και προς την παγκόσμια κυριαρχία.

Σ' αυτές τις διαδικασίες, η δομή αλλά και ο αριθμός των κομμάτων θα πρέπει να μεταβληθεί. Η απόκτηση της νέου τύπου συναίνεσης θα πρέπει να περνά μέσα από ένα είδος «πλουραλισμού» που στην πραγματικότητα θα είναι η μονοκρατορία της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Μια παγκόσμια κυριαρχία, όπως την οραματίζονται οι της λέσχης Μπίλντερμπεργκ, (που συναντήθηκε στην Βουλιαγμένη τον Ιούλιο του 2009, χωρίς να ενοχληθεί στο ελάχιστο) δεν έχει ανάγκη από τις λεγόμενες δημοκρατικές διαδικασίες. Χρειάζεται όμως την επίφαση τους. Όπως χρειάζεται και την ψευδαίσθηση της κρατικής κυριαρχίας, **όπως είχε καθιερωθεί από την κατασκευή των εθνών-κρατών.** Μέχρις ότου αποφασίσει να χτυπήσει παλαμάκια και να λήξει η κατάσταση ύπνωσης για όσους ακόμα ζουν με τις ψευδαισθήσεις ενός παρελθόντος.

Αυτά μπορούν να εξηγήσουν τους λόγους για τους οποίους τα μνημόνια γίνονται νόμοι και οι ευρωπαϊκές οδηγίες γίνονται δεσμευτικές για τα κράτη-μέλη.

Αυτά μπορούν να εξηγήσουν για το πώς ξαφνικά η «κρίση» γενικεύεται και τα μέτρα που παίρνονται δεν αφορούν μόνο το «χρεωμένο» ελλαδικό κράτος αλλά και εύρωστα όπως, για παράδειγμα, τη Γαλλία.

Αυτά μπορούν να δώσουν μια εξήγηση στο γιατί αποδομούνται οι δήθεν κατακτήσεις των εργαζομένων και γιατί εκατομμύρια άνθρωποι θα υποστούν σε πολύ μικρό διάστημα τις συνέπειες της καταρράκωσης των βασικών χαρακτηριστικών που προσδιορίζουν και αναδεικνύουν την ανθρωπινότητα.

Αυτά μπορούν να εξηγήσουν γιατί με το ξερίζωμα εκατομμυρίων ανθρώπων, οι κυρίαρχοι ενισχύουν την αποδόμηση των κοινωνικών χώρων, ώστε να μπορέσουν να επιβάλουν τα σχέδιά τους και να έχουν μια επιτυχή καταστολή των συγκρούσεων και εξεγέρσεων μπροστά σε κατακερματισμένους και έντονα ανταγωνιστικές στο εσωτερικό τους κοινωνίες.

Αυτά είναι τα αποτελέσματα ενός βίαιου-εξαναγκαστικού ανακατέματος πληθυσμών και φυλών.

Αποδεικνύουν, όμως, κάτι ακόμη. Πως η κυριαρχία παγκόσμια, έχει αποφασίσει να κρατήσει αποκλειστικά για τον εαυτό της τον πλανήτη γη, ή μάλλον ό,τι θα απομείνει απ' αυτόν μετά την έφοδο που βρίσκεται σε εξέλιξη.

μια πτυχή που επιδεινώνει την όλη κατάσταση δεν είναι τα «σκάνδαλα», αλλά η θορυβώδης όσο ποτέ άλλοτε συμπαιγνία των πολιτικών κάθε λογής, με πρώτους αυτούς του ΠΑΣΟΚ. Είναι πολύ μικρή η απόσταση από τις εκλογές για να ξεχάσει ο οποιοσδήποτε τα παχιά λόγια περί διαφύλαξης των εισοδημάτων, τις διαβεβαιώσεις πως υπάρχουν χρήματα και μια σειρά από ευχές και ενθουσιώδεις κορώνες προκειμένου να αποσπασθεί η συναίνεση για τα όσα προετοιμάζονταν για μετά τις εκλογές.

Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα

Όλα όσα επακολούθησαν δεν είχαν καμία σχέση με τις επαγγελίες των Πασοκιστών και του ανεκδιήγητου επικεφαλής τους που ακούει στο όνομα Γιωργάκης. Εύλογα θα αναρωτηθεί κάποιος πώς είναι δυνατόν να υπάρξει τόσο μεγάλη εκτροπή και απόκλιση από τα όσα επαγγέλονταν πριν από τις εκλογές και να εξακολουθούν να διατηρούν ακόμη τη διαχείριση της εξουσίας.

Οι απαντήσεις δεν είναι ούτε εύκολες, ούτε δύσκολες, είναι απλά ευνόητες. Η συναίνεση που υπάρχει απ' όλες τις πολιτικές πλευρές της εξουσίας, κομματικές ή μη είναι δεδομένη. Δεν χρειάζονται μακροσκελείς αναλύσεις σε σχέση με την συμπόρευση ΠΑΣΟΚ - ΛΑΟΣ. Κανείς δεν αμφισβητεί πως η ΝΔ ουσιαστικά στηρίζει την όλη κατάσταση (παρά τα όσα διατείνεται, μιλώντας ενάντια στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο), αφού μπόρεσε να αποφύγει το βάρος της διεκπεραίωσης αυτού του πακέτου ευρύτατης καταστολής και ισοπέδωσης των συνθηκών επιβίωσης των σύγχρονων σκλάβων. Αλλά, για να μπορέσει να εκδηλωθεί αυτή η πολυδιάστατη συναίνεση των άλλων πολιτικών πλευρών της εξουσίας (δεν εξαιρούνται επ' ουδενί οι αριστερές αποκλίσεις της που ακούν στο όνομα ΣΥΝ(;)-Σύριζα και ΚΚΕ), χρειάζεται κάτι περισσότερο: **η στήριξη από τις υπόλοιπες δυνάμεις της ευρωπαϊκής αλλά και υπερατλαντικής κυριαρχίας**.

Τα όσα συμβαίνουν σε οποιοδήποτε σημείο της κυριαρχίας η οποία προχωρά στην ενοποίησή της, σύμφωνα με τις προδιαγραφές που ορίστηκαν για τη Νέα Τάξη πραγμάτων προθεσμών σχεδιασμών. Αυτό είναι μια πραγματικότητα. Και δεν υπάρχει σοβαρός εξουσιαστής που θα μπορούσε να ισχυριστεί το αντίθετο. Βεβαίως και δεν γίνονται όλα με ευθύγραμμο και απλό τρόπο, αφού χρειάζεται να περάσουν μέσα από τις συμπληγάδες των επιδιώξεων και των αντιθέσεων που υπάρχουν ανάμεσα στα διάφορα κυριαρχικά συμφέροντα (κάτι που έγινε ιδιαίτερα αντιληπτό πρόσφατα και με την δανειοδότηση του ελλαδικού κράτους).

Αλλά, αυτό δεν αναιρεί στο ελάχιστο τους καθοριστικούς στόχους που έχουν θέσει. Στόχοι που έχουν σχέση τόσο με το προχώρημα των ενοποιητικών διαδικασιών σε ηπειρωτικό και παγκόσμιο επίπεδο, όσο και με την ανάδειξη του νέου μοντέλου κυριαρχίας. Ένα μοντέλο, που δείχνει πως θα περάσει **μέσα από τη διαρκή αποσύνθεση και ανασύνθεση των προηγούμενων μορφών εξουσίας.**

Σε ό,τι αφορά το ΠΑΣΟΚ, λοιπόν, κανένας δεν πείθεται για το ότι δεν ήξεραν το χρέος που υπήρχε. Εκείνο, όμως, που έχει σημασία είναι πως τόσο το χρέος όσο και η υποτιθέμενη χρεοκοπία αποτελούν προσχήματα. **Πρώτον**, επειδή το χρέος ήταν γνωστό. **Δεύτερον**, το χρέος που θα προκύψει μετά από δέκα χρόνια, θα είναι μεγαλύτερο από αυτό που υπάρχει. Συνεπώς το ζήτημα δεν ήταν να μειωθεί το χρέος, ούτε να υπάρξει κάποιου είδους χρεωκοπία, η οποία επισείεται σαν απειλή ώστε να τρομοκρατηθεί ο κόσμος.

Κανείς δεν πείθεται για τα όσα έκαναν μετά την, δήθεν, εκ των υστέρων γνώση του χρέους. Επειδή αν συνέβη κάτι τέτοιο (που δεν συνέβη) σύμφωνα με τα όσα επαγγέλονταν οι ίδιοι σχετικά με την τήρηση «των επιταγών της λαϊκής εντολής», που υποτίθεται πως δόθηκε δια μέσου των εκλογών, όφειλαν να παραιτηθούν και να προκηρύξουν και πάλι εκλογές προκειμένου να αποσπάσουν νέα συναίνεση και σε άλλη βάση.

Όχι, δεν γίναμε ξαφνικά θιασώτες της πολιτικής και του κοινοβουλευτισμού. Απλά μέσα από αυτό το συλλογισμό γίνεται κατανοητό πως οι σημερινοί διαχειριστές των εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών υποθέσεων **δεν εξαπατήθηκαν αλλά εξαπατούν**. Οι ψηφοφόροι-σκλάβοι στους οποίους έχουν που βρίσκεται στους αγρούς κ.τ.λ.), εξαπατήθηκαν διπλά, τόσο με το ότι πήγαν να ψηφίσουν, όσο και με το ότι αυτό για το οποίο ψήφισαν δεν εφαρμόζεται. Τίποτα από τις εξαγγελίες-επαγγελίες δεν εφαρμόστηκε. Το τελείως αντίθετο συνέβη. Η γη της επαγγελίας μετατρέπεται σε μια κόλαση για τους μισθωμένους σκλάβους και τις συναφείς κατηγορίες υποταγμένων.

Τι περίεργο όμως! Κανένας από τους ένθεν και ένθεν δημοκράτες και στυλοβάτες των συνταγματικών θεσμών και επιταγών δεν βγάζει άχνα. Κάποιες φωνές ακούστηκαν για το ότι δεν έπρεπε να περάσουν τα νέα μέτρα για την ασφάλιση με προεδρικό διάταγμα και ο Γιωργάκης έσπευσε να τα «αφουγκραστεί». Έτσι ο σπλαχνικός ηγέτης έκανε τη «μεγάλη χάρη» στους υπηκόους του να «περάσει» από τη βουλή το νομοσχέδιο. Άλλωστε, για ποιο λόγο να υπάρξει ανησυχία; Η πλειοψηφία είναι εξασφαλισμένη και η λεγόμενη συνταγματική εκτροπή θα ντυθεί με τον μανδύα της νομιμότητας. «Μηδέ γαλή, μηδέ ζημία», όπως θα έλεγαν και οι ελληνίζοντες. Τα πάντα καλύπτονται μέσα στα πλαίσια του συστήματος. Αρκεί να υπάρχει διάθεση και ιδιαίτερα αντιπολιτευτική ομοψυχία.

Κέρδος χρόνου και ανάκτηση εμπιστοσύνης

Εκείνο που ενδιαφέρει, επί του παρόντος, τους εξουσιαστές είναι να εξυπηρετήσουν την τρέχουσα δύσκολη γι' αυτούς συγκυρία προσπαθώντας να «συμπορευτούν» με το πνεύμα της δυσαρέσκειας και τις δήθεν αντίδρασης στα τεκταινόμενα. Προκειμένου, λοιπόν, να φανούν πως συμπορεύονται με το κλίμα της λαϊκής δυσαρέσκειας που υπάρχει ή για να δείξουν την ανάγκη που υπάρχει για να παρθούν τα μέτρα, σπεύδουν να διαχωριστούν αριστερά και δεξιά εξαπτέρυγα (Ντόρα και οι περί αυτήν από τη μία και Κουβέλης με τους αποχωρήσαντες από την άλλη και λίγο παραπέρα ο Αλαβάνος).

Οι νέες συνθήκες κυριαρχίας, που προωθούνται, σηματοδοτούν και άλλου τύπου καταστάσεις. Τα κράτη καθώς έχουν ενταχθεί μέσα στο αναδομούμενο σύστημα εκ- κατάσταση ύπνωσης για όσους ακόμα ζουν με τις ψευδαισθήσεις ενός παρελθόντος.

Αυτά μπορούν να εξηγήσουν τους λόγους για τους οποίους τα μνημόνια γίνονται νόμοι και οι ευρωπαϊκές οδηγίες γίνονται δεσμευτικές για τα κράτη-μέλη.

Αυτά μπορούν να εξηγήσουν για το πώς ξαφνικά η «κρίση» γενικεύεται και τα μέτρα που παίρνονται δεν αφορούν μόνο το «χρεωμένο» ελλαδικό κράτος αλλά και εύρωστα όπως, για παράδειγμα, τη Γαλλία.

Αυτά μπορούν να δώσουν μια εξήγηση στο γιατί αποδομούνται οι δήθεν κατακτήσεις των εργαζομένων και γιατί εκατομμύρια άνθρωποι θα υποστούν σε πολύ μικρό διάστημα τις συνέπειες της καταρράκωσης των βασικών χαρακτηριστικών που προσδιορίζουν και αναδεικνύουν την ανθρωπινότητα.

Αυτά μπορούν να εξηγήσουν γιατί με το ξερίζωμα εκατομμυρίων ανθρώπων, οι κυρίαρχοι ενισχύουν την αποδόμηση των κοινωνικών χώρων, ώστε να μπορέσουν να επιβάλουν τα σχέδιά τους και να έχουν μια επιτυχή καταστολή των συγκρούσεων και εξεγέρσεων μπροστά σε κατακερματισμένους και έντονα ανταγωνιστικές στο εσωτερικό τους κοινωνίες.

Αυτά είναι τα αποτελέσματα ενός βίαιου-εξαναγκαστικού ανακατέματος πληθυσμών και φυλών.

Αποδείχνουν, όμως, κάτι ακόμη. Πως η κυριαρχία παγκόσμια, έχει αποφασίσει να κρατήσει αποκλειστικά για τον εαυτό της τον πλανήτη γη, ή μάλλον ό,τι θα απομείνει απ' αυτόν μετά την έφοδο που βρίσκεται σε εξέλιξη.

Η επερχόμενη εξέγερση και οι αναρχικοί

Θα είμαστε σύντομοι.

Οι συνθήκες που κατασκευάζουν οι εξουσιαστές είναι δεδομένο πως στρώνουν το δρόμο μια ακόμα εξέγερση. Μιλάμε για τον ελλαδικό χώρο, χωρίς να αμφισβητούμε πως δεν θα ξεσπάσει και σε άλλα σημεία του ευρωπαϊκού χώρου.

Αυτή βέβαια δεν είναι μια προσδοκία αλλά ένα γεγονός για το οποίο υπάρχουν δυνατότητες να συμβεί. Το πότε, ποτέ δεν είναι δεδομένο.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΥ

Μια παλιά αντιδικία του κοινωνικού αγωνιστή και δικηγόρου Κώστα Παπανικολάου το 2004 με τους μπάτσους του αστυνομικού τμήματος Π. Φαλήρου, και οι πρόσφατα κερδισμένες δίκες σε βάρος τους, οδήγησαν το 2010 σε μια μεθόδευση αντάξια των κρατικών μηχανισμών και των ΜΚΟ με το ανθρωπιστικό προσωπείο, με την άσβεστη δίψα για την αλλοτρίωση της παιδικής ψυχής. Οι δικηγόροι Κώστας Παπανικολάου και Αδαμαντία Παπαπαναγιωτάκη κατήγγειλαν το Νοέμβρη του 2004 την εισβολή των μπάτσων στο σπίτι τους και την απαγωγή του παιδιού τους μετά από ανώνυμες καταγγελίες για δήθεν κακοποίηση, που είχαν φτάσει στην εισαγγελία ανηλίκων μέσω της ΜΚΟ «Χαμόγελο του παιδιού».

Το ιστορικό της κράτησης στο νοσοκομείο Παίδων, του πεντάχρονου τότε Βαγγέλη είχε καταγγελθεί στο Δικηγορικό Σύλλογο, είχε δημοσιευθεί στον ημερήσιο τύπο και σε ιστοσελίδες.

Σε σχέση με αυτό το γεγονός πραγματοποιήθηκε αναρχική συγκέντρωση στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου Αθηνών, την Πέμπτη 9 Δεκεμβρίου 2004.

Η συγκέντρωση είχε πραγματοποιηθεί μετά από κάλεσμα της Συσπείρωσης Αναρχικών και συντροφισσών/ων, εκτός από τη μικροφωνική και το μοίρασμα προκηρύξεων είχαν αναρτηθεί πανό που έγραφαν:

ΜΕ ΤΟ «ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ» ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΑ ΣΑΠΙΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΒΑΓΓΕΛΗ (6 ΧΡΟΝΩΝ) και

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΦΑΣΙΣΜΟ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΟΣ

Τελικά, με απόφαση που κοινοποιήθηκε την Τρίτη 14 Δεκεμβρίου 2004 το δικαστήριο αποφάσισε, το παιδί να «αποφυλακιστεί υπό όρους»!!... Δηλαδή να επιστρέψει στο σπίτι του, αλλά υποχρεωτικά να τον επισκέπτεται κοινωνική λειτουργός κάθε εβδομάδα και να το παρακολουθεί παιδοψυχολόγος κάθε δεκαπέντε μέρες! Η απελευθέρωσή του, τότε, μετά από 20ήμερο έληξε με το δικαστήριο, στο οποίο οι γονείς φυσικά δεν έχασαν την επιμέλεια, όπως απαιτούσαν οι «φιλεύσπλαχνοι» φορείς... [βλ. και ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ. 34, Δεκέμβριος 2004].

Οι γονείς του μικρού Βαγγέλη, φυσικά δεν άφησαν έτσι το θέμα και κατέφυγαν με μηνύσεις και αγωγές κατά των εμπλεκομένων στην απίστευτη μεθόδευση απαγωγής και κράτησης του παιδιού τους. Κέρδισαν τα ποινικά δικαστήρια και εκκρεμούν αγωγές κατά των φυσικών προσώπων, του κράτους και της ΜΚΟ «Χαμόγελο του Παιδιού» και στις οποίες με κερδισμένα ήδη τα ποινικά δικαστήρια, τα πράγματα δεν θα είναι εύκολα για τους συνεργούς της απαγωγής του μικρού Βαγγέλη.

Μια τέτοια εξέλιξη όμως και ένα δεδικα-

Με το «ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ», το κράτος δείχνει τα ΣΑΠΙΑ ΔΟΝΤΙΑ του...

*Με μια απερίγραπτου μίσους κι εκδικητικότητας ενέργεια, την Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, μπάτσοι απαγάγουν τον 6χρονο **Βαγγέλη** από τα χέρια των γονιών του Κώστα Παπανικολάου και Αδαμαντίας.*

Με κατασκευασμένες και ανώνυμες κατηγορίες που υποστηρίζονται ΚΑΙ από «ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ(;) ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ» τον φυλακίζουν στο «Αγλαΐα Κυριακού», όπου παραμένει ακόμα και σήμερα φρουρούμενος από ένοπλους μπάτσους.

Η απόφαση για την αποφυλάκισή του θα βγεί την Παρασκευή 10 Δεκεμβρίου.

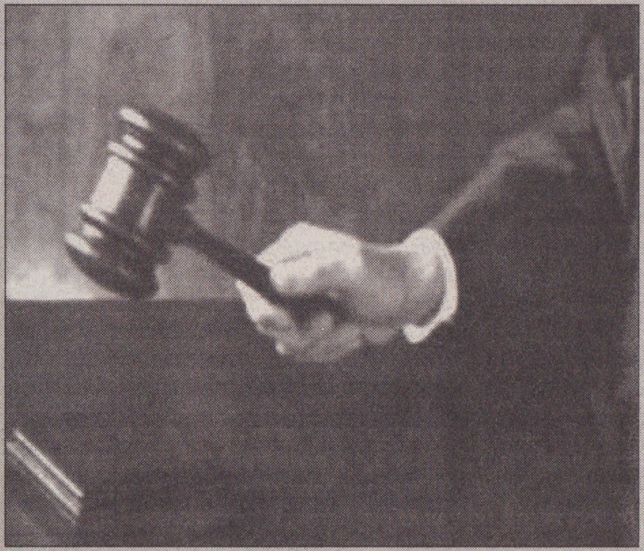
ΝΑ ΜΗΝ

τσους περίμενε ασθενοφόρο του ΕΚΑΒ... στο οποίο τους πέταξαν σαν τσουβάλια και τους μετέφεραν στο ΨΝΑ στο Δαφνί.

Υπήρχε, λέει, ύστερα από καταγγελία σε βάρος τους, **εισαγγελική παραγγελία για Ακούσιο Εγκλεισμό,** σε ψυχιατρικό κατάστημα. Εφάρμοσαν τον χουντικό νόμο περί εγκλεισμού 104/73, ο οποίος επιτρέπει στον οποιονδήποτε να κάνει μία καταγγελία για να εφαρμοστεί η διάταξη για τον εγκλεισμό.

Στις 25 Ιουνίου, μετά από 10 μέρες κράτησης στο ΨΝΑ, αφέθηκε ελεύθερη η Αδαμαντία Παπαπαναγιωτάκη, μέχρι την «δίκη» της ίδιας και του συζύγου της που πρόκειται να

γίνει στις 22 Ιουλίου. Μολονότι το κράτος και οι υπηρεσίες του δεν διαθέτουν πλέον κάποιο άλλοθι, εν τούτοις, ο Κώστας Παπανικολάου, παραμένει ακόμα έγκλειστος στο ψυχιατρικό κολαστήριο, με την δικαιολογία της ιατρικής παρακολούθησης για παθολογικά συμπτώματα, τα οποία όμως προκλήθηκαν λόγω του εγκλεισμού του και της αδυναμίας, λόγω των συνθηκών που προέκυψαν, παράστασης του επιβλέποντος γιατρού του.

Έγκλειστος παρέμεινε και ο ανήλικος Βαγγέλης Παπανικολάου, αφού υπήρχει εισαγγελική παραγγελία, από τις 16 Ιουνίου, από την εισαγγελέα ανηλίκων Ελένη Σκερπανιά για φύλαξη του παιδιού από το νοσοκομείο Παίδων Αγία Σοφία.

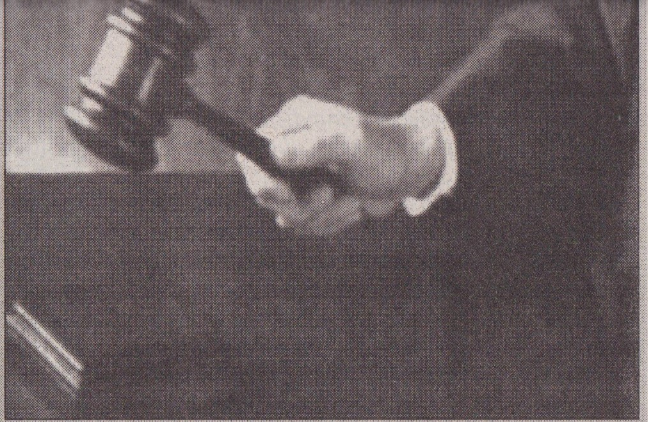
Αν και δεν υπάρχει κανένος είδους καταγγελία εις βάρος των γονιών, οι υπεύθυνοι του νοσοκομείου Παίδων Αγία Σοφία, ισχυριζόμενοι ότι είναι σε εξέλιξη κάποια τεστ που γίνονται στο παιδί, είπαν στη μητέρα να μην το επισκεφθεί κατά τη διάρκεια του σαββατοκύριακου 26-27 Ιουνίου. Με δεδομένο ότι η εισαγγελία ανηλίκων έχει απο-

ψα για την αλλοτρίωση της παιδικής ψυχής . Οι δικηγόροι Κώστας Παπανικολάου και Αδαμαντία Παπαναγιωτάκη κατήγγειλαν το Νοέμβρη του 2004 την εισβολή των μπάτσων στο σπίτι τους και την απαγωγή του παιδιού τους μετά από ανώνυμες καταγγελίες για δήθεν κακοποίηση, που είχαν φτάσει στην εισαγγελία ανηλίκων μέσω της ΜΚΟ «Χαμόγελο του παιδιού».

Το ιστορικό της κράτησης στο νοσοκομείο Παίδων, του πεντάχρονου τότε Βαγγέλη είχε καταγγελθεί στο Δικηγόσμα της Συσπείρωσης Αναρχικών και συντροφισσών/ων, εκτός από τη μικροφωνική και το μοίρασμα προκηρύξεων είχαν αναρτηθεί πανό που έγραφαν:

ΜΕ ΤΟ «ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ» ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΑ ΣΑΠΙΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΒΑΓΓΕΛΗ (6 ΧΡΟΝΩΝ) και

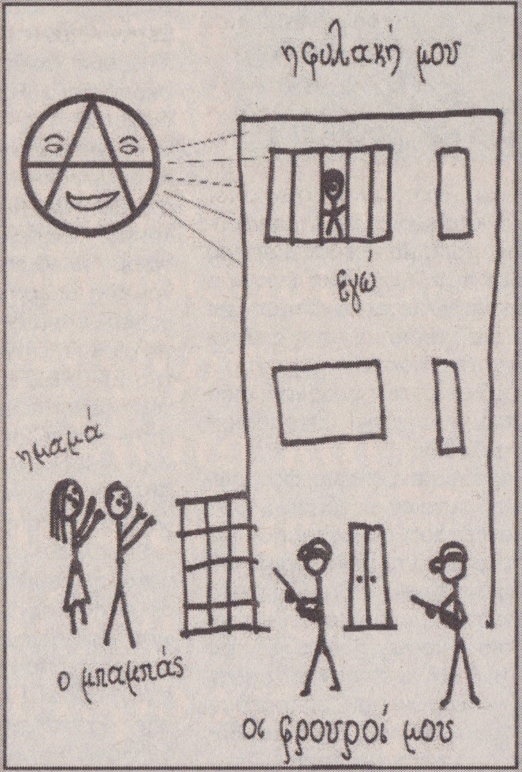
ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΦΑΣΙΣΜΟ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΟΣ

Με το «ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ», το κράτος δείχνει τα ΣΑΠΙΑ ΔΟΝΤΙΑ του...

*Με μια απερίγραπτου μίσους κι εκδικητικότητας ενέργεια, την Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, μπάτσοι απαγάγουν τον 6χρονο **Βαγγέλη** από τα χέρια των γονιών του Κώστα Παπανικολάου και Αδαμαντίας.*
Με κατασκευασμένες και ανώνυμες κατηγορίες που υποστηρίζονται ΚΑΙ από «ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ(;) ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ» τον φυλακίζουν στο «Αγλαΐα Κυριακού», όπου παραμένει ακόμα και σήμερα φρουρούμενος από ένοπλους μπάτσους.
Η απόφαση για την αποφυλάκισή του θα βγεί την Παρασκευή 10 Δεκεμβρίου.

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΦΑΣΙΣΜΟ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΟΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΒΑΓΓΕΛΗ (ΕΤΩΝ 6)

Η αφίσα που καλούσε για τη συγκέντρωση τον Δεκέμβριο του 2004

Τελικά, με απόφαση που κοινοποιήθηκε την Τρίτη 14 Δεκεμβρίου 2004 το δικαστήριο αποφάσισε, το παιδί να «αποφυλακιστεί υπό όρους»!!... Δηλαδή να επιστρέψει στο σπίτι του, αλλά υποχρεωτικά να τον επισκέπτεται κοινωνική λειτουργός κάθε εβδομάδα και να το παρακολουθεί παιδοψυχολόγος κάθε δεκαπέντε μέρες! Η απελευθέρωσή του, τότε, μετά από 20ήμερο έληξε με το δικαστήριο, στο οποίο οι γονείς φυσικά δεν έχασαν την επιμέλεια, όπως απαιτούσαν οι «φιλεύσπλαχνοι» φορείς… [βλ. και ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ. 34, Δεκέμβριος 2004].

Οι γονείς του μικρού Βαγγέλη, φυσικά δεν άφησαν έτσι το θέμα και κατέφυγαν με μηνύσεις και αγωγές κατά των εμπλεκομένων στην απίστευτη μεθόδευση απαγωγής και κράτησης του παιδιού τους. Κέρδισαν τα ποινικά δικαστήρια και εκκρεμούν αγωγές κατά των φυσικών προσώπων, του κράτους και της ΜΚΟ «Χαμόγελο του Παιδιού» και στις οποίες με κερδισμένα ήδη τα ποινικά δικαστήρια, τα πράγματα δεν θα είναι εύκολα για τους συνεργούς της απαγωγής του μικρού Βαγγέλη.

Μια τέτοια εξέλιξη όμως και ένα δεδικασμένο εις βάρος του κράτους και των θεραπαινίδων ΜΚΟ δεν ευνοεί τα σχέδια τους και θέλουν να έχουν κάτι στα χέρια τους πριν να είναι αργά…

Έτσι την Τετάρτη 16 Ιουνίου στις 11.30 το πρωί, με αφορμή ένα συμπτωματικό άσχετο περιστατικό, η οικογένεια Παπανικολάου, δέχτηκε «επίσκεψη» μεγάλου αριθμού ένστολων και πάνοπλων ανδρών της αστυνομίας, οι οποίοι εισέβαλαν στο σπίτι τους και έσυραν τους γονείς και το παιδί τους στο δρόμο και οι γονείς φυσικά όπως όφειλαν αντέδρασαν. Αρχικά τους είπαν ότι θα πάνε στο τμήμα σχετικά με μια υπόθεση τους, όμως στο δρόμο μαζί με τους μπάγίνει στις 22 Ιουλίου. Μολονότι το κράτος και οι υπηρεσίες του δεν διαθέτουν πλέον κάποιο άλλοθι, εν τούτοις, ο Κώστας Παπανικολάου, παραμένει ακόμα έγκλειστος στο ψυχιατρικό κολαστήριο, με την δικαιολογία της ιατρικής παρακολούθησης για παθολογικά συμπτώματα, τα οποία όμως προκλήθηκαν λόγω του εγκλεισμού του και της αδυναμίας, λόγω των συνθηκών που προέκυψαν, παράστασης του επιβλέποντος γιατρού του.

Έγκλειστος παρέμεινε και ο ανήλικος Βαγγέλης Παπανικολάου, αφού υπήρχει εισαγγελική παραγγελία, από τις 16 Ιουνίου, από την εισαγγελέα ανηλίκων Ελένη Σκερπανιά για φύλαξη του παιδιού από το νοσοκομείο Παίδων Αγία Σοφία.

Αν και δεν υπάρχει κανένός είδους καταγγελία εις βάρος των γονιών, οι υπεύθυνοι του νοσοκομείου Παίδων Αγία Σοφία, ισχυριζόμενοι ότι είναι σε εξέλιξη κάποια τεστ που γίνονται στο παιδί, είπαν στη μητέρα να μην το επισκεφθεί κατά τη διάρκεια του σαββατοκύριακου 26-27 Ιουνίου. Με δεδομένο ότι η εισαγγελία ανηλίκων έχει αποκλειστικά και μόνο τη φύλαξη του παιδιού και αυτό με αφορμή τον Ακούσιο Εγκλεισμό τους και επειδή υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις, ότι έχουν δρομολογηθεί οι διαδικασίες για την ιδρυματοποίηση του μικρού Βαγγέλη, προβλημάτισε ιδιαίτερα η εμμονή των υπευθύνων να αποτρέψουν τη μητέρα από το να είναι κοντά στο παιδί της, αν και ελεύθερη πια. Με δικαστική απόφαση –και εφ' όσον δεν υπήρχε άλλη δικαιολογία για την κράτησή του– ο ανήλικος αφέθηκε ελεύθερος και αποδόθηκε στη μητέρα του στις 29 Ιουνίου.

Τη στιγμή που κλείνει η ύλη της εφημερίδας αναμένεται μέρα τη μέρα και η έξοδος από το ΨΝΑ του Κώστα Παπανικολάου. Παρ' όλα αυτά, για τις 22 Ιουλίου έχει οριστεί δικάσιμος με βάση τις καταγγελίες και μηνυτήρια αναφορά που έχει γίνει.

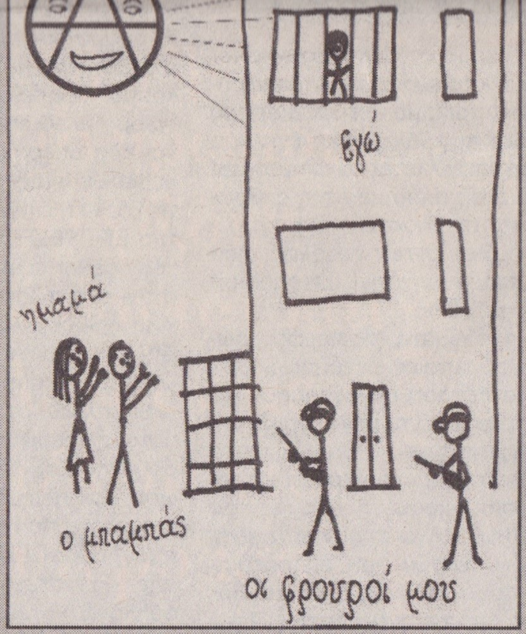
Άλλωστε, και πριν να ξεσπάσει η εξέγερση του Δεκέμβρη είχαμε αναφερθεί πολλές φορές στο ότι επίκειται μια εξέγερση. Τότε θεωρήθηκε υπερβολή. Τώρα όλοι μιλούν για μια εξέγερση που θα έλθει (για αρκετούς μάλιστα αναμένεται πολύ σύντομα). το τρίμηνο του 2010. Αν σ' αυτό προστεθούν οι ημιαπασχολούμενοι-υποαπασχολούμενοι που σύντομα θα ενταχθούν στο στρατόπεδο των ανέργων αφ' ενός και η τεράστια στρατιά των αλλοδαπών που βρίσκονται συγκεντρωμένοι σε μεγάλες πόμα και με κάποιες δόσεις υπερβολής, ο,τιδήποτε γίνεται ή γράφεται μέσα από τα εργαλεία που διαθέτει η εξουσία, δεν είναι άσκοπο ή τυχαίο.

Εκτός από την προετοιμασία για τα χειρότερα ώστε να γίνονται αποδεκτά τα μη χειφορα τμήματα και άτομα του κοινωνικού χώρου δεν θα αντιπαρατεθούν προς το κράτος αλλά θα έρθουν σε σύγκρουση μεταξύ τους.

Μια εξέγερση και μια σύγκρουση είναι πιο επιτυχημένη από απελευθερωτική απο-

τα χέρια των γονιών του Κώστα Παπανικολάου και Αδαμαντίας.
Με κατασκευασμένες και ανώνυμες κατηγορίες που υποστηρίζονται ΚΑΙ από «ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ(;) ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ» τον φυλακίζουν στο «Αγλαΐα Κυριακού», όπου παραμένει ακόμα και σήμερα φρουρούμενος από ένοπλους μπάτσους.
Η απόφαση για την αποφυλάκισή του θα βγει την Παρασκευή 10 Δεκεμβρίου.

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΦΑΣΙΣΜΟ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΟΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΒΑΓΓΕΛΗ (ΕΤΩΝ 6)

Η αφίσα που καλούσε για τη συγκέντρωση τον Δεκέμβριο του 2004

ΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ. 34, Δεκέμβριος 2004].

Οι γονείς του μικρού Βαγγέλη, φυσικά δεν άφησαν έτσι το θέμα και κατέφυγαν με μηνύσεις και αγωγές κατά των εμπλεκομένων στην απίστευτη μεθόδευση απαγωγής και κράτησης του παιδιού τους. Κέρδισαν τα ποινικά δικαστήρια και εκκρεμούν αγωγές κατά των φυσικών προσώπων, του κράτους και της ΜΚΟ «Χαμόγελο του Παιδιού» και στις οποίες με κερδισμένα ήδη τα ποινικά δικαστήρια, τα πράγματα δεν θα είναι εύκολα για τους συνεργούς της απαγωγής του μικρού Βαγγέλη.

Μια τέτοια εξέλιξη όμως και ένα δεδικασμένο εις βάρος του κράτους και των θεραπαινίδων ΜΚΟ δεν ευνοεί τα σχέδια τους και θέλουν να έχουν κάτι στα χέρια τους πριν να είναι αργά…

Έτσι την Τετάρτη 16 Ιουνίου στις 11.30 το πρωί, με αφορμή ένα συμπτωματικό άσχετο περιστατικό, η οικογένεια Παπανικολάου, δέχτηκε «επίσκεψη» μεγάλου αριθμού ένστολων και πάνοπλων ανδρών της αστυνομίας, οι οποίοι εισέβαλαν στο σπίτι τους και έσυραν τους γονείς και το παιδί τους στο δρόμο και οι γονείς φυσικά όπως όφειλαν αντέδρασαν. Αρχικά τους είπαν ότι θα πάνε στο τμήμα σχετικά με μια υπόθεση τους, όμως στο δρόμο μαζί με τους μπάόμως προκλήθηκαν λόγω του εγκλεισμού του και της αδυναμίας, λόγω των συνθηκών που προέκυψαν, παράστασης του επιβλέποντος γιατρού του.

Έγκλειστος παρέμεινε και ο ανήλικος Βαγγέλης Παπανικολάου, αφού υπήρχει εισαγγελική παραγγελία, από τις 16 Ιουνίου, από την εισαγγελέα ανηλίκων Ελένη Σκερπανιά για φύλαξη του παιδιού από το νοσοκομείο Παίδων Αγία Σοφία.

Αν και δεν υπάρχει κανενός είδους καταγγελία εις βάρος των γονιών, οι υπεύθυνοι του νοσοκομείου Παίδων Αγία Σοφία, ισχυριζόμενοι ότι είναι σε εξέλιξη κάποια τεστ που γίνονται στο παιδί, είπαν στη μητέρα να μην το επισκεφθεί κατά τη διάρκεια του σαββατοκύριακου 26-27 Ιουνίου. Με δεδομένο ότι η εισαγγελία ανηλίκων έχει αποκλειστικά και μόνο τη φύλαξη του παιδιού και αυτό με αφορμή τον Ακούσιο Εγκλεισμό τους και επειδή υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις, ότι έχουν δρομολογηθεί οι διαδικασίες για την ιδρυματοποίηση του μικρού Βαγγέλη, προβληματίσε ιδιαίτερα η εμμονή των υπευθύνων να αποτρέψουν τη μητέρα από το να είναι κοντά στο παιδί της, αν και ελεύθερη πια. Με δικαστική απόφαση –και εφ' όσον δεν υπήρχε άλλη δικαιολογία για την κράτησή του– ο ανήλικος αφέθηκε ελεύθερος και αποδόθηκε στη μητέρα του στις 29 Ιουνίου.

Τη στιγμή που κλείνει η ύλη της εφημερίδας αναμένεται μέρα τη μέρα και η έξοδος από το ΨΝΑ του Κώστα Παπανικολάου. Παρ' όλα αυτά, για τις 22 Ιουλίου έχει οριστεί δικάσιμος με βάση τις καταγγελίες και μυνητήρια αναφορά που έχει γίνει.

Άλλωστε, και πριν να ξεσπάσει η εξέγερση του Δεκέμβρη είχαμε αναφερθεί πολλές φορές στο ότι επίκειται μια εξέγερση. Τότε θεωρήθηκε υπερβολή. Τώρα όλοι μιλούν για μια εξέγερση που θα έλθει (για αρκετούς μάλιστα αναμένεται πολύ σύντομα). Το θέμα είναι πως το ίδιο αναμένουν και οι εξουσιαστές. Από την πλευρά τους επιδιώκουν να κερδίσουν χρόνο, να ρίξουν στο παιχνίδι τους καινούργιους κομματικούς μηχανισμούς, που θα «δοκιμαστούν» στις δημοτικές εκλογές. Και ανάλογα θα προχωρήσουν ακόμα και σε κοινοβουλευτικές αν τα δεδομένα τούς επιτρέψουν να αισιοδοξούν για αποπροσανατολισμό του κόσμου.

Τί δείχνει όμως η κατάσταση του κοινωνικού χώρου; Ας μην πάμε μακριά. Οι συνθήκες που επικρατούν αυτή τη στιγμή είναι αρκετά εύγλωττες. Τα επίσημα στοιχεία μιλούν για μια ανεργία του 12% κατά το πρώτο τρίμηνο του 2010. Αν σ' αυτό προστεθούν οι ημιαπασχολούμενοι-υποαπασχολούμενοι που σύντομα θα ενταχθούν στο στρατόπεδο των ανέργων αφ' ενός και η τεράστια στρατιά των αλλοδαπών που βρίσκονται συγκεντρωμένοι σε μεγάλες πόλεις, όπως η Αθήνα, αφ' ετέρου, τότε θα διαπιστώσουμε πως υπάρχει ήδη ένα δυναμικό που είναι έτοιμο να συμμετάσχει σε μια κοινωνική έκρηξη.

Πρόκειται όμως για μια έκρηξη που θα έχει (εάν προκύψει και με βάση τα δεδομένα που υπάρχουν) σαν κύριο χαρακτηριστικό της την απόγνωση ή ακόμα χειρότερα το μίσος. Αυτά όμως δεν αποτελούν κανένος είδους ενθαρρυντικό παράγοντα για απελευθερωτικές διεργασίες.

Είναι χρήσιμο να θυμίσουμε πως ήδη διάφορα σενάρια έχουν δει το φώς της δημοσιότητας. Και να γίνει κατανοητό πως, ακόμα και με κάποιες δόσεις υπερβολής, ο,τιδήποτε γίνεται ή γράφεται μέσα από τα εργαλεία που διαθέτει η εξουσία, δεν είναι άσκοπο ή τυχαίο.

Εκτός από την προετοιμασία για τα χειρότερα ώστε να γίνονται αποδεκτά τα μη χειρότερα (Λοβέρδος) υπάρχουν και οι περιπτώσεις όπου διαβλέπεται το ενδεχόμενο μιας άγριας και χωρίς ειρμό κατάστασης που μπορεί να προέλθει μέσα από τις συνθήκες που κατασκευάζουν οι κρατούντες.

Μικρά δείγματα άγριων συνθηκών υπήρξαν και κατά την διάρκεια του Δεκέμβρη. Όμως μια κατάσταση που θα προκύψει με βάση τις τρέχουσες συνθήκες θα είναι πολύ πιο έντονη και πολύ καθοριστική στο επίπεδο του κοινωνικού ανταγωνισμού. Ανταγωνισμού, όμως, που δεν ορίζεται ως αντιεξουσιαστικός και αντικρατικός αλλά με την ευρεία έννοιά του. Εκεί, δηλαδή, όπου διάφορα τμήματα και άτομα του κοινωνικού χώρου δεν θα αντιπαρατεθούν προς το κράτος αλλά θα έρθουν σε σύγκρουση μεταξύ τους.

Μια εξέγερση και μια σύγκρουση είναι πιο επιτυχημένη από απελευθερωτική άποψη, όσο τα πνεύματα των ανθρώπων και ιδιαίτερα των αναρχικών είναι προετοιμασμένα με τον αρμόζοντα τρόπο, που συνδέεται με θεωρήσεις και πρακτικές, αλλά και με την αδιαλλαξία σε θέματα ήθους και αναρχικής στάσης.

Το ερώτημα δεν είναι πλασματικό. Πόσο προετοιμασμένοι είναι οι αναρχικοί ώστε να συμβάλλουν με λειτουργικό τρόπο στην ανάδειξη μιας επερχόμενης σύγκρουσης ή εξέγερσης με απελευθερωτικά χαρακτηριστικά;

ΑΛΙΕΙΑ:

Από τους Κανονισμούς Απαγόρευσης στην «Εξημέρωση»

Η αλιεία αποτελεί μια πανάρχαια πρακτική που χρονολογείται από την παλαιολιθική περίοδο, δηλαδή πριν από περίπου 40.000 χρόνια. Από τότε, αλλά και τις ύστερες περιόδους, ο άνθρωπος ανάλογα με τις περιβαλλοντικές συνθήκες που επικρατούσαν και την ελλιπή ή καθόλου γνώση της τροφοπαραγωγικής διαδικασίας, προσάρμοζε τις συνήθειές του σε νομαδική/ημινομαδική, τροφοσυλλεκτική/κυνηγητική-αλιευτική βάση.

Κατά τη μεσολιθική εποχή, ξεχωρίζουν φυλές που τρέφονται κατά κύρια βάση με αλιεύματα και εντοπίζονται κυρίως στη περιοχή της Σκανδιναβίας και της Αμερικής (Εσκιμώοι), οι οποίες ταυτόχρονα αναπτύσσουν και σημαντική επίδοση στην κατασκευή εργαλείων αλίευσης. Παράλληλα παρατηρείται και η εφαρμογή της ανταλλαγής αλιευμάτων με διαφορετικά προϊόντα από άλλες φυλές σε μια εξισωτική βάση.

Κατά τη νεολιθική εποχή, η χρήση εργαλείων στον μεσογειακό χώρο όπως άγκιστρα, δίχτυα και παραγάδια εμπλουτίζεται αργότερα με χρήσεις απόχης και πετονιάς, που φτάνει σχεδόν αδιαφοροποίητη μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα. Φθάσαμε στην εποχή της τράτας και της «γενοκτονίας» πολλών ειδών ψαριών. Ό,τι διατηρήθηκε επί χιλιάδες χρόνια καταστρέφεται σε λίγες μόνο δεκαετίες. Παραθαλάσσιες περιοχές πλημμυρίζουν με τράτες (μηχανότρατες και ανεμότρατες), όπως π.χ. Ν. Μηχανιώνα, Ευβοϊκός, Παγασητικός κλπ μέσω των πλουσιοπάροχων ευρωπαϊκών πακέτων της ΕΕ της δεκαετίας του '80, και δομείται μια μικροαστική-νεοπλουτίστικη αντίληψη στους πλοιοκτήτες-ψαράδες. Υπό αυτές τις συνθήκες, που το ίδιο το κράτος δημιούργησε είτε στην εγχώρια του

πιστημονικών μελετών, ότι πάνω από το 54% των ιχθυοαποθεμάτων της Μεσογείου υπεραλιεύονται. Έτσι από τον περασμένο μήνα και συγκεκριμένα από την 1η Ιούνη τέθηκε σε ισχύ(;) η εφαρμογή του Μεσογειακού Κανονισμού Αλιείας, ο οποίος χρονολογείται από το 2006, χωρίς όμως καμία εφαρμογή. Σημειώνεται ότι ο Μεσογειακός Κανονισμός της ΕΕ προβλέπει τη δημιουργία ενός δικτύου προστατευμένων περιοχών, όπου περιορίζονται οι

νίες. Άλλωστε η καραμέλα της επαπειλούμενης ανεργίας, χρησιμοποιείται διαρκώς σε οποιοδήποτε περιβαλλοντικό έγκλημα συντελείται και επιβάλλεται να αντιμετωπιστεί. Είναι και αυτό απόρροια της ανθρωποκεντρικής και όχι βιοκεντρικής αντιμετώπισης των έμβιων όντων συνολικά, που αντικατοπτρίζεται και στην υπεράσπιση της μισθωτής σκλαβιάς.

Επίσης τα αποθέματα, όπως φανερώνουν όλες οι τελευταίες μετρήσεις, βρί-

Επίσης, διεκόπη η αλιεία μεγάλης κλίμακας του ερυθρού τόνου στη Μεσόγειο και τον Ατλαντικό μετά τη διαπίστωση του αποδεκατισμού του πληθυσμού του και συγκεκριμένα τη συρρίκνωσή του κατά 85%. Ο Στράβων στα Γεωγραφικά περιγράφει τις διαδρομές των αλιευτικών τόννου που ξεκινούσαν από τις ακτές της Μαύρης Θάλασσας και κατέληγαν στις μεγάλες ψαριές που γίνονταν κάθε χρόνο στον Κεράτιο του Βυζαντίου. Το μεγαλύτερο μέρος της παγκόσμιας παραγωγής ερυθρού τόννου χρησιμοποιείται για το σούσι και γι' αυτό η τιμή του έχει εκτοξευθεί στα 1000 δολάρια/κιλό στη χονδρική. Οι τόνοι αποτελούν το πολυτιμότερο αλιευτικό απόθεμα παγκοσμίως, με παγκόσμια παραγωγή 9 εκατομμυρίων τόνων το 2002 και αξία 6 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Λόγω της αυξημένης ζήτησης έχει αναπτυχθεί στη Μεσόγειο Θάλασσα μια βιομηχανία πάχυνσης που βασίζεται στην αλιεία άγριων ψαριών. Ώριμα άτομα τόννου αλιεύονται κατά την διάρκεια της αναπαραγωγικής τους μετανάστευσης και εκτρέφονται σε ιχθυοκλωβούς για περίοδο μερικών μηνών με σκοπό την αύξηση του λίπους τους και την διοχέτευση τους στην αγορά της Ιαπωνίας την περίοδο που δεν επιτρέπεται η αλιεία. Η δραματική εξάπλωση αυτής της δραστηριότητας πάχυνσης την τελευταία δεκαετία, θεωρείται απειλητική για τους άγριους πληθυσμούς ψαριών, οι οποίοι είναι ήδη υπεραλιευμένοι. Όμως η απαγόρευση αλιείας του τόννου αποφασίζεται τη χρονική στιγμή που δύο προγράμματα της ΕΕ (SELFDOTT και ALLOTUNA) τρέχουν σε Ισπανία και Μάλτα και στοχεύουν στην ανάπτυξη μιας αειφόρου βιομηχανίας ιχθυοκαλλιέργειας κόκκινου τόννου. Δηλαδή του γνωστού και μη εξαιρετέου

κρατούσαν και την ελλιπή ή καθόλου γνώση της τροφοπαραγωγικής διαδικασίας, προσάρμοζε τις συνήθειές του σε νομαδική/ημινομαδική, τροφοσυλλεκτική/κυνηγητική-αλιευτική βάση.

Κατά τη μεσολιθική εποχή, ξεχωρίζουν φυλές που τρέφονται κατά κύρια βάση με αλιεύματα και εντοπίζονται κυρίως στη περιοχή της Σκανδιναβίας και της Αμερικής (Εσκιμώοι), οι οποίες ταυτόχρονα αναπτύσσουν και σημαντική επίδοση στην κατασκευή εργαλείων αλίευσης. Παράλληλα παρατηρείται και η εφαρμογή της ανταλλαγής αλιευμάτων με διαφορετικά προϊόντα από άλλες φυλές σε μια εξισωτική βάση.

Κατά τη νεολιθική εποχή, η χρήση εργαλείων στον μεσογειακό χώρο όπως άγκιστρα, δίχτυα και παραγάδια εμπλουτίζεται αργότερα με χρήσεις απόχης και πετονιάς, που φτάνει σχεδόν αδιαφοροποίητη μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα. Φθάσαμε στην εποχή της τράτας και της «γενοκτονίας» πολλών ειδών ψαριών. Ό,τι διατηρήθηκε επί χιλιάδες χρόνια καταστρέφεται σε λίγες μόνο δεκαετίες. Παραθαλάσσιες περιοχές πλημμυρίζουν με τράτες (μηχανότρατες και ανεμότρατες), όπως π.χ. Ν. Μηχανιώνα, Ευβοϊκός, Παγασητικός κλπ μέσω των πλουσιοπάροχων ευρωπαϊκών πακέτων της ΕΕ της δεκαετίας του '80, και δομείται μια μικροαστική-νεοπλουτίστικη αντίληψη στους πλοιοκτήτες-ψαράδες. Υπό αυτές τις συνθήκες, που το ίδιο το κράτος δημιούργησε είτε στην εγχώρια του μορφή είτε στην ευρωπαϊκή, η «βιομηχανοποίηση» της αλιείας επέφερε την απόλυτη εμπορευματοποίηση του αλιεύματος και οι μεγαλοψαράδες να το αντιμετωπίζουν ως ένα γρήγορο και άμεσο τρόπο πλουτισμού.

Δεδομένου ότι τα βόρεια ευρωπαϊκά κράτη διαθέτουν υπερδυναμικότητα αλίευσης, σε σχέση με τους πόρους που είναι διαθέσιμοι, πραγματοποιούνται συμφωνίες πρόσβασης σε ψαρότοπους αφρικάνικων χωρών. Η πρώτη συμφωνία τέτοιου είδους υπογράφηκε το 1979 και από τότε, η ΕΕ προώθησε συμφωνίες πρόσβασης σε ψαρότοπους 19 αφρικανικών χωρών. Το 1990, αυτές οι συμφωνίες επέτρεψαν να μετακινηθεί ένας στόλος περίπου 1.000 αλιευτικών σκαφών, από τις υπερεκμεταλλευμένες αλιευτικές ζώνες της ΕΕ προς τις ζώνες των αφρικανικών χωρών. Το 1996, η αποζημίωση που δόθηκε στις αφρικανικές χώρες από την ΕΕ ήταν του ύψους των 229 εκατομμυρίων δολαρίων το

πιστημονικών μελετών, ότι πάνω από το 54% των ιχθυοαποθεμάτων της Μεσογείου υπεραλιεύονται. Έτσι από τον περασμένο μήνα και συγκεκριμένα από την 1η Ιούνη τέθηκε σε ισχύ(;) η εφαρμογή του Μεσογειακού Κανονισμού Αλιείας, ο οποίος χρονολογείται από το 2006, χωρίς όμως καμία εφαρμογή. Σημειώνεται ότι ο Μεσογειακός Κανονισμός της ΕΕ προβλέπει τη δημιουργία ενός δικτύου προστατευμένων περιοχών, όπου περιορίζονται οι αλιευτικές δραστηριότητες για να προστατευθούν οι περιοχές αναπαραγωγής, ωοτοκίας και συνολικά το θαλάσσιο οικοσύστημα. Καθορίζει, επίσης, τους τεχνικούς κανόνες σχετικά με τις επιτρεπόμενες αλιευτικές μεθόδους και την απόσταση από την ακτή. Έτσι, η ανεμότρατα, ως παράκτιο αλιευτικό εργαλείο, το οποίο εξαρτάται από τη στεριά και ανασύρει τα δίχτυα με βίντζι, λειτουργεί σε απόσταση έως 70 μέτρων από την ακτή και το αλίευμα είναι συνήθως κατά 70% μαρίδα, 15% σαρδέλα, 10% γόπα και λοιπά ψάρια της παράκτιας ζώνης. Απαγορεύεται, λοιπόν, η αλιευτική δράση ανεμότρατας σε απόσταση μικρότερη του 1,5 μιλίου από την ακτή καθώς και το άνοιγμα του «ματιού» πρέπει να φτάσει στα 40 χιλιοστά από τα 16 που είναι σήμερα.

Εννοείται ότι οι ιδιοκτήτες σκαφών αντέδρασαν στον παραπάνω Κανονισμό, οπλισμένοι με επιχειρήματα όπως: «απασχολούμε 1.800 εργάτες που τώρα θα μείνουν

νίες. Άλλωστε η καραμέλα της επαπειλούμενης ανεργίας, χρησιμοποιείται διαρκώς σε οποιοδήποτε περιβαλλοντικό έγκλημα συντελείται και επιβάλλεται να αντιμετωπιστεί. Είναι και αυτό απόρροια της ανθρωποκεντρικής και όχι βιοκεντρικής αντιμετώπισης των έμβιων όντων συνολικά, που αντικατοπτρίζεται και στην υπεράσπιση της μισθωτής σκλαβιάς.

Επίσης τα αποθέματα, όπως φανερώνουν όλες οι τελευταίες μετρήσεις, βρίσκονται σε «κατάσταση συναγερμού» για πολλά είδη και σε αυτό τη μεγαλύτερη ζημιά την πραγματοποιεί η μηχανότρατα (και όχι η ανεμότρατα), η οποία καταστρέφει το θαλάσσιο οικοσύστημα σύροντας τα δίχτυα στο βυθό. Ενώ σημαντικός είναι ο αριθμός των νεκρών –μη εμπορεύσιμων– ψαριών που πετιούνται ξανά στη θάλασσα, κυρίως από τις ανεμότρατες. Στην κατηγορία αυτή συγκαταλέγονται τα είδη που δεν έχουν μεγάλη καταναλωτική απήχηση και τα πολύ μικρά μεγέθη ψαριών.

Όμως, παρ' ότι απαγορεύεται η αλίευση π.χ. γαύρου ή μπαρμπουνιού, κάτω από 9 και 11 εκατοστά αντίστοιχα, είναι κανόνας όχι μόνο η πώλησή τους αλλά και η προώθησή τους. Και οι συνέπειες αυτής της πρακτικής είναι ολέθριες αφού τα μικρά σε μήκος ψάρια δεν έχουν προλάβει να αναπαραχθούν και να μεγαλώσουν, ενώ χαρακτηριστικό είναι ότι ένα κιλό ψιλές κουτσομούρες, αν αφήνονταν να μεγαλώσουν, σε δύο χρόνια, θα ζύγιζαν 50 κιλά!

τις διαδρομές των αλιευτικών τόννου που ξεκινούσαν από τις ακτές της Μαύρης Θάλασσας και κατέληγαν στις μεγάλες ψαριές που γίνονταν κάθε χρόνο στον Κεράτιο του Βυζαντίου. Το μεγαλύτερο μέρος της παγκόσμιας παραγωγής ερυθρού τόννου χρησιμοποιείται για το σούσι και γι' αυτό η τιμή του έχει εκτοξευθεί στα 1000 δολάρια/κιλό στη χονδρική. Οι τόνοι αποτελούν το πολυτιμότερο αλιευτικό απόθεμα παγκοσμίως, με παγκόσμια παραγωγή 9 εκατομμυρίων τόνων το 2002 και αξία 6 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Λόγω της αυξημένης ζήτησης έχει αναπτυχθεί στη Μεσόγειο Θάλασσα μια βιομηχανία πάχυνσης που βασίζεται στην αλιεία άγριων ψαριών. Ώριμα άτομα τόννου αλιεύονται κατά την διάρκεια της αναπαραγωγικής τους μετανάστευσης και εκτρέφονται σε ιχθυοκλωβούς για περίοδο μερικών μηνών με σκοπό την αύξηση του λίπους τους και την διοχέτευση τους στην αγορά της Ιαπωνίας την περίοδο που δεν επιτρέπεται η αλιεία. Η δραματική εξάπλωση αυτής της δραστηριότητας πάχυνσης την τελευταία δεκαετία, θεωρείται απειλητική για τους άγριους πληθυσμούς ψαριών, οι οποίοι είναι ήδη υπεραλιευμένοι. Όμως η απαγόρευση αλιείας του τόννου αποφασίζεται τη χρονική στιγμή που δύο προγράμματα της ΕΕ (SELFDOTT και ALLOTUNA) τρέχουν σε Ισπανία και Μάλτα και στοχεύουν στην ανάπτυξη μιας αειφόρου βιομηχανίας ιχθυοκαλλιέργειας κόκκινου τόννου. Δηλαδή του γνωστού και μη εξαιρετέου «πράσινου καπιταλισμού»...

Επί πλέον, στα συγκεκριμένα προγράμματα πειραμάτων δίδονται εμφυτεύματα ορμόνης που τροποποιούν τους κύκλους ωοτοκίας σε ημερήσιους. Η συγκεκριμένη ορμόνη χρησιμοποιείται ευρέως και στα προγράμματα εξωσωματικής γονιμοποίησης. «Η επιτυχημένη αναπαραγωγή και η συλλογή γονιμοποιημένων αυγών κόκκινου τόνου από εκτρεφόμενους γεννήτορες είναι το πρώτο και πολύ σημαντικό βήμα στην «εξημέρωση» του μοναδικού αυτού είδους ψαριού και στην ανάπτυξη μιας αειφόρου βιομηχανίας ιχθυοκαλλιέργειας κόκκινου τόννου στην περιοχή της Μεσογείου, και όχι απλά πάχυνσης άγριων ατόμων, συνεισφέροντας έτσι στην διατήρηση των άγριων πληθυσμών, οι οποίοι υπεραλιεύονται και βρίσκονται σε σοβαρό κίνδυνο εξαφάνισης». Σε αυτές τις λίγες γραμμές από την τεχνική αναφορά προόδου των προγραμμάτων της ΕΕ, αποτυπώνεται η λογική του επιστημονικού ...

μέχρι τα μέσα του 20ού αιώνα. Φτάσαμε στην εποχή της τράτας και της «γενοκτονίας» πολλών ειδών ψαριών. Ό,τι διατηρήθηκε επί χιλιάδες χρόνια καταστρέφεται σε λίγες μόνο δεκαετίες. Παραθαλάσσιες περιοχές πλημμυρίζουν με τράτες (μηχανότρατες και ανεμότρατες), όπως π.χ. Ν. Μηχανιώνα, Ευβοϊκός, Παγασητικός κλπ μέσω των πλουσιοπάροχων ευρωπαϊκών πακέτων της ΕΕ της δεκαετίας του '80, και δομείται μια μικροαστική-νεοπλουτίστικη αντίληψη στους πλοιοκτήτες-ψαράδες. Υπό αυτές τις συνθήκες, που το ίδιο το κράτος δημιούργησε είτε στην εγχώρια του μορφή είτε στην ευρωπαϊκή, η «βιομηχανοποίηση» της αλιείας επέφερε την απόλυτη εμπορευματοποίηση του αλιεύματος και οι μεγαλοψαράδες να το αντιμετωπίζουν ως ένα γρήγορο και άμεσο τρόπο πλουτισμού.

Δεδομένου ότι τα βόρεια ευρωπαϊκά κράτη διαθέτουν υπερδυναμικότητα αλίευσης, σε σχέση με τους πόρους που είναι διαθέσιμοι, πραγματοποιούνται συμφωνίες πρόσβασης σε ψαρότοπους αφρικάνικων χωρών. Η πρώτη συμφωνία τέτοιου είδους υπογράφηκε το 1979 και από τότε, η ΕΕ προώθησε συμφωνίες πρόσβασης σε ψαρότοπους 19 αφρικανικών χωρών. Το 1990, αυτές οι συμφωνίες επέτρεψαν να μετακινηθεί ένας στόλος περίπου 1.000 αλιευτικών σκαφών, από τις υπερεκμεταλλευμένες αλιευτικές ζώνες της ΕΕ προς τις ζώνες των αφρικανικών χωρών. Το 1996, η αποζημίωση που δόθηκε στις αφρικανικές χώρες από την ΕΕ ήταν του ύψους των 229 εκατομμυρίων δολαρίων το χρόνο. Η εξυπηρέτηση του εξωτερικού τους χρέους είναι ίσως η κυριότερη αιτία για την ετήσια ανανέωση των συμφωνιών πρόσβασης. Ωστόσο, είναι γνωστό ότι τα σκάφη που ψαρεύουν στο πλαίσιο τέτοιου είδους συμφωνιών, πολύ συχνά παραβιάζουν τους κανόνες της συμφωνίας. Για παράδειγμα, ο όγκος των αλιευμάτων που δηλώνεται είναι πολύ συχνά κατώτερος του πραγματικού. Αυτή η πρακτική ακολουθείται φυσικά και στις ιχθυαγορές και τις ιχθυόσκαλες του ελλαδικού χώρου.

Από την ακολουθία τέτοιων πρακτικών από την ΕΕ, προέκυψε μέσω δειγμάτων επιστημονικών μελετών, ότι πάνω από το 54% των ιχθυοαποθεμάτων της Μεσογείου υπεραλιεύονται. Έτσι από τον περασμένο μήνα και συγκεκριμένα από την 1η Ιούνη τέθηκε σε ισχύ(;) η εφαρμογή του Μεσογειακού Κανονισμού Αλιείας, ο οποίος χρονολογείται από το 2006, χωρίς όμως καμία εφαρμογή. Σημειώνεται ότι ο Μεσογειακός Κανονισμός της ΕΕ προβλέπει τη δημιουργία ενός δικτύου προστατευμένων περιοχών, όπου περιορίζονται οι αλιευτικές δραστηριότητες για να προστατευθούν οι περιοχές αναπαραγωγής, ωοτοκίας και συνολικά το θαλάσσιο οικοσύστημα. Καθορίζει, επίσης, τους τεχνικούς κανόνες σχετικά με τις επιτρεπόμενες αλιευτικές μεθόδους και την απόσταση από την ακτή. Έτσι, η ανεμότρατα, ως παράκτιο αλιευτικό εργαλείο, το οποίο εξαρτάται από τη στεριά και ανασύρει τα δίχτυα με βίντζι, λειτουργεί σε απόσταση έως 70 μέτρων από την ακτή και το αλίευμα είναι συνήθως κατά 70% μαρίδα, 15% σαρδέλα, 10% γόπα και λοιπά ψάρια της παράκτιας ζώνης. Απαγορεύεται, λοιπόν, η αλιευτική δράση ανεμότρατας σε απόσταση μικρότερη του 1,5 μιλίου από την ακτή καθώς και το άνοιγμα του «ματιού» πρέπει να φτάσει στα 40 χιλιοστά από τα 16 που είναι σήμερα.

Εννοείται ότι οι ιδιοκτήτες σκαφών αντέδρασαν στον παραπάνω Κανονισμό, οπλισμένοι με επιχειρήματα όπως: «απασχολούμε 1.800 εργάτες που τώρα θα μείνουν χωρίς δουλειά», «τα ιχθυοαποθέματα είναι επαρκή» και ότι *«δεν είναι δυνατό να δρουν αυτοκαταστροφικά σε αλιεύματα που ζουν και αναπαράγονται στα λιβάδια Ποσειδωνίας»*.

Όσον αφορά τις θέσεις εργασίας, είναι σίγουρο ότι σε λίγα χρόνια λόγω έλλειψης ιχθυαποθεμάτων θα επέλθει ανεργία, αλλά πέραν τούτου θυμόμαστε όλοι τους «σύγχρονους δούλους αλιεργάτες» εξ Αιγύπτου, το πόσο εξευτελιστικά αντιμετωπίζονται τόσο από τα αφεντικά τους όσο και από το Κράτος –ελληνικό και αιγυπτιακό– με τις μεταξύ τους διμερείς συμφωνίες. Άλλωστε η καραμέλα της επαπειλούμενης ανεργίας, χρησιμοποιείται διαρκώς σε οποιοδήποτε περιβαλλοντικό έγκλημα συντελείται και επιβάλλεται να αντιμετωπιστεί. Είναι και αυτό απόρροια της ανθρωποκεντρικής και όχι βιοκεντρικής αντιμετώπισης των έμβιων όντων συνολικά, που αντικατοπτρίζεται και στην υπεράσπιση της μισθωτής σκλαβιάς.

Επίσης τα αποθέματα, όπως φανερώνουν όλες οι τελευταίες μετρήσεις, βρίσκονται σε «κατάσταση συναγερμού» για πολλά είδη και σε αυτό τη μεγαλύτερη ζημιά την πραγματοποιεί η μηχανότρατα (και όχι η ανεμότρατα), η οποία καταστρέφει το θαλάσσιο οικοσύστημα σύροντας τα δίχτυα στο βυθό. Ενώ σημαντικός είναι ο αριθμός των νεκρών –μη εμπορεύσιμων– ψαριών που πετιούνται ξανά στη θάλασσα, κυρίως από τις ανεμότρατες. Στην κατηγορία αυτή συγκαταλέγονται τα είδη που δεν έχουν μεγάλη καταναλωτική απήχηση και τα πολύ μικρά μεγέθη ψαριών.

Όμως, παρ' ότι απαγορεύεται η αλίευση π.χ. γαύρου ή μπαρμπουνιού, κάτω από 9 και 11 εκατοστά αντίστοιχα, είναι κανόνας όχι μόνο η πώληση τους αλλά και η προώθησή τους. Και οι συνέπειες αυτής της πρακτικής είναι ολέθριες αφού τα μικρά σε μήκος ψάρια δεν έχουν προλάβει να αναπαραχθούν και να μεγαλώσουν, ενώ χαρακτηριστικό είναι ότι ένα κιλό ψιλές κουτσομούρες, αν αφήνονταν να μεγαλώσουν, σε δύο χρόνια, θα ζύγιζαν 50 κιλά! Σε ορισμένα είδη η παράνομη σε μέγεθος αλίευση ξεπερνά το 60% της συνολικής παραγωγής. Ο FAO (Food and Agriculture Organization) εκτιμά ότι αυτού του είδους τα απορρίμματα ανέρχονται σε –τουλάχιστον– 27 εκατομμύρια τόνους το χρόνο, όγκος που ισοδυναμεί με το ένα τρίτο των συνολικών αλιευμάτων διεθνώς. Αυτή η ποσότητα είναι μάλλον, στην πραγματικότητα, κατά πολύ μεγαλύτερη, με δεδομένο ότι δεν υπάρχει πραγματική υποχρέωση για τους αλιείς να δηλώσουν τα παράπλευρα αλιεύματα και αυτά που ξαναρίχνονται στη θάλασσα.

διοχέτευση τους στην αγορά της Ιαπωνίας την περίοδο που δεν επιτρέπεται η αλιεία. Η δραματική εξάπλωση αυτής της δραστηριότητας πάχυνσης την τελευταία δεκαετία, θεωρείται απειλητική για τους άγριους πληθυσμούς ψαριών, οι οποίοι είναι ήδη υπεραλιευμένοι. Όμως η απαγόρευση αλιείας του τόννου αποφασίζεται τη χρονική στιγμή που δύο προγράμματα της ΕΕ (SELFDOTT και ALLOTUNA) τρέχουν σε Ισπανία και Μάλτα και στοχεύουν στην ανάπτυξη μιας αειφόρου βιομηχανίας ιχθυοκαλλιέργειας κόκκινου τόννου. Δηλαδή του γνωστού και μη εξαιρετέου «πράσινου καπιταλισμού»...

Επί πλέον, στα συγκεκριμένα προγράμματα πειραμάτων δίδονται εμφυτεύματα ορμόνης που τροποποιούν τους κύκλους ωοτοκίας σε ημερήσιους. Η συγκεκριμένη ορμόνη χρησιμοποιείται ευρέως και στα προγράμματα εξωσωματικής γονιμοποίησης. «Η επιτυχημένη αναπαραγωγή και η συλλογή γονιμοποιημένων αυγών κόκκινου τόνου από εκτρεφόμενους γεννήτορες είναι το πρώτο και πολύ σημαντικό βήμα στην «εξημέρωση» του μοναδικού αυτού είδους ψαριού και στην ανάπτυξη μιας αειφόρου βιομηχανίας ιχθυοκαλλιέργειας κόκκινου τόννου στην περιοχή της Μεσογείου, και όχι απλά πάχυνσης άγριων ατόμων, συνεισφέροντας έτσι στην διατήρηση των άγριων πληθυσμών, οι οποίοι υπεραλιεύονται και βρίσκονται σε σοβαρό κίνδυνο εξαφάνισης». Σε αυτές τις λίγες γραμμές από την τεχνική αναφορά προόδου των προγραμμάτων της ΕΕ, αποτυπώνεται η λογική του επιστημονικού κατεστημένου και της κυριαρχίας που επιδιώκει την «εξημέρωση», άρα την αλλοίωση του είδους που, υποτίθεται, θέλει να σώσει και του περιορισμού του από την «άγρια φύση» στη τεχνητή υδατοκαλλιέργεια. Είναι η αποτύπωση της εξουσιαστικής λογικής του «ανθρώπου» πάνω στα ζώα με κάθε τίμημα και συμβαδίζει με την διαρκή επιδίωξη «εξημέρωσης» των αντιστεκόμενων ανθρώπων από πάσης φύσεως εξουσία.

Αλλά στις εξεγέρσεις που έρχονται ας τους δείξουμε «τι ψάρια πιάνουμε»...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας